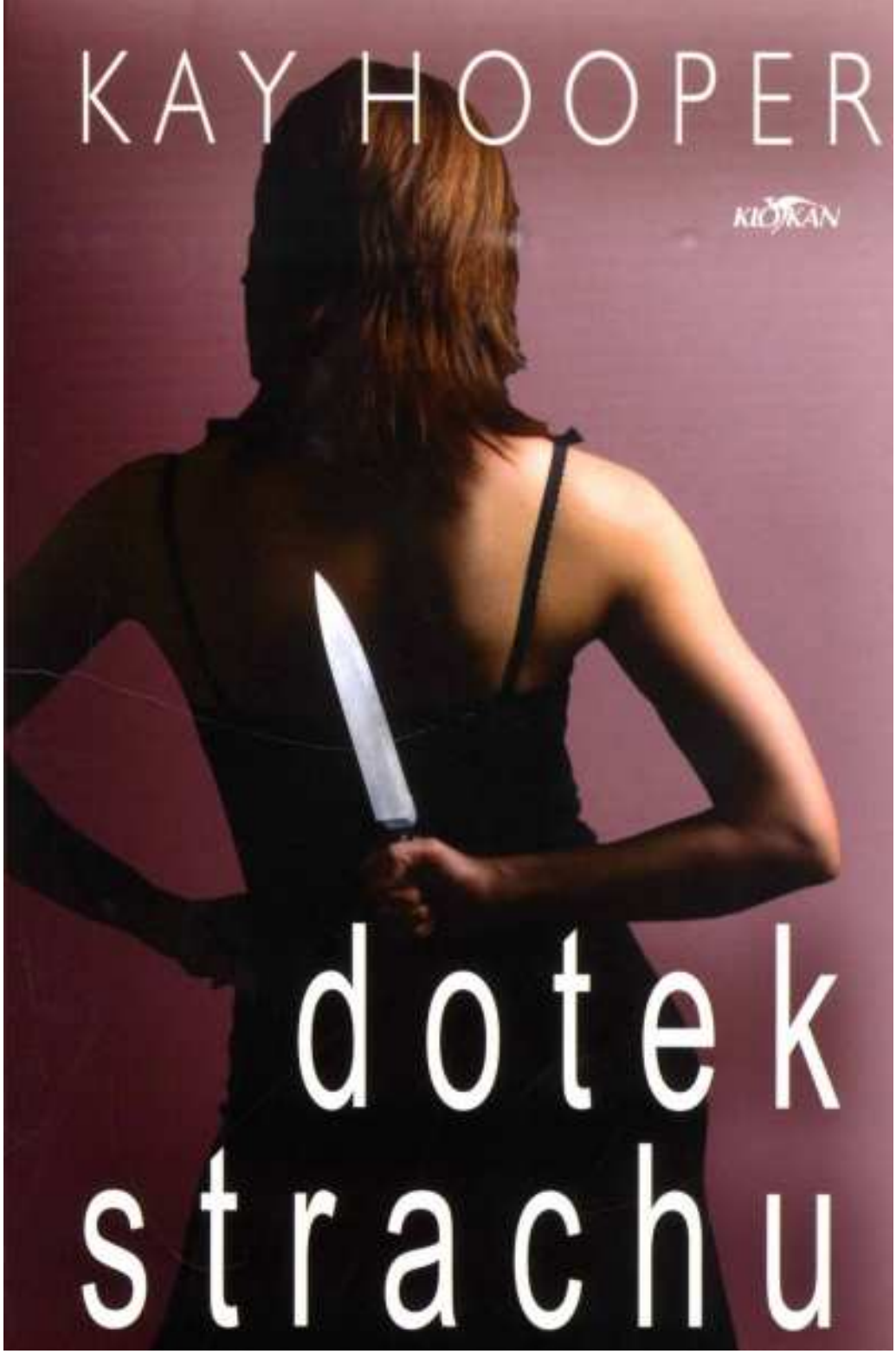

KAY HOOPER
KLOŠKAN
dotek
strachu

KAY HOOPER

dotek strachu

KLOKAN

Copyright © 2006 by Kay Hooper
Translation © Šárka Tulcová, 2007
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This translation is published by arrangement with
The Bantam Dell Publishing Group
a division of Random House, Inc.
Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Sleeping with Fear
přeložila Šárka Tulcová
Redakční úprava Melita Denková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2007
Tisk a vazba: *FINIDR* Finidr, s.r.o., Český Těšín, www.finidr.cz
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7362-490-3

Mé sestře Lindě

za to, že vymyslela báječný název

1

Ještě než otevřela oči, Riley Craneová vnímala dvě věci: příšernou bolest hlavy a pach krve.

Ani jedno nebylo nijak neobvyklé.

Instinktivně – a taky ji to naučil výcvik – zůstala ležet naprosto nehnutě, se zavřenýma očima, dokud si nebyla úplně jistá, že je zcela probuzená. Ležím na břiše a pravděpodobně v posteli, blesklo jí hlavou. Nejspíš ve vlastní. Na dece nebo aspoň nepřikrytá.

A sama.

Pootevřela oči, jen na štěrbinku, aby se mohla rozhlédnout. V zorném poli se objevila zmuchlaná přikrývka a polštář. Ty budou asi taky moje, pomyslela si. Na nočním stolku se povalovala obvyklá směsice: neuspořádaná hromádka knih vedle lampičky a budík.

Červené číslice oznamovaly dvě odpoledne.

Tak to už bylo neobvyklé. Nikdy nevyspávala a zásadně si nechodila zdřímnout po obědě. Navíc – přestože ani třeskutá bolest hlavy ani pach krve neznamenaly v jejím životě nic výjimečného – to, že se vyskytují společně, ji silně znepokojilo.

Soustředěně naslouchala a její neklid se stupňoval, když si uvědomila, že vnímá pouze „normální“ zvuky – hučení klimatizace, tlumené burácení příboje tříštícího se na pláži, výkřik racka, který proletěl kolem oken. Zkrátka takové běžné věci, které může slyšet každý, aniž by se nějak zvlášť soustředil.

Ale nic dalšího. Ať se snažila sebevíc, nedokázala zaslechnout spodní tóny budovy, jež se skládaly z hučení vody ve vodovodním potrubí nebo tichého bzučení elektrického rozvodu a všeho toho v podstatě nepostřehnutelného lupání a vrzání zdánlivě nehybného dřeva a kamene, když se nápor větru od moře opřel do zdí domu.

Nic z toho neslyšela a to bylo zlé.

Riley zariskovala, zvedla se na předloktí a pravou ruku vsunula pod polštář. Polohlasně si oddechla… aspoň tohle bylo

na svém místě. Vděčně sevřela v dlani rukojeť zbraně a vytáhla ji, aby se na ni mohla pořádně podívat.

Zásobník je zacvaknutý, zbraň zajištěná a v hlavni žádný náboj. Automaticky vysunula zásobník, zkontrolovala, že je plný, zastrčila ho zpátky a nabila. Celý postup provedla rychle a hladce, jak ji tomu naučila léta tvrdého výcviku. Se zbraní v ruce se cítila dobře. Aspoň něco tedy bylo v pořádku.

Ale ostatní věci sakramentsky neseděly.

Krev už nejen cítila, ale i viděla. Měla ji rozmazanou všude na sobě.

Jedním plynulým pohybem se překulila do sedu a ostražitě se rozhlížela po ložnici. Připadala jí matně povědomá, což ji trochu ujistilo, že je tam, kde má být. A kromě ní v pokoji nebyl nikdo.

Po prudkém pohybu jí hlava třeštila ještě úporněji, čemuž Riley nevěnovala pozornost, a důkladně se prohlížela. Ruku, v níž svírala zbraň, pokrývala zaschlá krev. Když přehodila pistoli do druhé dlaně, zjistila, že ta je na tom stejně. Měla krev všude: na dlaních i na hřbetě rukou, na předloktí, dokonce i pod nehty.

Ale na povlečení žádnou neviděla. Což znamenalo, že krev na ní musela zaschnout předtím, než se oblečená svalila do postele a usnula. Nebo upadla do bezvědomí…

Kristepane.

Taková spoušť. Zkrvavené ruce, světlé triko i vyšisované džínsy.

Strašná spousta krve.

Je snad zraněná? Kromě pulzující bolesti hlavy necítila nic. Jenom jí byla zima a začínala se zalykat strachy, protože vzbudit se celá od krve rozhodně nemohlo znamenat nic dobrého.

Vstala z postele – nohy měla trochu ztuhlé, ale hlavně se jí pořádně třásly – a bosky vyšla z ložnice. Bleskově, ale pozorně zkontrolovala své okolí, aby se ujistila, že je opravdu sama, a nehrozí jí tedy žádné bezprostřední nebezpečí. V druhé ložnici to vypadalo jako v klícce, takže ji zřejmě nikdo v nedávné době neobýval. Riley si málokdy zvala hosty, které by musela ubytovat v jiném pokoji.

Kontrola zbylých částí domu proběhla rychle vzhledem k tomu, že většinu zabírala velká otevřená místnost, jež sloužila zároveň jako kuchyň, jídelna a obývací pokoj. Bylo tam čisto, i když ne dokonale uklizeno: tu a tam rozložené knihy, časopisy, noviny, cédéčka a dvd disky. Běžný nepořádek každodenního života.

Vypadalo to, že nevelký jídelní stůl používala jako pracovnu, protože prostírání leželo shrnuté stranou, zatímco kufřík s notebookem spočíval na židli. Počítač nebyl vytažený, z čehož usoudila, že na něm v poslední době nepracovala.

Dveře byly zavřené a zamčené. Stejně tak i okna – navzdory vedru, kterým se vyznačovalo léto na pobřeží Jižní Karolíny.

V domě tedy je úplně sama.

Přesto si Riley vzala zbraň s sebou i do koupelny a dříve, než se v malé místnosti zamkla, nahlédla za sprchový závěs. Pak utrpěla další šok, když se podívala do zrcadla nad poličkou.

I na obličeji našla zaschlou krev, rozmazanou po tváři a taky ve světlých vlasech. Ty měla pořádně slepené.

„Do háje."

Zvedl se jí žaludek, a tak na okamžik zavřela oči, dokud nevolnost nepřešla. Pak položila zbraň na poličku pod zrcadlem a svlékla se do naha.

Prozkoumala každý centimetr svého těla a nenašla vůbec nic. Žádné zranění, dokonce ani škrábnutí. Takže nešlo o její krev.

Zřejmě by ji to mělo uklidnit. Jenže neuklidnilo. Probudila se celá od krve, a to od cizí. Otvíralo se před ní bezedné množství znepokojivých, až docela děsivých otázek.

Co – nebo kdo – ji celou potřísnil krví? Co se vlastně stalo? A proč si nic nepamatuje?

Riley pohlédla na zmačkanou hromádku oblečení na podlaze, pak znovu na sebe. Dozlatova opálená pleť nenesla žádné stopy násilí, kromě zaschlé krve na rukou a předloktích.

Na předloktí! Kristepane, nějakým způsobem byla až po lokty namočená do krve.

Pominula, že by ze všeho nejdříve měla zavolat na policii, jak ji nabádal její výcvik, a vstoupila do sprchy. Nastavila si

vodu skoro vařící, co nejvřelejší snesla, a pořádně se namydlila, aby ze sebe vydrhla zaschlé cákance krve. Natáhla se pro malý kartáček, aby se dostala k tmavým půlměsíčkům pod nehty, a důkladně si aspoň dvakrát umyla hlavu šamponem. I když už byla čistá od kořínků vlasů až po špičky prstů, zůstala stát pod horkou sprchou, nechala si přívalem vody bičovat ramena, krk a hlavu, v níž jí pořád bolestně škubalo.

Co se vlastně stalo?

Neměla nejmenší ponětí a z toho jí běhal mráz po zádech. Vůbec si nevzpomínala, jak se zamazala od krve.

Pamatovala si spoustu jiných věcí. V podstatě skoro všechna důležitá fakta. „Jmenuju se Riley Craneová," zamumlala nahlas ve snaze ujistit se, že se nic hrozného neděje. „Je mi třicet dva roků, jsem svobodná a pracuju pro FBI, v posledních třech letech pro speciální jednotku."

Jméno, hodnost, evidenční číslo – tohle si pamatovala zcela bezpečně.

Takže netrpěla ztrátou paměti. Věděla, co je zač. Dcera armádního důstojníka, společně se čtyřmi staršími bratry vyrůstala po celém světě, získala velmi různorodé vzdělání a prošla výcvikem, o kterém se většině žen ani nezdálo, takže se o sebe uměla už od raného mládí sama postarat. A taky věděla, kam patří, ke speciální jednotce FBI. V tom měla jasno.

Co se však týká nedávných zážitků…

Ježíši, co si vlastně pamatovala naposled? Matně si vybavila, jak si najímá domek na pláži a trochu se v něm zabydluje. Nanosila sem tašky z auta, uložila věci do skříní, procházela se po pláži. Večer vysedávala na verandě a nastavovala tvář teplému mořskému vánku a –

Nebyla tam sama. Někdo seděl vedle ní. Hlavou jí prokmitla nejasná, zamlžená vzpomínka na tiché hlasy a tlumený smích. Na dotek, který teď na zlomek sekundy pocítila s takovou intenzitou, že zůstala zmateně zírat na svou ruku.

Najednou to zmizelo.

Ať se snažila, seč mohla, nedokázala si nic vybavit jasně. Všechno bylo zamotané, změť krátkých záblesků, které jí většinou vůbec nedávaly smysl. Neznámé tváře; místa, na která

si nevzpomínala, že by tam kdy vkročila; náhodné útržky rozhovorů, jimž nerozuměla.

Záblesky, kterými projížděla ostrá bolest.

Přičetla mezery v paměti o své nedávné minulosti prudkým bolestem hlavy, vyšla ze sprchy a osušila se. No jasně, šlo akorát o bolení hlavy. Spolkne pár aspirinů, dostane do sebe nějaké jídlo a taky dávku kofeinu a pak si určitě vzpomene. Zabalila se do ručníku, vzala z police zbraň a vrátila se do ložnice, aby si našla něco na převlečení.

Když otevřela zásuvky a skříň, došlo jí, že už tu musí být nějakou dobu, protože se tu usídlila víc, než měla ve zvyku. Vůbec to nevypadalo jako její obvyklý zpřeházený šatník, kdy v podstatě ani nevybalovala kufr. Měla věci úhledně poskládané v zásuvkách a pověšené ve skříni. Navíc tu bylo nejen plážové oblečení.

Sice převládaly ležérní svršky, ale našlo se i pár elegantních kousků, od parádních kalhot a hedvábných halenek až po šaty. Dokonce i boty na podpatku a punčochy.

No dobrá, tak sem nejspíš přijela pracovně. To by všechno vysvětlovalo. Jen si nedokázala uvědomit, jaké bylo její poslání.

Riley otevřela další zásuvku a vytáhla z ní překrásnou, krajkovou a velmi sexy soupravu spodního prádla a udiveně zvedla obočí. Tak tohle vážně nepatřilo do jejího obvyklého šatníku. Prádlo bylo úplně nové a v zásuvce leželo podobných skvostů víc. Na jakou práci mě sem, proboha, poslali?

Stejnou otázku si položila v duchu znovu, když objevila podvazkový pás.

Podvazkový pás?!

„Kristepane, do čeho mě Bishop namočil tentokrát?“

Před třemi lety

„Potřebuji někoho, jak jste vy, do svého týmu.“ Noah Bishop, šéf a zakladatel speciální jednotky v rámci *FBI,* uměl být opravdu přesvědčivý, když chtěl. A teď se očividně snažil.

Riley Craneová si ho změřila pohledem, v němž se nepokrytě zračily pochyby a ostražitost. Protože se na ni předem informoval, obojí chápal a její postoj očekával.

Je zajímavá, napadlo ho. Po fyzické stránce si ji rozhodně představoval jinak. Lehce podprůměrná výška, křehká postava. Vůbec nevypadala, že by mohla bez zjevné námahy přehodit přes rameno dvakrát tak velkého chlapa. Velké šedé oči klamaly dětským výrazem, s nímž vyhlížely z něžného, poněkud zvláštního obličeje, který se člověku vryl do paměti, přestože nebyl přímo hezký.

Bishop nemohl uvěřit, že se za takovou tváří skrývá chameleón.

„Proč zrovna já?“ přešla Riley přímo k jádru věci.

Bishop si cenil její přímočarosti a odpověděl naprosto věcně: „Kromě nezbytných dovedností vyšetřovatele vládnete ještě dvěma výjimečnými schopnostmi, které – jsem si jist – velmi dobře uplatníte v praxi. Umíte zapadnout do jakékoli situace a být pokaždé někým jiným, a navíc jste jasnovidka.“

Riley se vůbec nebránila. Klidně pronesla: „Mám ráda převleky. Baví mě hrát si na někoho jiného. Když prožijete dětství ve světě fantazie, tak se to naučíte docela dobře. Co se týká té druhé schopnosti, vzhledem k tomu, že se s ní nijak nechlubím – spíš naopak – zajímalo by mě, jak o tom víte?“

„Slyším i trávu růst,“ odvětil Bishop s pokrčením ramen.

„To mi nestačí.“

„Snažím se vytvořit jednotku agentů s různými druhy mimosmyslového vnímání a už několik let… tak různě rozhazuji sítě. Nenápadně upozorňuji lidi, kterým věřím, jak v rámci bezpečnostních složek, tak mimo, že hledám vhodné kandidáty.“

„S nadpřirozenými schopnostmi.“

„Nejen to. Potřebuji mimořádně silné osobnosti, které dokážou zvládnout své schopnosti a zároveň i citové a duševní vypětí naší práce.“ Kývl směrem k výjevu za jejími zády. „Vypadá to, že se umíte dost dobře vyrovnat s vysokou úrovní stresu, o které mluvím.“

Riley se ohlédla přes rameno, kde ostatní členové jejího týmu pracovali ve změti, již možná zapříčinil úmyslný výbuch. Oběti, které se podařilo najít, odnesli z místa činu na nosítkách – nebo v igelitových pytlích – už dávno. Vojenští vyšetřovatelé teď pátrali po důkazech.

„Nedělám tuhle práci moc dlouho," přiznala Riley. „Tíhnu sice k vyšetřování, ale v posledním zaměstnání jsem měla na starosti běžnou bezpečnost. Jdu, kam mě pošlou, a dělám, co je třeba."

„Přesně tak to řekl i váš velící důstojník."

„Vy jste s ním mluvil?"

Z Bishopova významného mlčení jasně vyplývalo, že ano. Po chvíli dodal: „Právě on mě kontaktoval."

„Zřejmě patří mezi vaše důvěryhodné zdroje, že?"

„Ano. Je to kamarád jednoho mého kamaráda. A hlavně se nestaví odmítavě k možnosti existence nadpřirozena, což se o většině vojáků z povolání zrovna říct nedá. Tím jsem se samozřejmě nechtěl nikoho dotknout."

„Neberu si to osobně. Ale co vám o mně napovídal?"

„Má pocit, že tady akorát mrháte svými schopnostmi, že vám nemůže nabídnout práci, která by vás dostatečně naplňovala."

„Tohle vážně řekl?"

„Tak nějak podobně. Pochopil jsem, že jste tu na dobu určitou a zbývá vám už jen pár týdnů. Nebo se mýlím?"

„Vybrala jsem si vojenskou kariéru," namítla.

„Nebo se mýlím?" zopakoval Bishop.

Riley nepatrně zavrtěla hlavou. „Na rovinu, agente Bishope, nenapadá mě žádný důvod, proč bych měla měnit armádu za FBI – přestože ve velmi *speciální jednotce*. Kromě toho je sice pravda, že občas mívám tušení, ale nikdy to nic nezmění v celkovém důsledku."

„Opravdu ne?"

„Ne."

„Můžeme vás naučit, jak lépe soustředit své schopnosti, abyste je dokázala využít konstruktivně. Třeba vás překvapí, jaký mohou mít vliv – v celkovém důsledku."

Aniž čekal na její odpověď, Bishop otevřel kufřík a vytáhl z něj velkou, tlustou obálku a předal ji Riley se slovy: „Až budete mít chvilku, mrkněte na to. Dnes večer nebo zítra. A jestli vás to zaujme, zavolejte mi. Máte tam i moje číslo."

„A když nebudu mít zájem?"

„Materiály uvnitř jsou pouze kopie. Když nebudete mít zájem, tak je zničte a zapomeňte na to. Stejně se vsadím, že vás to zaujme. Takže tu ještě pár dnů zůstanu, majore. Jen tak pro případ."

Riley dlouhou chvíli zůstala stát, dívala se za vzdalujícím se mužem a přitom zamyšleně klepala obálkou do dlaně. Pak ji zamkla v autě a vrátila se k práci.

Až mnohem později večer – když byla sama v bytě, který si najala, aby nemusela bydlet na základně – zjistila, že Bishop nemluvil tak docela pravdu. Jedna věc mezi materiály nebyla kopie.

Než obálku otevřela, podvědomě se obrnila. Částečně proto, že jí zdravý selský rozum napovídal, co uvnitř asi najde, a taky ji k tomu ponoukaly její mimořádné smysly, které zvonily na poplach od chvíle, kdy obálku převzala. Ale roky disciplíny, zvláště ty prožité v armádě, ji naučily dostatečně se soustředit, takže dokázala nevnímat rušivé pocity až do chvíle, kdy je bude potřebovat.

Dokud nevysype obsah obálky na stůl a neuvidí, co se uvnitř skrývá, pak se jim může znovu poddat.

No to je nářez. Prý jen kopie. Ale jaké! Záznamy ze soudní pitvy – včetně obrazové dokumentace. Fotky z místa činu. A ne z jediného, ale z půltuctu různých zločinů. Všechny oběti zdraví mladí muži. Brutální vraždy, z nichž čišela divošská krutost a stříkala krev.

Aniž pročetla zprávy patologů, věděla, že k vraždám došlo v různých městech a městečkách a taky že všechny oběti vraha znaly. Zároveň ji udeřilo poznání, že všechny měl na svědomí jediný člověk.

Navíc pochopila, jakým způsobem Bishop zamýšlí vraha dopadnout.

„Tak proto chce mě," řekla si sama pro sebe. Má to být výzva? No to každopádně. S takovou se zatím ještě nesetkala. Půjde o smrtelně nebezpečnou zkoušku všech jejích schopností. Úplně všech.

Pomalu natáhla ruku a sáhla po předmětu, který jako jediný nebyl kopie. Jednalo se o minci, půldolar. Na první pohled nepůsobila nijak zvláštně – až na to, že když se jí Riley dotkla, došlo jí ještě něco dalšího.

Pochopila, co by se stalo, kdyby odmítla Bishopovu nabídku.

Nakonec se neměla nad čím rozmýšlet. Našla vizitku s číslem jeho mobilního telefonu a zavolala. Když muž na opačné straně hovor přijal, nenamáhala se s úvodními zdvořilostmi.

„Nehrajete fér," vyčetla mu.

„Já si vůbec nehraju," odvětil klidně.

„To bych si asi měla pamatovat do budoucna, že jo?"

„Záleží na vás."

Riley sevřela v dlani minci a vzdychla: „Tak kde se mám hlásit?"

Současnost

Oblékání jí netrvalo dlouho. Vyhnula se krajkovému prádlu a vybrala si obyčejnější a praktičtější – taky mnohem pohodlnější – kalhotky a podprsenku, jaké obvykle nosila, pak si natáhla džínsy a bavlněné tílko. Neobtěžovala se vyfénovat krátké vlasy, jen je prohrábla prsty a nechala uschnout.

Bosky přešla do kuchyně a poté, co zapnula kávovar, prohledala pár přihrádek, než našla aspirin. Několik tablet nasucho spolkla a zašklebila se. Teprve potom objevila v ledničce pomerančový džus a hořkou pachuť spláchla.

Lednička vypadala docela dobře zásobená, což Riley opět udivilo. Spíš si objednávala jídlo v restauraci, než aby vařila. Její kuchařské umění zahrnovalo vajíčka a topinky, případně občas nějaký steak.

V žaludku jí zakručelo, zřejmě delší dobu nic nejedla. Svým způsobem ji to trochu uklidnilo, protože by to mohlo vysvětlovat, proč má zamlžené smysly. Tělo nemělo co spalovat, a tak nemohla fungovat na plný výkon.

Byla to její zvláštnost; každý agent projevoval nějakou osobitou odlišnost.

Riley si nasypala velkou misku obilných vloček a spořádala ji ve stoje opřená o kuchyňskou linku.

Zbraň měla stále nadosah.

Mezitím, co jedla, se uvařila káva. První hrnek si vzala k oknu s výhledem na moře. Skleněnými dveřmi vedle se dalo projít na malou verandu. Riley nešla ven, ale pootočila žaluzie, a zatímco upíjela kávu, rozhlížela se po šedivé hladině Atlantiku a písečných dunách.

Venku nebylo nijak živo. Jen tu a tam leželi na ručníku milovníci pláží a vstřebávali sluneční paprsky. Nedaleko jednoho opalujícího se páru několik dětí stavělo z písku podivně vyhlížející stavbu. Jiná dvojice se procházela v mělké vodě a vlny se jim tříštily o kotníky.

Pruh pláže před Rileyiným domkem zel prázdnotou. Lidé respektovali hranice mezi soukromými a veřejnými plážemi, zvláště v téhle málo obydlené oblasti na zdejším ostrůvku. A když si člověk připlatil pár babek, obvykle měl kousek písku jen sám pro sebe.

Riley se zamračeně vrátila do kuchyně pro další hrnek kávy. Navzdory aspirinu, jídlu i kofeinu jí hlava stále třeštila. Navíc si pořád nedokázala vybavit, co se stalo, že se vzbudila celá od krve.

„Krucinál," zabručela a neochotně se připravila na nevyhnutelné. Jako každý agent v rámci speciální jednotky nerada ztrácela kontrolu nad jakoukoliv situací a strašně nerada by se k takovému nedostatku někomu přiznala. Jenže tady se jí to očividně vymklo z rukou.

Alespoň prozatím.

Odložila hrnek v kuchyni a se zbraní se vydala pátrat po svém mobilním telefonu. Nakonec ho našla v kabelce sportovního typu, ale jediným pohledem zjistila, že je úplně

vybitý. Přijala to s povzdechem. Nabíječku objevila zapojenou v zásuvce nad kuchyňskou deskou a usadila do ní přístroj.

Pohlédla na telefon připojený přes pevnou linku, který ležel na téže straně stolu, a nerozhodně se kousala do rtu.

Do prčic, nic jiného jí stejně nezbývá.

Dosrkala kávu, přičemž si uvědomovala, že záměrně oddaluje okamžik, kdy bude muset zavolat.

Když se na druhém konci ozvalo strohé „Bishop“, snažila se, aby její hlas zněl přirozeně a klidně.

„Ahoj, tady Riley. Zdá se, že se to trochu komplikuje.“

Ve sluchátku se rozhostilo dlouhé ticho, než Bishop poněkud přiškrceným hlasem prohlásil: „To jsme si domysleli. Co se ksakru děje? Vynechalas dvě hlášení.“

Riley přeběhl mráz po zádech. „Co tím chceš říct?“ Ještě nikdy se jí nestalo, aby nepodala hlášení. Nikdy v životě.

„Že jsme od tebe neslyšeli ani slovo dva týdny.“

2

Riley ze sebe vykoktala jediné, co ji v té chvíli napadlo. „Jsem překvapená… nechápu… jak to, žes za mnou neposlal celý štáb?“

Bishop zavrčel: „Věř mi, že bych to rád udělal. Ale když neberu v úvahu, že všichni členové týmu se momentálně topí v záplavě případů, od kterých v žádném případě nemohli odejít, trvalas na tom, že všechno zvládneš sama a že se nemám znepokojovat, kdyby ses se mnou nějakou dobu nespojila. Nepřipadalo mi vhodné, abych tam někoho posílal naslepo. Jsi jedním z nejschopnějších a nejsamostatnějších lidí, které znám, Riley; musel jsem ti věřit, že víš, co děláš.“

Téměř nepřítomně prohodila: „Nechtěla jsem ti vyčítat, žes mi nepřispěchal na pomoc, jen mě to překvapilo.“ A zároveň jí to napovědělo, že sám Bishop nejspíš taky vězí až po krk v případu, který nemohl opustit. Ať už předtím trvala na čemkoli, její šéf vždycky poctivě dohlížel na své lidi a málokdy se stalo, že by se v průběhu vyšetřování neozval každý den nebo aspoň každý druhý.

Zase na druhou stranu by nejspíš i na dálku vycítil, kdyby jí hrozilo nějaké vážné nebezpečí. Už dříve to nejednou dokázal. Zkrátka měl s některými agenty dobré spojení, ale rozhodně to neplatilo u všech.

„To nic. Stejně jsem v pořádku,“ začala, „alespoň…“

„Cože? Riley, můžeš mi laskavě vysvětlit, co se tam u vás děje?“

Podvědomě se jeho otázce ušklíbla, protože jestli *Bishop* neví, co se tu děje, tak se jí zřejmě podařilo zabřednout do pořádného průšvihu.

Jak se mohla, pro všechno na světě, dostat do situace, kdy se probudí potřísněná od krve a s částečnou ztrátou paměti, a přitom skrýt, co se s ní děje, i před úctyhodnými telepatickými schopnostmi šéfa speciální jednotky?

Že by se na tom podílela právě ta ztráta paměti? Nebo třeba stejný podnět, který způsobil výpadek paměti, aktivoval jakousi zeď nebo štít? Neměla tušení.

Do háje, prostě neměla ani nejmenší tušení.

„Riley? Podle tvého posledního hlášení to nevypadalo, že by hrozilo nějaké násilí. Žádné podezřelé úmrtí, ani pohřešované osoby. Měl jsem dojem, že jsi napůl přesvědčená, že se jedná jen o pár kanadských žertíků. Stalo se něco, co by mohlo změnit tvůj názor?“

Vyhnula se přímé odpovědi a sama se zeptala: „A co jsem ti ještě řekla?“

Na okamžik se jí zazdálo, že Bishop neodpoví, ale nakonec přece jen promluvil.

„Od chvíle, kdys před třemi týdny dorazila na Opal Island, podala jsi pouze jedno oficiální hlášení, ve kterém ses docela obratně vyhýbala jakýmkoli podrobnostem. Jen že ses zabydlela, že máš spolehlivý kontakt v hazardském policejním okrsku a že se cítíš dost jistá v kramflecích, abys tamní situaci zdárně vyřešila.“

Riley se zhluboka nadechla a věcně se zeptala: „O jakou situaci šlo?“

Tentokrát zavládlo hodně napjaté ticho.

„Riley?“

„Ehm?“

„Proč jsi jela na Opal Island?“

„Já… si tak úplně nevzpomínám.“

„Máš nějaké zranění?“

„Ne.“ Rozhodla se, i když trochu provinile, zatím se nezmiňovat o svém krvavém probuzení. Řekla si, že se jí taková informace později bude hodit. „Nemám ani škrábnutí, ani žádnou bouli na hlavě.“

„Takže se nejspíš jedná o citové nebo duševní trauma. Nebo senzibilní.“

„Jo, taky jsem to tak odhadla.“

Bishop přešel bez okolků rovnou k jádru věci: „Co konkrétně si pamatuješ?“

„Příjezd – trochu matně. Jak jsem si najala domek a zabydlela se. Pak už jen záblesky, ze kterých nedokážu nic smysluplného poskládat.“

„A co před odjezdem z Quantika?“

„To si pamatuju naprosto dokonale. Alespoň všechno až do konce vyšetřování v San Diegu. Vrátila jsem se do kanceláře a začala se sáhodlouhým zápisem… to bude zhruba všechno. Potom až to, jak jsem se před pár hodinami probudila.“

„Co tvoje schopnosti?“

„Zdá se, že pavoučí instinkt není v provozu, ale vzbudila jsem se úplně vyhladovělá, takže to asi nic neznamená. S jasnovidectvím zatím nevím, ale tipuju…“ Uvědomovala si, že mu nesmí lhát. „Nejede na plný plyn.“

Bishop nezaváhal. „Vrať se do Quantika, Riley.“

„Když nevím, co se tu stalo? To přece nejde!“

„Nechci ti to dát příkazem.“

„A já tě nechci neuposlechnout, ale nemůžu se prostě sbalit a odjet, když… když mám takové okno. To ode mě nežádej.“

„Riley, dobře mě poslouchej. Jsi tam úplně sama, nikdo ti nekryje záda. Nepamatuješ si nic za poslední tři týdny.

Dokonce ani nevíš, cos jela vyšetřovat. A schopnosti, které by ti obvykle pomohly se soustředit a orientovat ve spodních proudech, nemáš k dispozici – buď dočasně nebo trvale. Můžeš mi teda říct jediný důvod, proč bych to všechno měl pominout a nechat tě tam?“

Nadechla se a rozhodla se, že to riskne. „Jo. Jeden velmi dobrý důvod by se našel. Protože když jsem se probudila, měla jsem na oblečení i na sobě spoustu zaschlé krve. Nevím, co se tu semlelo, ale zřejmě jsem v tom až po uši. Asi by stačilo zavolat šerifovi a fičím do vězení. Takže tu musím zůstat, dokud si nevzpomenu – nebo zkrátka nezjistím – co se tu sakra děje.“

Sue McEntyrovou zrovna netěšilo zdejší nařízení, které zakazovalo pohyb psů po pláži od osmi ráno do osmi večer. Ne že by jí vadilo si přivstat, aby se její dva labradoři mohli dostatečně vyřádit v písku i ve vlnách, akorát že velcí psi –

přinejmenším ti její – by se rádi osvěžili ve vodě i během dne. Zvláště v parném létě.

Naštěstí se v Castlu nedaleko centra nacházel velký park s celým psím areálem, dokonce i s mělkým rybníčkem, kde směli psi pobíhat volně celý den. A tak minimálně jednou za den naložila Pipa a Brady do džípu a vydali se přes most na pevninu.

Nečekala, že by tam v pondělí odpoledne bylo nějak zvlášť plno; většina letních návštěvníků se smažila na pláži nebo courala po nákupech v centru. Většinou tedy v parku potkávala pouze místní, kteří sem chodili ze stejného důvodu jako ona.

Našla si místečko blízko psího areálu, blíže než obvykle, a za chvíli už házela létající disk pro Brady a tenisák pro Pipa, takže si všichni tři užili dostatek pohybu.

Najednou Pip upustil míček a vyrazil směrem do lesíka. Sue si teprve tehdy všimla, že část plotu leží stržená na zemi a její odvážnější a zvědavější pes využil nabízenou příležitost.

„Krucipísek.“ Nedělala si přehnané starosti; nebylo pravděpodobné, že by zamířil do ulic a na silnici. Ale stejně tak bylo nepravděpodobné, že by reagoval na její zavolání, zvláště když průzkumu lesa se věnoval ještě raději než běhání po pláži a zdokonalil se v umění dočasně ohluchnout, jakmile ho něco zaujalo.

Sue přivolala Brady a připjala jí vodítko. Pak se spolu vydaly pátrat po druhém psu.

Člověk by si myslel, že se světlý pes bude ve stinném lese přímo vyjímat, ale Pip se uměl stát doslova neviditelným, a tak se Sue musela spolehnout na Bradin nos, že zatoulaného bratříčka najde. Naštěstí podobný úkol dostávala často, takže se fence nemuselo vysvětlovat, co se od ní očekává, a spolehlivě vedla svou paničku lesem.

Lesík byl pro zdejší oblast trochu netypický. Místo obvyklých hubených borovic v písčité půdě se zde tyčily vysoké listnáče a pod nimi bujelo husté křoví. Ovšem vzhledem k tomu, že se nacházel jen asi kilometr od centra městečka, těžko by ho někdo nazval divočinou.

Sue za pět let, co žila na ostrůvku Opal Island, se svými psy prozkoumala každou píď v okolí.

Přesto by se vyhnula velké mýtině uprostřed lesa, kdyby ji Brady netáhla přímo k ní. Doslechla se, co se tam asi před týdnem našlo, a vůbec se jí nelíbilo, že to, co považovala za docela zajímavý shluk balvanů, kde se mohla posadit a užívat si ticha, někomu jinému slouží k mnohem zlověstnějším účelům.

Lidé mluvili o satanismu.

Sue na podobné nesmysly nikdy nevěřila, ale na druhou stranu nebývá kouře bez ohně, a když sem nesmí myslivci, tak proč by tu někdo zabíjel nějaké zvíře –

Dolehl k ní Pipův štěkot.

Uvědomila si, že jí náhle přeběhl mráz po zádech, přesto přidala do kroku, až téměř běžela po boku Brady po křivolaké stezce směřující k mýtině.

Napadlo ji, že kdo bezdůvodně zmasakruje nějaké nebohé zvíře, jistě by neváhal zabít něčího domácího mazlíčka, zvlášť když by se zrovna ocitl na nepravém místě v nevhodnou dobu.

„Pipe!“ Ne že by volání bylo něco platné, pes by stejně neposlechl, ale najednou ji přepadla úzkost. Bála se jako dosud nikdy v životě, a tak musela svůj strach vyjádřit zoufalým výkřikem.

Až mnohem později si uvědomila, že krev cítila ještě dávno předtím, než doběhla na mýtinu.

Společně s Brady se vyřítila zpoza stromů a našla Pipa, který jen o pár metrů dál štěkal jako o život. Nebylo to jeho obvyklé rozpustilé radostné ňafání, ale zcela neznámý, téměř hysterický štěkot, v němž zaznívala smrtelná úzkost, která se prve zmocnila i Sue.

Přitáhla si kňučící fenku k noze a šla k Pipovi. Poslepu mu připjala vodítko, přičemž celou dobu upírala zrak doprostřed mýtiny.

Zdánlivě nevinná hromada balvanů už nepůsobila nevinně, protože byla pocákaná spoustou krve.

Sue však kamenům nevěnovala valnou pozornost, ani si nevšimla vyhaslého ohniště poblíž. Jen upřeně hleděla na to, co viselo nad nimi.

Z mohutných větví rozložitého dubu se na provazech houpalo stěží rozpoznatelné nahé tělo muže. Desítky mělkých

řezných ran hodně krvácely a zbarvily postavu do ruda, než krev nakonec stekla dolů na balvany.

Musela kapat strašně dlouho.

Provazy se zařezávaly do zápěstí, ruce byly svázány k sobě a vypínaly se nad… nad… No, určitě ne nad hlavou.

Protože tam žádná hlava nebyla.

Sue se s přidušeným výkřikem odvrátila a rozběhla se pryč.

Sice to vyžadovalo důrazné přesvědčování, ale nakonec Riley dosáhla svého. Svým způsobem.

Bishop souhlasil, že ji neodvolá, ale rozhodně to nehodlal nechat takhle otevřené. Bylo pondělí odpoledne; do pátku měla situaci „stabilizovat“, což znamenalo posbírat své roztroušené vzpomínky posledních tří týdnů anebo zjistit, oč se tu jedná. Pokud mu do té doby nepodá uspokojivé výsledky, okamžitě se vrátí do Quantika.

A musela se denně hlásit. Jestli se jedinkrát neozve, pošle za ní dalšího člena týmu, aby ji odtud dostal. Nebo pro ni přijede osobně.

Taky musela sbalit své zkrvavené svršky a poslat je bez prodlení na rozbor do Quantika. Bishop pošle kurýra, který balíček za pár hodin vyzvedne. Pokud se prokáže, že jde o lidskou krev, veškeré dohody se ruší.

„Ty myslíš, že by mohlo jít i o zvířecí krev?“ otázala se.

„Vzhledem k tomu, žes jela vyšetřit zprávy o údajných okultních rituálech, je to dost pravděpodobné.“ Odmlčel se a pak pokračoval. „Za poslední rok se k nám z této oblasti dostala řada takových zpráv. To si pamatuješ?“

Pamatovala si to. „Ale v devíti z deseti případů se žádné praktikování okultismu neprokáže. Alespoň žádné nebezpečné rituály.“

„Žádné satanské,“ přisvědčil. „Z čehož většinou místní šílí, že někde uprostřed lesa uctívači ďábla v dlouhém hávu provádějí nekalé obřady, které zahrnují orgie a obětování novorozeňat.“

„Jo a přitom ve skutečnosti jde většinou buď o hloupé žerty nebo někdo na obvyklé zdravotní procházce najde něco divného a hned vyvozuje přehnané závěry.“

„Přesně tak. Jenže jakmile se taková fáma jednou roznese, všichni se začnou bát i vlastního stínu a strach může způsobit opravdové potíže. Někdy až smrtelně vážné.“

„Dobře. Já jsem tedy přijela vyšetřit údajné praktikování černé magie?“ Riley se usilovně snažila na něco rozpomenout a taky nechápala, proč si s sebou brala takové zvláštní oblečení a spodní prádlo, když tu měla provádět jen běžné vyšetřování – alespoň pro ni byl tento druh případů dost obvyklý.

Jakmile do speciální jednotky dorazila hláška o okultismu, vždycky to dostala na starost ona.

„Spíš možné počátky černé magie,“ upřesnil Bishop. „Tvůj kamarád a bývalý kolega z armády nás kontaktoval. Nechtěl, abychom tam přijeli oficiálně, vlastně ani neměl pravomoc nás povolat, ale měl velmi silný a nepříjemný pocit, že co se děje v Castlu a na Opal Islandu, je vážné, a navíc že si s tím tamní šerif neporadí.“

„Takže jsem tu neoficiálně.“

„Přesně tak. A pouze na základě naléhavého požadavku Gordona Skinnera a tvé důvěry v jeho úsudek.“

„No jo, Gordonovy předtuchy většinou měly reálný základ. Vždycky jsem si říkala, jestli nemá nějaké skryté schopnosti mimosmyslového vnímání. Každopádně to není člověk, který by spouštěl planý poplach.“ Riley se zamračila. „Předpokládám, že si odkroutil u armády dvacet let a šel na odpočinek, jak plánoval. A usadil se na Opal Islandu?“

„Přesně tak.“

„Fajn. Gordonovi můžu určitě věřit. Jestli jsem přijela kvůli němu, je víc než pravděpodobné, že jsem s ním za ty tři týdny trávila dost času. Takže mi může osvěžit paměť.“

„To doufám. Protože tam nejsi v utajení, Riley. Netajila ses s tím, že pracuješ pro FBI. Pro místní – včetně šerifa, protože ses u něj při příjezdu hlásila – jsi na ostrově na dovolené. Rozhodla ses vybrat si volno, které se ti nahromadilo po výjimečně náročném případu.“

„Aha," hlesla Riley. „Nevím, jestli to ode mě bylo moudré. Myslím to, že tu nejsem v přestrojení."

„To bohužel taky nevím. Ale v každém případě už se na tvém rozhodnutí nedá nic měnit."

„No jo. Takže jsem se rozhodla strávit dovolenou na Opal Islandu, protože tu bydlí můj kámoš, stará vojna Gordon."

„Je to dostatečně věrohodný důvod."

Riley si povzdechla. „A nic víc už nevíš?" Významné mlčení na druhé straně jí stačilo jako odpověď, proto rychle dodala: „Já vím, já vím, moje chyba. Měla jsem podat pořádné hlášení. Jsem si jistá, že až si vzpomenu, *proč* jsem se nehlásila, určitě to bude dobrý důvod."

„To doufám."

„Omlouvám se, Bishope."

„Hlavně na sebe dávej pozor, ano? Vím, že se o sebe umíš skvěle postarat, ale taky oba víme, že pokud by vyšetřování prokázalo opravdové obřady černé magie nebo nějaké jiné ztělesněné zlo, pak se to může velmi rychle zvrtnout."

„Já vím, v posledním případě se z toho vyklubal sériový vrah."

„To mi nemusíš připomínat."

Sama si to nepřipomněla nijak ráda, protože vzpomínka rychle ožila. Riley se málem stala poslední obětí, unikla jen o vlásek.

„Řeknu ti, že se mi to ani za mák nelíbí."

„Já vím."

„Pamatuj si – do pátku musíš udělat nějaký pokrok, jinak tě odvolávám."

„Rozumím. Nedělej si starosti. Gordon mi může krýt záda, kdyby na to přišlo, zatímco budu pátrat, co se tu děje."

„Buď opatrná."

„Slibuju." Položila sluchátko a minutu dvě jen tak stála a mračila se. Bolest hlavy už trochu povolila, ale i když jí ve spáncích bušilo tlumeněji, její smysly byly stále jakoby zastřené mlhou.

Nalila si další hrnek kávy, pak ze špižírny vydolovala energetické tyčinky, které vždycky kupovala po kartonech. Stále

u sebe měla jednu až dvě, buď v kabelce nebo v zadní kapse u kalhot. Kdyby zhruba každou hodinu něco nesnědla, nemohla by fungovat na sto procent.

Hlavně pokud šlo o její parapsychické schopnosti.

Někteří agenti jí záviděli rychlé spalování, díky němuž mohla spořádat, co hrdlo ráčí a ještě v nevídaném množství, aniž by přibrala jediné deko. Ale taky chápali ty stinné stránky. Během náročného vyšetřování Riley nemá pokaždé možnost pořádně se najíst, aby zásobila své schopnosti, a jednou kvůli tomu šlo málem o život.

O její život.

Zhltla tyčinku s kávou, další dvě si hodila do tašky. Než si dala tašku na rameno, prošla její obsah, jestli nenajde něco neobvyklého, co by jí pomohlo osvěžit paměť, ale všechno vypadalo úplně normálně.

Většinou s sebou netahala žádné zbytečnosti, takže těch věcí moc nebylo. Klíče od vypůjčeného auta a od domku. Malý adresář. Balzám na rty; na rtěnky si nepotrpěla. Kompaktní pudr se zrcátkem, který vypadal skoro nepoužívaně; protože si ani na make-up nijak zvlášť nepotrpěla – pokud to nevyžadovala situace. Hotovost sepnutá sponou, kreditky a řidičák. Odznak FBI bude v zásuvce nočního stolku, alespoň by tam měl být, když vlastně není ve službě.

Šla to zkontrolovat a byl na svém místě.

Vrátila se do obývacího pokoje a zapnula televizi, aby zjistila, kolikátého je a jestli jí neutekly nějaké zásadní zprávy ze světa.

14. července. Poslední jasnou vzpomínku má z 20. června z Quantika. Seděla u stolu a snažila se vyrovnat s hromadou papírování, nic neobvyklého. Cítila se trochu vyčerpaná, což bylo taky normální s ohledem na ukončení obtížného případu.

A dál… nic než krátké záblesky. Tichý šepot, útržky rozhovorů, které nedávaly smysl. Tváře a místa, která znala, ale nedokázala by je pojmenovat. Podivně nejasné pocity, dokonce až chaotické na ženu, která se ke všemu stavěla vždy s rozumem…

Riley potřásla hlavou a zamračila se na televizní obrazovku. No jo, opravdu není zrovna ve své kůži. A co se děje ve světě?

Jedno zemětřesení, dva politické skandály, rozvod nějaké celebrity atd. Po půltuctu dalších zpráv vypnula zvuk a vrátila se do kuchyně ještě pro trochu kávy.

Pořád to samé dokola.

„Nemůžu se tady schovávat, dokud se mi nevrátí paměť," usoudila polohlasně. Za prvé vůbec nelze zaručit, že se vrátí; krátkodobá ztráta paměti jako následek prožitého traumatu není zase nic tak neobvyklého, ale u senzibilních lidí to také může být příznakem mnohem závažnějších problémů.

To jí Bishop nemusel připomínat.

A za druhé jí tady nic nepomáhá vzpomínky oživit. Přitom nutně potřebuje informace. Musí získat představu, co se tu děje. Takže úkol číslo jedna zní: navštívit Gordona.

Nejdříve však vložila do igelitové tašky oblečení, v němž se probudila, a pak z něj udělala neforemný balíček, který půjde do Quantika. A ještě jednou důkladně procházela dům, tentokrát pátrala po čemkoli neobvyklém.

Ale kromě sexy spodního prádla na nic jiného nenarazila. Což znamenalo, že sice nenašla žádnou odpověď, ale taky nevyvstaly nové otázky.

Než dokončila průzkum domu, snědla další energetickou tyčinku a bolest hlavy se dočista rozplynula. Ale své mimořádné smysly se pokoušela probudit bezvýsledně.

Žádný pavoučí instinkt, který by jí poskytl užší spojení s okolím.

Pokud šlo o jasnovidectví…

Fungovalo lépe u lidí než u neživých předmětů, a protože byla v domě sama, nemohla s jistotou určit, jestli si i tato schopnost vzala volno.

Najednou se rozezvučel zvonek. Riley se okamžitě zmocnilo podezření, které pramenilo jak z jejího výcviku, tak z celoživotní záliby v detektivkách a hororech.

Že někdo přijde zrovna ve chvíli, kdy to potřebuje, se jí vůbec nejevilo jako dobré znamení.

Vzala si zbraň a držela ji u boku, než došla k venkovním dveřím. Malá prosklená špehýrka v dřevěných dveřích jí umožnila vykouknout na verandu.

Žena v policejní uniformě, bez čepice. Vysoká zrzka, docela hezká, a –

„Já nevím, Riley. Takové věci se tu nikdy předtím neobjevily. Vypálené znamení do dřeva nebo načmárané v písku. Jedna opuštěná budova a jeden rozestavěný dům shořely do základů. A pak ty věci, co se našly v lese, což podle tebe může znamenat, že tu někdo provádí – nebo se aspoň pokouší provádět – jakési okultní obřady –“

„Lio, prozatím se jedná pouze o nesourodé incidenty bez viditelné spojitosti, navíc dost podivné.“

„Co tím myslíš?“

„Že tu něco úplně nesedí.“

Vzpomínka zmizela stejně nečekaně, jako se objevila, ale zanechala jistý poznatek.

Policistka Lia Wellsová je její „spolehlivý kontakt“ v úřadě šerifa.

Riley zastrčila pistoli za opasek džínsů na zádech, pak odemkla dveře a otevřela.

„Ahoj,“ pozdravila. „Děje se něco?“

„Nic dobrého,“ odpověděla Lia ponuře. „Šerif mě posílá, abych tě přivezla. Došlo k vraždě, Riley.“

3

„Myslíš, že bylo moudré nezamykat dveře?“ zeptala se Lia o chvíli později v policejním voze, když mířily doprostřed ostrova a dál k mostu, který je zavede na pevninu.

„Přece jsem ti vysvětlila, že se tam zhruba za hodinu objeví kurýr pro balík.“ Ještě stihla krátce zavolat Bishopovi, aby mu řekla, že zásilku najde hned za dveřmi.

„Mohlas ho přece nechat v autě.“

„Jo, ale to by bylo příliš… okaté na můj vkus.“

Lia po ní střelila pohledem. „Asi bych se neměla ptát, ale –“

„Jestli to má něco společného s tím, co se tu děje?“ Riley pokrčila rameny. „Možná. Až dostanu zprávu z Quantika, budu vědět víc. Alespoň doufám.“

Sváděla vnitřní boj, ale nakonec se rozhodla, že se Lie nesvěří se svou ztrátou paměti. Prozatím ne. Vždycky byla úplně soběstačná, ani Bishop ji nedokázal dát dohromady s trvalým parťákem. A nezávislost nyní vyžadovala, aby si svou zranitelnost nechala pro sebe.

Navíc se to jevilo jako docela rozumné opatření. Opatrnost byla na místě, přinejmenším dokud nezjistí, co se tu děje.

Lia na ni znovu krátce pohlédla. „Poslední dva týdny se chováš strašně tajnůstkářsky.“

„Vážně?“ Byl to spíše opravdový dotaz než neochotná odpověď a Riley doufala, že si toho policistka nevšimne.

„To bych řekla. I Gordon si to myslí. Prý jsi na něco kápla, nebo jsi zjistila něco, z čeho nemáš dobrý pocit.“

„To že řekl?“

„Jo, včera v noci v koupelně a dnes ráno u snídaně zase. Má o tebe strach.“

No jasně. Gordonovi se vždycky líbily zrzky; takže jí určitě můžu věřit. Gordon s ní chodí a zaručil se za ni.

Nahlas jen nenucené prohodila: „Gordon si o mě vždycky dělal starosti.“

Lia se ušklíbla. „Taky se o tom párkrát zmínil. Říká, že nepřestaneš kopat, i když každý rozumný člověk by už dávno odhodil lopatu. Proto chtěl, abys přijela zrovna ty – i když věděl, že se o tebe bude celou dobu strachovat. A do toho ta vražda. Řekla bych, že to nabralo obrátky a možná se za chvíli budeme mít *všichni* proč bát."

„Šerif si je naprosto jistý, že jde o vraždu?"

„*I já* si jsem jistá – a to jsem kromě učebnic nikdy neviděla nikoho zavražděného. Věř mi, že jde určitě o vraždu. Ten chlap visí ze stromu nad těmi kameny, co možná slouží jako oltář. A sám se tam rozhodně nepověsil."

„Kdo je oběť?"

„To se zatím neví a možná to ještě chvíli potrvá. Není – nemá – zkrátka mu chybí hlava."

Riley se dlouze zadívala na policistku a přitom cítila, jak jí po zádech běhá mráz. Znělo to strašidelně povědomě. „A to ji nenašli někde poblíž?"

Lia se zatvářila kysele. „Zatím ne. Nechali jsme prohledat celý lesík, ale sama dobře víš, že není nijak rozlehlý, takže tipuju, že jestli se ještě nenašla, tak tam nejspíš nebude."

Riley přikývla a znovu se zahleděla na cestu před sebou. Někde v podvědomí jí něco stále vrtalo hlavou. Nevěděla, jestli se hlásí nějaká vzpomínka, nebo jestli jde o informaci související se zločinem.

Samozřejmě se mohlo jednat taky o úplnou prkotinu, jak se většinou ukáže.

„Lio, šerif si stále myslí, že jsem tu na dovolené?"

„Pokud vím, tak ano."

„Tak proč mě přizval na místo činu?"

„Přece ví, že patříš ke speciální jednotce, která se zabývá zločiny zvláštní povahy. A jemu se tenhle jeví velmi *zvláštní*, když tu nepamatujou vraždu za posledních, co já vím, deset let nebo víc. Samozřejmě úmrtí ano, asi tři neúmyslná zabití, ale něco podobného rozhodně ne."

Riley zrovna nejásala, že šerif ví o jejím pracovním zařazení, ačkoli ji to nijak nepřekvapilo. Pochopitelně si ji

prověřil, policista v jeho postavení si může lehce zjistit, že patří pod speciální jednotku.

Ale nic víc by zjistit neměl.

Než se stihla zeptat, promluvila Lia: „Z toho, co říkal, se mi nezdá, že by věděl o tvé specializaci, však víš, myslím okultismus. Protože tohle *určitě* s černou magií nějakou spojitost má, ale nezmínil se, že právě z toho důvodu tě chce mít na místě činu. Jen kvůli tvým zkušenostem z vyšetřování. Ví akorát, že jsi agentka FBI, která působí v jednotce, co poněkud netradičními metodami objasňuje neobvyklé zločiny – a tenhle rozhodně neobvyklý je."

„Ví, že ovládám mimosmyslové vnímání?"

„Nevěří na nadpřirozeno, ale na podzim se znovu jmenuje šerif a Jake chce v úřadu setrvat. Takže si nemůže dovolit, aby ho voliči osočili, že při vyšetřování brutální vraždy nevyužil všechno, co je k dispozici. A agent FBI, který se tu právě nachází, pro něj představuje úplnou výhru v loterii a nezáleží na tom, k jaké jednotce patří, nebo jestli tvrdí, že má o kolečko víc." Lia zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že jste se o takových věcech bavili."

„Proč?"

„Já nevím, je to takové běžné tlachání, když jdou dva poldové na rande."

Do prdele.

„I když na druhou stranu," pokračovala Lia nevzrušeně, protože jí vůbec nedošlo, jaký způsobila své spolujezdkyni šok, „zdá se, že armádní vysloužilci toho nenakecají tolik jako ostatní policajti, aspoň ne o práci. S Gordonem jsme spolu skoro rok a pořád mi nechce prozradit, proč se někdy v noci budí zalitý ledovým potem."

„Nechce ti vykládat ty příšerné věci," zamumlala Riley, „které viděl nebo dělal."

„To sice chápu, ale pořád mám pocit, že přede mnou tají velkou část svého života."

„To je minulost. Nedá se změnit, ale už je pryč. Nech to být." Riley se přinutila k úsměvu, když se na ni Lia podívala. „Přátelská rada. Vím, že ses o ni neprosila, ale ber, když dávám.

Nech strašáky minulosti tam, kam patří. Jestli ti o nich bude chtít říct, tak to udělá. Ale může to trvat dlouho – anebo ti to nemusí říct nikdy.“

„Ale nemá to nic společného s důvěrou?“

Riley zavrtěla hlavou. „Kdepak, tady jde o jizvy a o to, dát jim čas na zahojení. Jizvy za dvacet let nezmizí jenom tak.“

„Pokud vůbec.“

„Co na to říct? Správní chlapi se špatných vzpomínek nezbaví rychle. Spíš bych si o něj dělala starosti, kdyby se čas od času neprobudil zpocený.“

„Ty víš, čím si prošel,“ povzdechla si Lia.

„Jen něco. Taky nevím všechno.“

„A protože jsou to jeho zážitky, tak mi je musí povykládat sám.“

„Promiň, ale jinak to nejde.“

„To nic, já to chápu.“

Riley si pomyslela, že pro to Lia zřejmě vážně má pochopení. Sama pracovala u policie a i v tomhle přímořském zapadákově asi zažila pár hrůz na vlastní kůži.

Včetně toho, co viděla dnes.

Ve voze zavládlo ticho. Riley by ho ráda přerušila, ale nepřišla na žádný nenápadný způsob, jak znovu zavést řeč na její rande s šerifem.

Co když nebylo jen jedno? Pro kristapána, co ji k *tomu* přimělo?

Bylo velmi nepravděpodobné, že když měla na stanici spolehlivý zdroj informací, vylákala by ho na rande, aby z něj něco vytáhla. Zvláště když věděl, co je zač. Pokud by jí něco zamlčel pracovně, určitě by se nesvěřoval soukromě. Tohle platilo o většině poldů, které znala.

Že by ji k tomu vedly *osobní* důvody? Přece by nehodila za hlavu výcvik a celoživotní přesvědčení a začala si něco s šéfem policejní stanice, v jehož okrsku právě vyšetřovala podezřelé události. Nebo snad ano?

Co když byl předmětem jejího vyšetřování?

Jak se mohla dopustit něčeho takového? Vůbec to neodpovídalo její povaze. Vždycky měla příliš mnoho práce,

takže málokdy navazovala nějaké známosti, natož aby se s někým scházela během vyšetřování –

Vtom ji přepadlo nepříjemné podezření, když se jí vybavila prchavá vzpomínka na tlumené hlasy a výmluvné doteky na verandě jejího domku.

Přece by nezašla… panebože, určitě nemohla zajít dál než k nějakým nevinným schůzkám. Že by měla milence? Ne. Ne, to pro ni vůbec nepřipadalo v úvahu. To by bylo naprosto neslýchané.

Ale co když? Za stávajících okolností, kdy jedinou její jistotu představovala nejistota, nemohla vyloučit jakoukoli možnost.

A hlavně – co se stane, pokud se její paměť ani její smysly nevzpamatují, když toho muže uvidí? Jak se z *takové* situace vyvlékne?

Lesík byl docela hustý, a tak se dost dobře nedalo projet autem až na mýtinu. Lia proto zaparkovala džíp vedle ostatních policejních vozů a vystoupily.

Riley probleskla hlavou další vzpomínka. „Tělo objevil něčí pes, že jo?“

„Stejně jako ty ohavnosti minulý týden,“ přisvědčila Lia. „Akorát to byl jiný pes.“

Riley se zastavila, aby si prohlédla díru v plotě. Nevšímala si znuděného strážníka, který tu musel hlídkovat a nepouštět do lesíka žádné zvědavce. Plot nevypadal nijak bytelně. Spíš jen vyznačoval hranici mezi parkem a lesem, než aby bránil odhodlaným zvířatům, aby se nedostala ven – nebo dovnitř.

Pootočila se zpět k areálu pro milovníky psů a zamračila se. „To je divné,“ zamumlala si pro sebe.

„Co je divné?“ vyzvídala Lia.

Riley tiše vysvětlila: „Obřady nejsou veřejná záležitost. Zvláště pokud jde o černou magii a o nějaké rituální zabití, tím spíš když se jedná o lidskou oběť. Aby obřad nenarušil někdo nepovolaný.“

„To dává smysl.“

„Jo. Ale proč si někdo potom vybral tohle místo? Dál od města jsou taky lesy, kde by rozhodně měl větší soukromí. Jsou rozlehlejší, takže by lépe utajily například oheň. A taky tam lidi nechodí každý den věnčit psy.“

„Co když je tenhle lesík něčím výjimečný?“ hádala Lia. „Říkalas, že ta hromada kamenů vypadá jako přírodní oltář. Nebo že ji v dávných dobách lidé k něčemu využívali. Třeba na tom něco je?“

„Možná.“ Ale Riley to vnitřně nepřesvědčilo. Přesto překročila pobořený plot a pokračovala s Liou dál do lesa.

Ze všech sil se snažila soustředit, aby byla vyrovnaná a našla pevnou půdu pod nohama, ať zvládne to, co ji čeká, a neudělá ze sebe blázna. Nebo ať se neprozradí.

Vsadí na profesionální přístup. Bude se chovat klidně, s odstupem a profesionálně. Je jedno, z jakého popudu šla na rande s Jakem Ballardem, určitě od ní bude očekávat, že se na místě činu bude chovat jako profesionálka, i když její přítomnost není podpořena oficiální žádostí.

Riley si vzpomněla na krajkové spodní prádlo a zkřivila obličej.

Kristepane, doufám, že očekává agentku FBI a ne milenku.

Určitě by si pamatovala, kdyby se v posledních týdnech s někým milovala.

Zcela určitě ano.

„Konečná stanice,“ zahlásila polohlasem Lia, když dorazily na mýtinu.

Každopádně paseka překypovala hektickou aktivitou a Riley na okamžik zalitovala, že neměla možnost vidět místo činu dřív, nerozbrázděné stopami četných nohou. Pravda, většinou cvičených nohou, ale přesto ne *speciálně* vytrénovaných. Což bylo poznat.

Místo toho, aby se k nim připojila, zůstala stát na kraji mýtiny a s rukama v kapsách se chvíli jen dívala. Nevnímala uniformované muže a techniky, kteří pobíhali kolem, nevšímala si ani útržků rozhovorů, jež se k ní donesly. Oprostila se od všeho a nechala na sebe působit místo činu.

Lia měla pravdu: kdo to viděl, nemohl popřít, že se jedná o vraždu.

Riley si všímala, co jim vrah zanechal. Bezhlavé tělo, které stále viselo za zápěstí, a krví potřísněné kameny pod ním. Nedaleko od nich stopy po ohništi, jež policejní technik právě fotil.

Vypadalo to… povědomě.

„Riley, díky, žes přišla."

Otočila se za hlasem a úporně se pokoušela zachovat si profesionální odstup. Hlas byl příjemný a vycházel z úst sympatického muže. Vysoká postava, opálená pleť, tmavé vlasy; moc mu to slušelo. A návdavkem ještě pronikavě modré oči.

Vlastně byl velmi hezký. Velmi. Možná proto s ním šla na rande.

Z toho, jak se šerif Jake Ballard v uniformě nesl, jasně vyplývalo, že si je dobře vědom, jak mu padne. Pohyboval se elegantně, tak tak, že si nevykračoval, a z jeho chůze čišela vážnost a autorita. Navíc ji obdařil úsměvem – dokonce i za daných okolností – který příroda přímo stvořila pro lámání ženských srdcí.

Ani Riley mu nedokázala odolat.

„Ahoj," oplatila mu úsměv. „Dějou se tu u vás pěkné věci."

„Ani mi nemluv." Zavrtěl hlavou a dodal: „Promiň, že tě obtěžuju na dovolený, ale rád bych slyšel názor od někoho, kdo o takových věcech ví daleko víc než my všichni dohromady."

„A tos myslel mě?"

Zatvářil se stydlivě a Riley se snažila zahnat pocit, že to dělá proto, že dobře ví, jak mu takový výraz sluší.

„Dobrá, tak jsem si tě trochu proklepl, když jsi přijela. Neřekl jsem ti to, protože… no prostě protože jsem si myslel, že se o tom později zmíníš sama."

„O čem o tom?"

„Že pracuješ pro speciální jednotku. Mezi poldy není její existence úplný tajemství, abys věděla. Zavolal jsem několika známým a zjistil jsem něco víc, než prozrazuje standardní verze FBI, která se snaží všecko akorát zamlžit."

Riley se rozhodla tít do živého. „Ty nevěříš v existenci nadpřirozena?“

Tázavě zvedl obočí. „A je v tom nějaký problém?“

„Vlastně ani ne. Stejně se s takovým přístupem setkáváme pořád.“

„To si umím představit.“

„Ale když tomu nevěříš, tak jakou cenu pro tebe má můj názor?“

„Přece máš zkušenosti s vyšetřováním a vaše jednotka pravidelně řeší vraždy. No ne?“

„No jo.“

„Takovým zkušenostem věřím. To mi stačí.“

Riley na něj dlouze pohlédla a pokusila se vyvolat nějakou vzpomínku. Aspoň jednu.

Jenže nic.

A šestý smysl ji nechal na holičkách stejně jako paměť. Vnímala jen to, co jí říkalo jejích pět obvyklých, i když poněkud otupělých smyslů: že je to kus chlapa, má krásný hlas a voní kolínskou značky Polo.

„Riley, potřebuji tvoji pomoc,“ ozval se znovu Jake. „Nebo přinejmenším tvůj odborný posudek. Můžu zavolat k vám a vyžádat si tvou účast oficiálně, ať zbytečně neplýtváš dovolenou.“

Po krátkém zaváhání ho upozornila: „Jestli do toho chceš vtáhnout FBI oficiálně, šéf nejspíš pošle ještě jednoho nebo dva další lidi. Málokdy pracujeme úplně sólo.“

Šerif se zakabonil. „Z toho bych velkou radost neměl. Hlavouni z městský rady by z toho asi taky nebyli kdovíjak nadšený, kdyby se to tu najednou hemžilo agentama. Protože jestli vylekáme a odradíme nějaký turisty…“

Nemusel větu dokončit. Městečka jako Castle a Opal Island až tak nevisela na příjmu z letních návštěvníků na rozdíl od severního pobřeží, protože zimy zde byly mírné a krátké, a tak se sem jezdilo celoročně. Ale v letní sezóně se zvýšily ceny pronájmů a taky se využívaly další služby.

Riley chlácholivě pronesla: „Já myslím, že šéf bude souhlasit, když se zapojím polooficiálně.“ *No jasně, Bishop*

bude skákat blahem, až zjistí, že došlo k vraždě. A vůbec, proč mu to neprozradila, když mu volala, kde nechala balík pro kurýra?

Bože můj, co se to se mnou děje?

„Vysvětlím mu situaci," pokračovala, zatímco se potýkala s nejistotou, „a vy mě povedete jako poradce, ne jako aktivního vyšetřovatele."

„To se mi hodí," přijal okamžitě její návrh. „Hele, doktor chce odříznout tělo –"

„Ne." Usmála se, aby to nevyznělo příliš tvrdě. „Moc by mi pomohlo, kdybys mohl na chvíli odvolat své lidi. Ne na dlouho, jen na pár minut. Ráda bych se tu trochu prošla a prohlédla si místo činu, než dojde k dalším změnám."

„Abys zachytila nějaký vnitřní vibrace?" Neřekl to – přímo – výsměšným tónem.

„Prostě jestli mě něco nepicne do nosu," odpověděla přívětivě.

Krátce si ji změřil pohledem, pak pokrčil rameny. „Dobrá, tak jo. Kluci z výjezdovky už stejně udělali všechno, co se dalo, a fotek máme taky až nad hlavu. Ale chlapi, co pročesávají les, ještě neskončili."

„Ty není třeba odvolávat. Potřebovala bych vyklidit akorát bezprostřední okolí oběti."

Přikývl a poodešel, aby vydal patřičné příkazy.

Lia, která stála mlčky opodál, zamumlala: „Pořád si nejsem jistá, jestli vážně chce tvoji pomoc, nebo si jenom našel důvod, jak tě mít poblíž, aby mu na to Ash nemohl říct ani popel."

„Hmm," zahučela neurčitou odpověď Riley.

Kdo je zase Ash? ptala se v duchu.

4

Místo činu bylo jedno z nejkrvavějších, jaké kdy viděla.

Když policisti a technici odešli a z kraje lesa ji pozorovali jen šerif a Lia, Riley pomalu obcházela mýtinu a snažila se otevřít své smysly.

Sice jí soustředění ztěžovala přemíra otázek, které se jí rojily v hlavě, ale dělala, co mohla.

Nejsilněji na ni dotíral pach krve, nemusela tedy nijak zvlášť povzbuzovat čich – vždyť krví byla mýtina zacákaná víc než dost.

Přímo pod visícím tělem ležely obrovské balvany. Kdyby někdo dokázal u tak odporného výjevu uplatnit představivost, shluk kamenů by připomínal křeslo pro obra. No dobře, tak trochu menšího obra. Protože „sedátko“, i když široké metr a půl na metr, dosahovalo přibližně do výšky Rileyina pasu. Zatímco „opěradlo“ mohlo mít až dva a půl metra, bylo přes celou šířku sedátka a tlusté jen asi třicet centimetrů.

Rozhodně to nevypadá jako výtvor přírody, napadlo Riley, už když viděla kameny poprvé.

A hele – vzpomínka.

Šla sem s… Gordonem. Ano, určitě. Přivedl ji sem krátce po příjezdu, protože –

„…a kluci si mysleli, že bych se na to měl kouknout zrovna já, asi kvůli těm povídačkám, co jsem jim vyprávěl o mý prabábě, která praktikovala vúdú.“

„To sis ale vymyslel, Gordone.“

„To sice jo, jenže oni to nemohli vědět. Když se sem nastěhuje velkej černoch z Louisiany a mluví o vúdú, tak kdo by mu nevěřil?“

„Já.“

Burácivě se zasmál. „To teda jo, ale ty bys obvinila ze lži i svaťýho Petra, kdyby tě vítal u nebeský brány.“

„Víš co, Gordone, nebudeme rozebírat moje náboženské přesvědčení. Takže kluci ti tvrdili, že našli nějaké kosti tady? Na těch kamenech?“

„Jo, přímo na nich. Byly navlečený na rybářským vlasci a ležely na obráceným kříži z –“

„Riley?“

Zamrkala a v zorném poli se objevil šerif.

„Jsi v pořádku?“

Nejradši by mu sprostě vynadala, že přerušil tok jejích vzpomínek, ale nakonec řekla klidně: „Jsem v pohodě.“ Do háje, už si nedokázala vybavit nic dál; v mysli viděla nehybný obraz, jako kdyby na přehrávači zmáčkla pauzu. Jenže se rychle vytrácel.

„Vypadalas v jednu chvíli úplně mimo.“ Znělo to, jako kdyby si o ni dělal starosti.

Lia, která stála za ním, obrátila oči v sloup.

„Nic mi není,“ ujistila ho Riley. Znovu se obrátila ke kamennému křeslu. Musela uznat, že sedátko mělo vhodné rozměry i výšku, aby mohlo sloužit jako oltář. Opěradlo už k oltáři moc nesedělo – pokud neplnilo nějaký účel.

Postoupila o krok blíže k balvanům, přičemž se snažila nevnímat bosá a zakrvácená chodidla, která se pohupovala nad nimi.

Nevyznala se v geologii, ale žulu poznala. Jen si nebyla jistá, jestli ty cákance krve netvoří určitý vzor, zvláště na relativně hladkém povrchu vyššího, kolmo stojícího kamene. Nedalo se dost dobře určit, jestli šlo o čirou řezničinu, nebo jestli tam má být nějaký vzkaz.

„Můžu se pak podívat na fotky z místa činu?“ zeptala se šerifa.

„Samozřejmě? Objevilas něco?“

„Těžko říct při takovém množství krve. Ale možná by bylo užitečné prohnat ty fotky počítačem, jestli se v těch cákancích neobjeví nějaký vzor.“

„Máme na to program,“ pronesl poněkud váhavě.

Riley k němu vzhlédla. „Kdyby náhodou ne, můj kamarád v Quantiku se na to může podívat, rychle a diskrétně. Nebude ti vadit, kdybych mu pár fotek poslala mailem?“

Jake se zakabonil, ale přitakal: „Jo, proti tomu nic nemám.“

Přikývla a zaměřila svou pozornost na balvany. Hleděla na ně minutu nebo dvě. Napadlo ji, že je to podobné jako s trojrozměrnými obrázky; když se na ně člověk dívá dost dlouho, najednou spatří – nebo si to aspoň myslí – něco, co se ve změti tvarů skrývá.

Ovšem teď si položila otázku: vidí tam něco víc?

Odvrátila se od kamenů, a protože se stále zdráhala zabývat se mrtvým tělem, poodstoupila o několik kroků. Na zemi našla slabou bílou čáru. Sledovala ji a obešla po jejím okraji kruh okolo oltáře.

Neporušený kruh, teda dokud se na něm nepodepsaly desítky policejních bot, které brázdily okolí.

Riley poklekla, a když se bílé čáry dvěma prsty dotkla, ulpěla jí na konečcích jemná bílá zrnka.

„Poslali jsme to na rozbor,“ oznámil jí Jake.

Pohlédla na něj a pozvedla jeden prst ke rtům.

„Kristepane, Riley –“

„Sůl,“ prohodila klidně. „Obyčejná kuchyňská sůl. Nebo možná mořská. Ta se považuje za čistější.“

„Tys věděla, co to je,“ ozvala se Lia.

„Myslela jsem si to.“ Riley vstala. „Občas se používá při okultních obřadech, aby se posvětil prostor uvnitř kruhu.“ Prostor, v jehož středu se vyjímaly kameny, visící tělo a ohniště.

Jake se stále mračil. „Posvětit? Jak to myslíš? Na tomhle přece není nic posvátnýho.“

„To záleží na úhlu pohledu.“ Aniž by mu dala možnost zareagovat, dodala: „Kruh ze soli se také užívá jako ochrana.“

„Před čím?“ dožadoval se vysvětlení.

„Před hrozbou nebo domnělou hrozbou. A než se zeptáš, jakou hrozbou, rovnou ti odpovím, že nevím. Zatím.“ Pousmála se. „Chápej, všechno jsou to jen předběžné odhady. První úvahy a dojmy.“

„Takže o tom nic víc nevíš?“

V Riley zatrnulo, ale ovládla se a s mírným úsměvem vyčkávavě mlčela.

„Chci říct, jestli jsou to nějaký nadpřirozený nesmysly, tak se v tom musíš vyznat daleko líp než my.“

Nedala na sobě znát, jak se jí ulevilo, ale musela připustit, že je to nadmíru vyčerpávající. Pořád se hlídat a snažit se chovat normálně, když přitom neustále pátrá po vzpomínkách a odpovědích.

A většinou z toho vyjde s prázdnýma rukama.

Stále s profesionálním klidem – alespoň podle vnějšího zdání – pronesla: „Nadpřirozeno, jak ho chápe speciální jednotka, nemá nic společného s okultními ani satanskými rituály. To je úplně jiná záležitost, která se nedá vědecky vysvětlit, ale pramení z vnitřního přesvědčení a víry. Jako ostatně každé náboženství.“

„Náboženství?“

„Většina vyznavačů to tak bere. Pokud chceš pochopit okultismus, tak pravidlo číslo jedna je: jedná se o víru, která sama o sobě není postavena na zlu. Pravidlo číslo dvě: není to jednotný systém; v rámci okultismu existuje hodně různých sekt, jako v každém jiném náboženství. Co vím, tak jen satanismus má aspoň tucet všelijakých odnoží.“

„Přece to nemůžeš přirovnávat k náboženství, Riley –“

Přerušila jeho pobouřený výlev a důrazně dodala: „Z pohledu většinových náboženství se vyznavači okultismu jeví poněkud netradiční a jejich obřady až rouhavé, ale v jejich očích to nijak nesnižuje jejich víru. A věř nebo ne, o vyvolávání Satana se jedná velmi zřídka – i v satanismu. Stejně tak je to i s přinášením obětí, s výjimkou těch symbolických. Většina skupin jednoduše uctívá – nevím, jak jinak to říct – přírodu. Zem, živly. Na tom není nic nadpřirozeného.“

Alespoň obvykle ne.

„A vaše jednotka?“

„Ta se skládá z lidí, kteří vládnou naprosto normálními lidskými schopnostmi, jen jsou v jejich případě poněkud silnější, než je běžné, ale i tak se dají vědecky vymezit.“ I když jen teoreticky.

Pokrčil rameny nad vysvětlením rozdílu a řekl: „Říkej si tomu, jak chceš, stejně o tom víš nejvíc. Takže ty si myslíš, že někdo tohle bere jako náboženství?“ Mávl rukou na krveprolití za sebou.

„Na to je příliš brzy dělat takové závěry.“

Jake znovu ukázal na visící tělo. „Tohle není žádnej závěr, ale oběť vraždy. A jestli ho někdo zabil jako součást nějakýho pošahanýho obřadu, tak to sakra chci vědět.“

Riley se zdráhavě konečně soustředila na oběť.

Viděla už bezpočet mrtvol. Ve válce i v míru. A taky v učebnicích, laboratořích a jiných výzkumných zařízeních. Někdy byla těla tak znetvořená, že už ničím nepřipomínala člověka; ať už šlo o oběti výbuchu nebo se na jejich zmrzačení podílela lidská ruka, o jejíž lidskosti by se však dalo pochybovat. Viděla je i na pitevním stole rozpárané od krku až k rozkroku, když se v ostrém světle leskly orgány.

Nikdy si na ten pohled nezvykla.

Na prohlídku pohupujícího se těla musela tedy vynaložit mnohem více soustředění i energie.

Přesto jakmile se do zkoumání pustila, přiblížila se a obešla tělo ostražitě dokola. Vstřebávala všechny drobnosti.

Muž byl nahý a v podstatě celý od krve. Na hrudi, na břiše i na zádech měl četné mělké řezné rány, které nepochybně nějakou dobu krvácely, než došlo na poslední řez a zřejmě konečnou příčinu smrti.

Nahlas pomalu prohlásila: „Nejsem sice doktor, ale řekla bych, že ty řezné rány utrpěl nejdřív. Že ho někdo mučil, možná i několik hodin. A hlavu mu usekl přímo tady, když pořád visel.“

„Jak si tím můžeš být jistá?“ chtěl vědět Jake.

„Soudím podle množství krve na balvanu přímo pod ním; většina asi pochází z těch nehlubokých ran a že jí tu je dost. Ty cákance před tělem na zemi podle mě způsobilo stříkání z tepny. Takže když mu někdo odřízl hlavu, srdce stále ještě fungovalo. Ten někdo stál za ním, pravděpodobně na vrchu toho vysokého kamene, přitáhl si hlavu za vlasy a –“

Lia ze sebe vydala přidušený zvuk a odběhla do lesa.

Riley se za ní dívala, pak se zašklebila na Jakea. „Občas zapomínám, že ne všichni policajti jsou na takové věci zvyklí.“

Jake taky vypadal trochu zeleně, ale neustoupil. „No dobrá. A co ještě mi můžeš říct?“ Zamyslel se a dodal: „Jestli někdo stál na tom vysokým šutru a snažil se udržet rovnováhu, zatímco mu pižlal hlavu, musel se něčeho držet. Anebo ho držel někdo další.“

„K tomu, abys někomu uřízl hlavu – pilkou, ostrým nožem nebo nějakým jiným nástrojem – je zapotřebí hodně síly,“ souhlasila. „Zvlášť když ti překážejí paže oběti; přinejmenším zpočátku se musel natáhnout přes ně dopředu. Takže udržet rovnováhu bylo dost obtížné.“ Obešla vysoký kámen zezadu a bedlivě prozkoumávala zem. „Nevidím žádné stopy po žebříku.“

„Snad mi nechceš namluvit, že se ten chlápek zkrátka vznesl?“

Přešla jeho komentář. „Tvoji lidi to tu určitě důkladně prohledali, že?“

„Jak jsem řek. Fotky ze všech možných stran a ode všeho vzorky.“

Shluk menších kamenů vedle těch velkých umožňoval lehce se vyhoupnout na sedátko; nejspíš to taky dělala spousta lidí, co sem chodí na procházky.

Riley zaváhala pouze okamžik, ale protože jí jasnovidecké schopnosti nic nenapovídaly, dospěla k závěru, že si vzaly neplánované volno. A na tom zřejmě nic nezmění, když se těch zakrvácených kamenů dotkne.

Nadechla se a vystoupila na sedátko, aby si mohla lépe prohlédnout lehce prohnutou vrchní stranu opěradla. Neochotně přiznala, že je ráda, že i její obvyklé smysly fungují trochu zastřeně.

Jinak by se pachem krve zalkla.

Teprve až nahoře jí blesklo hlavou, že tu možná stojí ve stejných botách – obyčejných botaskách – které na sobě měla včera. Nebo přesněji v noci. Sice se vzbudila bosá, ale na chodidlech neviděla žádnou krev. To si pamatovala.

Co když měla od krve podrážky?

Předtím ji nenapadlo to zkontrolovat.

Páni, nejenže si houby pamatuju, já jsem snad vážně úplně mimo. Jak je možné, že jsem se nepodívala na boty?

„Riley?“

Předstírajíc, že její nehybnost netrvala nijak dlouho, Riley se postavila na špičky, aby dobře viděla na vrch nejvyššího kamene. „Jestli stál tady, tak pochybuju, že zanechal nějaké užitečné stopy.“

„Asi ne, kluci od nás říkali totéž. Nenašli žádné otisky bot, ani jiné kloudné stopy. Včetně krve. Všechna tekla dolů na ten šutr, co na něm stojíš, nebo cákala na svislou stěnu toho vysokýho, ale na vrchu neulpěla ani kapka.“

„To je divné.“

„Proč? Tělo u něj nevisí nijak blízko, a jak jsi sama poznamenala, většina krve pochází z těch menších ran a tekla rovnou dolů.“

„To jo,“ připustila, „ale přece jen. Měl by se bránit. Kdyby se tělo aspoň trošku hýbalo, očekávala bych, že pár kapek stříkne i nahoru.“

„Možná byl něčím nadopovaný.“

„To je dost dobře možné.“ *Ale proč mučit někoho, kdo to nevnímá? Pokud nešlo především o to krveprolití…*

„Předpokládám, žes taky nechal udělat testy na případné omamné látky.“

„To rozhodně. Jak krev tak tkáň proklepnou v laborce skrz naskrz.“

„Fajn.“

Riley se vytočila na sedátku, aby si mohla zblízka prohlédnout tělo, a snažila se nemyslet na to, jestli měla na podrážkách krev předtím, než sem vylezla. Protože teď už ji tam zaručeně má.

Vzhledem k tomu, že tělo viselo přímo nad předním okrajem sedátka, měla oči přibližně v rovině kříže oběti. Hodnotila vzdálenost mezi tělem a kolmo posazeným kamenem a klidně prohodila: „Udržet rovnováhu byl opravdický oříšek, jestli vrah stál tady nahoře. Taky se musel dost předklonit, aby na oběť vůbec dosáhl.“

„Třeba si ji přitáhl," nadhodil Jake. „Aspoň na potřebnou dobu."

„Ale pak by mu tu hlavu zaklonil, jenže směr proudu krve tomu nenasvědčuje. Podle všeho měl ve chvíli, kdy mu někdo podřízl krk, hlavu skloněnou dopředu, nebo přinejmenším mezi pažemi, ale určitě ne zakloněnou za nimi."

Jake si dlouze měřil pohledem tělo a balvan, pak si odkašlal. „Rozumím. Mimochodem, doktor tvrdil to samé – že hlava byla uříznuta zepředu dozadu. Samozřejmě když vrah pracoval na přeříznutí páteře…"

„Tak si hlavu zřejmě přitáhl," dokončila Riley. „Ale v té chvíli už srdce přestalo bít, takže krev nestříkala."

Zaměřila svou pozornost na tělo a snažila se soustředit. Bez uvažování postoupila dopředu a vzpažila. Nedotýkala se těla, ale změřila si, jak vysoko by dosáhla.

Přitom ji napadlo – a z té myšlenky ji zamrazilo – že kdyby tady stála se vzpaženýma rukama a třeba držela tělo toho muže tak, aby mu vrah mohl snadněji podříznout krk, nejspíš by krev tekla přímo na ni: na oblečení, do vlasů a na celé předloktí.

Šerif přivolal zpátky své lidi a ti teď opatrně sundávali tělo, zatímco pátrací skupina to už zabalila. Pokud někde v lese je uřezaná hlava, tak je buď zakopaná, nebo jinak dobře schovaná, hlásili. Když prozkoumali místa, kde byla čerstvě porušená hlína, narazili pouze na dvě hovězí kosti a hračku z buvolí kůže.

„Kristepane," zamumlal Jake, když mu oznamovali výsledek pátrání. „Myslíte, že tu hlavu mohl odnést něčí pes?"

Riley právě vylovila z kabelky energetickou tyčinku, ustala na chvíli v rozbalování a řekla: „Pochybuji. Jedině divoký nebo hodně hladový pes, ale domácí mazlíček by se stěží pustil do lidského masa. I když samozřejmě výjimky potvrzují pravidlo."

Jake na ni mlčky zíral.

„To kočky by se nerozpakovaly," pokračovala Riley s plnou pusou. „Jakmile člověk umře, prý ho vidí jen jako kus masa. Psi to berou jinak. Možná protože jsou více zdomácnělí. U koček se nám to v podstatě nepodařilo, ony jen předstírají, že ano."

Lia se tiše zasmála. „Ty máš ráda kočky, že jo?“

„Mám ráda kočky i psy.“ Pohlédla na Jakea, který z ní nespouštěl oči. „Co je?“

„Ty blaho, jsi pěkně otrlá. Jak můžeš zrovna teďka jíst?“

„Potřebuje energii,“ ozvalo se za Riley věcné vysvětlení. „Má neuvěřitelně rychlý metabolismus, Jakeu. Bez přísunu kalorií by zůstala bez energie.“

„To já samozřejmě vím,“ ohradil se Jake. „Co tu děláš, Ashi?“

„Co by? Chtěl jsem se podívat na místo činu, dokud je relativně… zachovalé.“

Ash. Riley otočila hlavu, aby na příchozího viděla. Znovu se pokusila vydolovat nějakou vzpomínku, ale opět beznadějně.

Byl zhruba stejně vysoký jako šerif, takže něco přes metr osmdesát. I tmavovlasý jako šerif, ale tam veškerá podobnost končila. Ve srovnání s manekýnsky vypulírovaným zevnějškem Jakea Ballarda vypadal ten muž téměř ošklivý.

Měl široká svalnatá ramena, která hrozila roztrhnout látku hezkého saka, což působilo dojmem, že běžně nechodí v obleku. Černé krátce střižené vlasy mu tu a tam neposedně odstávaly, ostře řezanou tvář měl opálenou a nos aspoň dvakrát zlomený, usoudila Riley.

Vysoké lícní kosti a sešikmené obočí mu propůjčovaly zatrpklý výraz a hluboko posazené, velmi světlé zelené oči přidávaly dojem nebezpečí a záhadná.

Zatímco Jake Ballard vysílal téměř hmatatelnou přitažlivost, z tohoto muže vyzařovalo něco úplně jiného. Cosi téměř pudového.

Když se k nim připojil, zůstal stát vedle Riley, lehce se jí dotkl a nechal svou velkou dlaň sklouznout po zádech k pasu v podivně majetnickém gestu.

„Ahoj,“ pozdravil.

Riley, která majetnické chování naprosto nesnášela, by se hned ohradila. Až na to, že jakmile se jí dotkl, ucítila žhavé chvění, jež začínalo u prstů na nohou a rozlévalo se do celého těla v pulzujících vlnách, až měla dojem, že i ona vyzařuje něco prapůvodního.

Teplo. Ryzí žár. Poznala ten pocit, i když jeho intenzita ji dočista ohromila.

No potěš.

Doopravdy měla milence. Ale nebyl jím šerif.

„Ahoj, Ashi," odpověděla klidně a kousla do tyčinky.

Energii rozhodně potřebovala, a to pořádné množství.

„Zavolal bych ti," prohodil Jake. „Ale věděl jsem, že máš být zrovna u soudu, tak –"

„Odročeno," přerušil ho Ash a probodával šerifa pohledem. „Kromě toho na mém žebříčku priorit má vražda daleko vyšší postavení než vloupání. Ten případ klidně počká."

Má nádherný hlas, pomyslela si Riley. Hluboký a sytý a zvláštně plynulý. Což se právníkovi určitě hodí. Z předchozího rozhovoru usoudila, že vykonává tuhle profesi.

Jake zabručel: „Obvykle ti stačí hlášení a fotky z místa činu."

Nejspíš prokurátor.

„Tohle je očividně úplně výjimečný případ." Zadíval se doprostřed mýtiny a pozoroval, jak bezhlavé tělo ukládají do pytle. „Tušíš, kdo to byl?"

„Zatím ne. Hned jsme mu sejmuli otisky prstů, ale nenašli jsme je v databázi."

„A po hlavě taky není ani památky," doplnila Riley, protože měla dojem, že se od ní očekává aktivní účast v rozhovoru.

„Možná někdo chce pozdržet identifikaci?" navrhl Ash.

Jake se zamračil. „Dobře se rozhlídni. Kdyby člověk chtěl někoho zavraždit, aby se nepřišlo na totožnost mrtvého, tak bych pochopil, kdyby pohodil bezhlavou mrtvolu někde do příkopu nebo do moře. Ale nechat tělo na docela veřejném místě, pověšené a mučené nad oltářem uprostřed kruhu ze soli?"

„Kruh ze soli?"

„Používá se při některých obřadech," objasnila Riley.

Ash na ni pohlédl. „Ještě včera jsi tvrdila, že co se tu děje, nemá nic společného s okultismem."

A do prčic. A to jsme se bavili profesionálně, nebo v posteli? A řekla bych ti pravdu o tom, co si myslím?

Zeptat se samozřejmě nemohla.

Proto klidně odvětila: „To bylo předtím, než se přihodilo tohle. Jake má pravdu – mrtvola zůstala na přístupném a docela frekventovaném místě na to, aby někdo chtěl pozdržet určení totožnosti. A to neberu v úvahu, jestli se jedná o nějaký rituál. Zatím si tím nejsem jistá."

Ash pozvedl jedno šikmé obočí. „Takže Jake tě oficiálně požádal o pomoc?"

„Ne tak docela oficiálně."

„Má zkušenosti, které já nemám, Ashi," vysvětlil Jake.

„Hlavně má dovolenou."

„Postarám se, aby kvůli tomu nepřišla ani o den."

„Jestli ti bude pomáhat s vyšetřováním neoficiálně, tak zaručeně přijde."

„Aspoň přiznáváš, že máme co vyšetřovat."

„Je to vražda, Jakeu. Ten humbuk kolem mě nezajímá, je to obyčejná vražda."

„To nemůžeš vědět. Ani já ne. Riley nám může pomoct zjistit, o co tu vlastně kráčí."

„Jestli potřebuješ pomoc, tak si o ni řekni úřední cestou – zavolej FBI, ať sem pošlou nějakého agenta."

„Jedna agentka už tady je."

Riley si náhle uvědomila, že z ruky, která ji stále držela, vychází napětí a… ještě něco; vnímala to, ale nedokázala to s přesností určit. Hrozba? Varování?

Prudce se vysmekla z objetí a s příjemným úsměvem promluvila k oběma mužům: „Já jsem pořád tady."

Ash nehnul brvou, zato Jake se zatvářil provinile.

„Promiň, Riley, ale –"

„Laskavě o mně nemluvte, jako kdybych tu nebyla," dodala smířlivě.

Ash vyrovnaně konstatoval: „Jsi tu na dovolené. Aby sis odpočinula, trochu se uvolnila. Po roce tvrdých případů, jak jsi říkala, Riley, z nichž u posledního jsi málem přišla o život."

„Nikdy jsem neřekla, že jsem málem přišla o život," namítla a v duchu doufala, že by něco takového opravdu neplácla. „Bylo to drsné a těsné. Ale zjevně ne až tak, když na sobě nemám ani škrábnutí."

Schválně to trochu rozvinula a sledovala reakci. A – do háje – postřehla zneklidňující zablýsknutí v jeho zelených očích.

Povědomé zablýsknutí.

Sprchový kout byl zahalený v páře – vlastně celá koupelna – teprve potom zastavili vodu a šli do postele.

„Promočíme prostěradla," zamumlala.

„Co na tom sejde?" Jeho ústa se pohybovala od krku dolů mezi ňadra. „Mám přestat?"

Měl tak akorát dlouhé vlasy, aby ho za ně mohla chytit, přitáhnout hlavu nahoru a zahledět se do těch neskutečně zelených očí.

„Jestli přestaneš, tak tě zastřelím," škádlila ho zastřeným hlasem.

Zasmál se a přitiskl své rty na její. Cítila, jak se začíná rozpalovat…

„Sice na sobě nemáš ani škrábnutí," připustil, „ale stejně ses sem přijela zrekreovat."

Zatracené vzpomínky, že se umí ozvat zrovna v nejnevhodnější chvíli. Riley si odkašlala a vypálila naslepo: „Už se rekreuju skoro tři týdny. Užívám si dobré jídlo, hodně odpočívám a courám se po pláži. Vážně jsem v pohodě, Ashi."

„A já ji potřebuju," hlesl bezbarvě Jake. „Nemám problém požádat o pomoc, Ashi, jestli ty jo, já ne."

„S tím to nemá vůbec nic společného." Ash se zahleděl na Riley.

Polohlasně, ale tak aby to všichni slyšeli, Jake zamumlal: „Já dobře vím, o co ti jde."

Riley zasáhla, než Ash v rozhořčení, které v něm cítila, řekne něco, čeho by mohl později litovat.

„Hele, nabídla jsem se, že pomůžu, jestli tu budu co platná. Takže není o čem diskutovat. Jasné?"

„Jasné," potvrdil Jake okamžitě.

Ash si dal chvíli načas a vpíjel se jí do očí pronikavým pohledem, pak se usmál. „Jistě," řekl. „Myslím, že budeme skvělá trojka. Po profesionální stránce."

Riley mu úsměv oplatila. „Taky si říkám."

5

Gordon si přejel robustní dlaní plešatou hlavu a nevěřícně zíral na Riley. „Cože?“

„Moje paměť, co se posledních tří týdnů týče, připomíná řešeto. S hodně velkýma dírama.“

„To ne, to druhý.“

„Aha. Dneska jsem se probudila celá od krve.“

„Lidský?“

„Zatím nevím. Zprávu z Quantika dostanu asi zítra.“

„A vůbec si nepamatuješ, jak jsi k tomu přišla.“

„Jo, to je jedna z těch děr. A vážně mě to štve, zvlášť když se objeví zmučené a zmrzačené tělo, které někdo mučil a mrzačil zhruba v odpovídající dobu.“

„To docela chápu, že tě to štve.“

Dívali se jeden na druhého, Gordon opřený o bok lodi, zatímco Riley seděla na lavičce naproti němu. Loď byla uvázaná v přístavišti za malým domkem, který Gordon vlastnil v pevninské části Opal Islandu. Zabavil se a taky vydělal nějaký dolar navíc tím, že vozil menší rybářské výpravy na moře.

„Samozřejmě mě ani v nejmenším nenapadlo, že bys byla schopná někomu něco takového províst *bezdůvodně*.“

S hořkostí zaregistrovala zdůrazněné slovo a řekla: „Ale co když jsem měla dobrý důvod?“

„Mimo válku?“ Zavrtěl hlavou. „Nee. To není tvůj styl. V běžném životě by ses třeba naštvala a jednu mu vrazila pěstí, ale nic víc.“

„Jsem přece u FBI,“ připomněla.

„No jo. Tak bys možná někoho střelila. Pokud bys neměla jinou možnost. Oba víme, že to dokážeš. Jenže někoho mučit a ufiknout mu hlavu?“ Gordon zamyšleně našpulil rty. „Víš, neumím si představit, že bys něco podobnýho udělala, ani ve válce ne. K tomu je zapotřebí určitá míra krutosti a stejně tak chladnokrevnosti a ty nemáš ani jedno.“

Riley to uklidnilo, i když ne zcela. Gordon ji znal asi nejlíp ze všech lidí, a když říká, že vraždění nemá v povaze, asi má pravdu. Sama si nemyslela, že by něco takového dokázala spáchat.

Jenže…

„No dobře, tak jestli jsem mu to neudělala, proč jsem se probudila celá od krve?“

„Přece nevíš, jestli je to jeho krev.“

„Ale co když jo?“

„Možná ses pokoušela mu pomoct. Chtělas ho jít odříznout, než sis uvědomila, že je příliš pozdě.“

„A pak jsem šla klidně domů a vlezla jsem si do postele v zakrváceném oblečení?“

„No, to nezní moc pravděpodobně, že? Pokud bys byla při smyslech, tak bys to neudělala. Mezitím se ještě muselo něco stát. Třeba nějakej šok? Seš si úplně jistá, že nemáš bouli na hlavě nebo tak něco?“

„Žádnou bouli ani modřinu jsem neobjevila. I když jsem se vzbudila s příšernou bolestí hlavy. Víš, co to obvykle znamená.“

Přikývl. „Jo, taková tvoje opice, akorát bez chlastu. Zřejmě jsi používala svůj šestej smysl.“

„Nejspíš ano.“ Dávno věděl o jejím jasnovidectví a bezvýhradně této schopnosti důvěřoval, protože několikrát viděl, co díky ní dokáže, ale nikdy její tajemství neprozradil.

„Jenže si nepamatuješ, co ti napověděl?“

„Ani ň. Pokud mi vůbec něco naznačil.“

„Asi to bylo něco strašnýho. Tak děsivýho, že tě to připravilo o paměť, co ty na to?“

„Já vážně nevím, Gordone. V životě jsem viděla dost hnusných věcí. Hrůzy, ze kterých se člověku obracel žaludek. A dosud to nikdy moji paměť neovlivnilo. Co by mohlo být tak zlé, naprosto šokující, že bych neunesla, kdybych si na to vzpomněla?“

„Třebas viděla, co se stalo tam v lese. Co já vím, možná žes byla svědkem, jak někdo přivolal ďábla.“

„Nevěřím na ďábly. Alespoň ne v tomhle smyslu.“

Riley se na chvíli zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou. „Kromě hnusných věcí jsem zažila i hodně divných věcí, hlavně v posledních letech. Některé úplně vyšinuté. Vůbec nevěřím, že by nějaký obřad mohl vyvolat ďábla – živého a se vším všudy – ale i kdyby k tomu došlo, nejsem si jistá, že by mě to tak vzalo."

Gordon se zašklebil. „Nejspíš by ses jen podivovala, jak je možný, že někoho nacpali do převleku tak rychle."

„Pravděpodobně. Většinou se *vážně* jedná jen o různé kejkle, všechny ty domnělé kousky černé magie."

„Jo, tos vždycky tvrdila. Ale stejně. Prostě ses stala svědkem vraždy a nějak to způsobilo ztrátu paměti. To je přece nejlogičtější vysvětlení – nebo ne?"

Musela souhlasit: „Asi jo. A tím spíš bych si měla co nejrychleji oživit paměť."

„Myslíš, že by vrah mohl vědět, žes něco viděla?"

„Zřejmě budu muset s touhle možností počítat, dokud se neprokáže opak. Jenže jak to zjistit? To je teda oříšek, když nemám tušení, kdo by mohl být vrah. A navíc se se mnou můj šestý smysl nebaví, aspoň momentálně ne."

„Nekecej."

Riley zavrtěla hlavou. „Nekecám. Na místě činu bych určitě něco vycítila; v takových situacích, ještě když kolem pobíhají všichni s našponovanýma nervama, mi to jde nejlíp. Alespoň dřív to platilo. Tentokrát nic, ani ťuk. Dokonce ani když jsem se dotkla těch balvanů."

„Takže se ženeš za vrahem úplně naslepo."

„Tak nějak."

Gordon se zamyslel. „Vrah možná ví, nebo si přinejmenším myslí, žes něco viděla. Ale kdyby to věděl nebo i kdyby měl jenom podezření, že něco víš, proč by tě nechal naživu? Chci říct, že jednu brutální vraždu má na svědomí. Tak proč by tě nechal žít?"

„Nevím. Pokud si není naprosto jistý, že pro něj nepředstavuju žádné nebezpečí."

„Že by věděl, že si nic nepamatuješ?"

„Jak by to mohl vědět? Ztrátu paměti nemůžeš vyprovokovat úmyslně, alespoň jsem o podobném případu nikdy neslyšela. A dobře víš, že u nás se takové záležitosti zkoumají už roky. Traumatická zranění, zvláště poranění hlavy, můžou mít různé důsledky, ale ztráta paměti – s výjimkou velmi krátkodobé – není moc pravděpodobná. Kromě toho na mně nenajdeš ani modřinu, natož nějakou pořádnou bouli, která by se dala nazvat vážným poraněním hlavy."

„A co ta krátkodobá ztráta paměti?"

„Je docela běžné, že si člověk po traumatickém zážitku nepamatuje události, které mu těsně předcházely. Což většinou znamená akorát několik hodin, ne dnů – a už vůbec ne několik týdnů."

„Hele," dumal stále Gordon, „možná trochu přestřelím, ale co kdyby to měl na svědomí další senzibil?"

Riley sebou trhla. „Kristepane, to snad ne."

„Ale bylo by možné, aby na tebe působil jiný senzibil?"

„Dobře víš, že možné je skoro všechno. Člověk s mimosmyslovým vnímáním by mohl vycítit moji ztrátu paměti, nebo ji dokonce předvídat. Co já vím, třeba ji i přivodit. Nebo minimálně ji využívat." Zhluboka se nadechla a pomalu vydechovala. „Řeknu ti tolik: jestli v tom má prsty nějaký další senzibil, tak má navrch, alespoň dokud mně se nerozplyne ta mlha v hlavě a zase nebudu moct používat své schopnosti."

Jestli vůbec ještě někdy budu moct.

„Holka zlatá, to se mi vůbec nelíbí," hlesl Gordon.

„Mně taky ne." Teď se zase ponořila do myšlenek Riley. „Lia říkala, že se vám oběma zdálo, že se v poslední době chovám nezvykle tajnůstkářsky." Policistka ji vysadila u Gordonova domu a vrátila se na stanici, protože měla být ještě hodinu ve službě.

„Mno, víc než by se mi líbilo. Vždyť jsem tě sem zavolal zrovna já. Tak se cítím zodpovědný."

„To nemusíš."

Typickým způsobem obrátil oči v sloup, což Lia zřejmě pochytila od něj. „Jo, jo."

„Myslím to vážně. A mimochodem, před Liou jsem se o ztrátě paměti nezmínila. Ne že bych jí nedůvěřovala, akorát…“

„Já vím, zkrátka akorát,“ ujistil ji. A opravdu věděl, co chtěla říct. Kamarádi z armády dobře chápali, že si člověk potřebuje střežit své slabosti, čemuž by rozumělo jen málo civilistů. „Jestli chceš, tak to zůstane jen mezi námi, i když by ti zřejmě mohla pomoct. Zvlášť když –“

Riley k němu vzhlédla a v jeho zdánlivě netečné tváři vyčetla víc než kdokoli jiný. „Zvlášť když nemám tušení, jak žhavý společenský život jsem v posledních týdnech vedla,“ dokončila za něj.

„Fakt si nic nepamatuješ?“

„Nic moc. Z narážek jsem si dala dohromady, že jsem chodila s Jakem Ballardem, aspoň pár dnů. A momentálně jsem s Ashem. Jak se vůbec jmenuje dál? Neslyšela jsem, že by ho někdo oslovil příjmením.“ Otázka jí samotné připadala téměř legrační.

Jen téměř.

Gordonovo obočí vyšplhalo málem až do poloviny jeho pleše. „Jmenuje se Prescott a pracuje jako okresní prokurátor pro okres Hazard.“

„Ježíši. Co mě to napadlo?“

„To je jedna z věcí, se kterou ses mi nesvěřila,“ poznamenal Gordon zdvořile. „Nijak mě nepřekvapilo, že tě Jake ukecal na rande. Umí to s ženskými. Ale po několika schůzkách ses seznámila s Ashem. A to mě teda zaskočilo.“

„Proč? Nečekal bys to ode mě nebo od něj?“

Gordon otázku zvážil, než odpověděl: „No, řek bych, že u tebe to není normální, že vlezeš do postele s maníkem, kterýho znáš sotva pár dnů.“

Riley bolestně zkřivila obličej. „Až taková rychlovka? A zřejmě jsme se s tím nijak netajili.“

Rozesmál se. „Nevím, jestli sis toho dnes všimla, ale ten chlap jezdí s hummerem. Křiklavě žlutým. Takže se nedal přehlídnout, když parkoval přes noc před tvým domkem. A lidi na ostrově rádi drbou.“

„No paráda.“ Vzdychla si, chvíli uvažovala, ale pak se rozhodla, že se Gordona radši nebude ptát, jestli náhodou neví i nějaké podrobnosti jejího intimního vztahu s Ashem Prescottem. Na to bude muset přijít sama. Místo toho nadhodila: „A u něj tě to taky překvapilo?“

„Že jste se dali dohromady tak rychle? To teda jo.“

„Proč?“

„Těžko říct. Člověk do něj dobře nevidí, ale netipoval bych, že by jen tak podlehl svodům hezký ženský. Hlavně když bydlí v přímořským letovisku, kde se pořád producírujou polonahý kočky. Chci říct, že seš kus, to musí každej chlap se zdravejma očima vidět, a když si na nějakýho zamaneš a vložíš do toho všechen svůj šarm, tak po tobě úplně šílí, ale myslím, že v tomhle případě o to nešlo.“

Přešla bez povšimnutí nevybíravé hodnocení svých půvabů, protože na ně byla zvyklá jak od Gordona tak od ostatních kamarádů z armády, a rovnou se pídila po tom, co ji zajímalo: „A já použila všechen svůj šarm?“ Nedalo jí, aby se nezeptala, když mezi svými věcmi objevila tolik sexy prádla.

„Párkrát jsem si všiml, že seš vyoblíkaná víc než obvykle, ale jak jsem naznačil, myslím, že nešel po tvým vzhledu. Spíš bych řek, že on šel po tom, co si zamanul. Podle mýho názoru nepotřeboval vůbec nijak povzbuzovat. A ví se o něm, že vždycky dostane všechno, po čem zatouží. Ale i když tu bydlím teprve pár let, ještě jsem nezažil, že by si Ash začal s nějakou turistkou. Alespoň ne tak okatě.“

„Třeba se mu zrovna zachtělo nezávazně se pobavit.“

Gordon zavrtěl hlavou. „Podle mě on není zrovna na nezávazný špásování. A ty taky ne, což ti určitě nemusím připomínat.“

„Já nevím, ale teď to tak vypadá,“ zamumlala. „Špásuju s chlapem, jehož příjmení ani neznám.“

Gordon našpulil rty, což pro něj bylo také charakteristické. „Nepamatuješ si ani na něj ani na Jakea?“

„Ne. Teda… když se k nám Ash na místě činu připojil, prolétla mi hlavou krátká vzpomínka. Ale jestli si vybavuju nějaké rande, ať už s ním nebo s Jakem? Vůbec nic. Občas mi v

mysli probleskla něčí tvář, ale jejich ne, dokud jsem je neviděla ve skutečnosti.“

„A z toho, cos zjistila při vyšetřování zdejších událostí, si nepamatuješ vůbec nic?“

„Já ani netušila, jaké *události* jsem přijela vyšetřovat. Prostě si teď skládám mozaiku z toho, co vím – nebo spíš jsem věděla.“

„To vážně není dobrý.“

„To mi povídej.“ Vzdychla, pak se napřímila a dodala: „Myslím to doslova, Gordone. Povídej, co víš. Všechno: proč jsi mě sem zavolal, co se tu dělo a co jsem ti řekla, od chvíle, kdy jsem přijela.“

„Sbíráš chybějící kousky a doufáš, že ti některý oživí paměť?“

„Počítám s tím. Protože Bishop po mně chce, ať se hlásím každý den – a jestli ho nepřesvědčím, že mám všechno pod kontrolou, tak mě v pátek odvolá. Možná i dřív, když došlo k vraždě.“

S povzdechem dodala: „Kromě toho mám asi za dvě hoďky další rande s Ashem. Jdeme na večeři. Bylo by fajn, kdybych měla tušení, o čem jsme se spolu bavili, ať se neopakuju. Taky by se mi hodilo, kdybych si vzpomněla, proč jsem s ním začala spát, protože z toho, co se mi vybavilo, je jasné, že se nespokojí s pusou na dobrou noc mezi dveřma.“

„Jestli to chápu správně, nechceš se mu svěřit, ale ani nechceš vzbudit podezření, když by se z tebe najednou stala plachá upejpavka?“

„Co se týká toho prvního, tak nechci… protože zatím nevím, kam do té mozaiky zapadá. A pokud jde o to druhé, asi by u mě nesmělost působila trochu divně, nemyslíš? Teda pokud – nevystupuju tu jako někdo jiný, že ne, Gordone?“

„Ne, nezdálo se ti to nutné. Prostě sis vzala dovolenou a zavítalas právě sem, protože tu můžeš při jednom navštívit svýho starýho kámoše. Normálně jsi přiznala, že pracuješ u FBI. Proč se přetvařovat a přidělávat si starosti?“

„Dává to smysl. Radši nic zbytečně nekomplikovat.“

„Přesně podle toho ses řídila. Kdepak, kočko, jsi tu sama za sebe a hrát plachou by rozhodně neodpovídalo tvýmu stylu."

Přikývla. „Takže se budu muset prokousat vztahem, o kterém ani nevím, jak začal."

Gordon si ji změřil. „A dál?"

Znal ji příliš dobře. „Nemůžu se spolehnout na své smysly. Na žádné, nejen ty strašidelné. Jsem úplně mimo… všechno mi připadá vzdálené a zamžené. Poprvé v životě nemám žádnou výhodu. A z toho jsem pořádně vyklepaná."

Kdyby měla na výběr, určitě by se na večer nedomluvila s Ashem na večeři. Snažila se naznačit, že pomoc při vyšetřování brutální vraždy je důležitější než její soukromé potěšení, ale Ash klidně namítl, že dokud nedostanou pitevní zprávu – což rozhodně nepatří k její specializaci – stejně nemůže být moc platná.

Jake navrhl, že by mohli uspořádat poradu na stanici, ale Riley musela neochotně souhlasit s Ashem, že nekonečné dohady k ničemu nepovedou, pokud nebudou předem znát nějaká fakta.

Nejlepší bude, když se do toho pustí ráno.

Což samozřejmě znamenalo, že hlavně musí přežít dnešní večer. Tápat v jemných odstínech důvěrného vztahu, který se za poslední dva týdny změnil v milenecký poměr.

A jak se zdálo, pěkně vášnivý, pokud by se měla řídit reakcí svého těla na Ashův dotyk a s ním spojenou krátkou vzpomínkou.

Když se chystala, až pro ni Ash před osmou přijede, netrápilo ji, že by se během schůzky chovala jinak, než by očekával. To pro ni představovalo tu jednodušší část. Vždycky se dokázala zorientovat v každé situaci a dokonale zapadnout, ať už se v jejím nitru dělo cokoli.

V tomto případě však její vnitřní nejistota silně kontrastovala s vnějším zdáním klidu.

V žaludku cítila chvění tisíců motýlích křídel.

Museli to být pořádně velcí motýli. A ještě s drápy.

Celá situace ji strašně znervózňovala, protože opravdu neodpovídalo její povaze, aby si s někým začala během vyšetřování. A už vůbec ne, aby vlezla do postele s mužem, kterého určitě ani neměla dost času poznat.

„Gordone, prosím, řekni mi, že se od něj nedočkám něčeho zlého.“

„Pracuje jako okresní prokurátor, Riley. V malém jižanském přímořském letovisku. Tak co zlého bys od něj čekala?“

„Na to se radši neptej. Nejhorší sérioví vrazi zásadně sídlili v malých městech.“

„To je možné, ale pochybuju, že by Ash byl vrah. Tím samozřejmě nechci říct, že nemá žádné stinné stránky. A povídá se, že v mládí se pěkně vyřádil. Ale tady si ho lidé váží.“

„Znala jsem jednoho sériového vraha, který byl velmi vážený občan. Než ostatní zjistili, co se skrývá v jeho sklepě.“

„Holka zlatá, myslím, žes za život potkala sériových vrahů až nad hlavu.“

V tom má asi pravdu.

Ale to, s čím se Gordonovi svěřila, byla rozhodně také pravda. Má strach. Navzdory klidnému vystupování, do kterého se nutí, by nejradši zalezla do postele a přetáhla si přikrývku přes hlavu a doufala, že až se vzbudí, zjistí, že šlo pouze o noční můru. Anebo by se rozeběhla do Quantika, svého bezpečného útočiště.

Samozřejmě ani jedno nepřipadalo v úvahu.

Kdepak, Riley Craneová je přece praktická, rozumná, spolehlivá a profesionální. Takže vytrvá, dokončí započaté dílo, splní svou povinnost – a ostatní podobné fráze. Zkrátka neměla v povaze stočit se do klubíčka a vlézt si pod deku.

Nehledě na to, jak se situace může zhoršit.

Když krátce po půl osmé zazvonil zvonek, zhluboka se nadechla a šla přivítat Ashe s širokým úsměvem a naprosto vyrovnaná.

„Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděl, vášnivě ji objal a zvedl ze země, aby ji políbil. Přímo na prahu – všem, celému Opal Islandu, na očích.

A bylo po soukromí i po vyrovnanosti.

Riley zarazilo, že je jí to úplně jedno. A se stejným údivem vnímala, že jihne až do morku kostí.

Když konečně zvedl hlavu a postavil ji zpět na zem, trochu chraptivě pronesl: „Celý den jsem měl chuť tohle udělat. Abys věděla, strašně jsem si na tebe zvykl. Včera jsem vůbec nemohl usnout, když jsi mě vyhodila."

Já tě vyhodila? Pane na nebi, proč bych to dělala?

„Nevyhodila jsem tě," zamumlala, protože si byla docela jistá, že to tak doopravdy nebylo.

„Možná ne doslova, ale výsledek byl stejný. Místo abych strávil noc v teplé posteli se žhavou ženou, skončil jsem sám se sklenicí whisky a filmem pro pamětníky. Já myslel, že jsme to už vyřešili, Riley."

Zariskovala: „Co jsme vyřešili?"

„Však víš, o čem mluvím. Kdyby mi šlo jen o to, abych měl společnici na večeři a potom hoďku sexu, tak znám dost ochotných žen, které zdaleka nejsou tak komplikované jako ty." Pronesl to čistě věcným tónem, bez jakékoli ješitnosti.

Hm, zajímalo by mě, jaké komplikace má na mysli? Taky kdo patří do toho zástupu ochotných žen? Že by mě nakonec nebral jako nezávazný flirt?

Nevěděla, co si o tom myslet. Do háje, nevěděla, co si má myslet o ničem, co se tu dělo.

Ash pokračoval: „Hele, já respektuju, že občas potřebuješ čas a prostor jen pro sebe. Vážně to chápu. Oba víme, že jsem taky pořádná netýkavka a v podstatě samotář. Jen chci říct, že až se příště rozhodneš, že chceš spát sama, tak bych ocenil, kdybys mě na to upozornila trochu s předstihem."

Musela jsem v noci někam chtít jít. A dozvěděla jsem se o tom na poslední chvíli, protože jinak bych se Ashe zbavila dlouho před spaním. Ráda bych věděla, co to mohlo být.

Tušila jsem snad, že je někdo v nebezpečí? Že se stane něco zlého? A jestli ano…

Proč jsem se ti s tím nesvěřila, lásko?

„Omlouvám se a příště se tím budu řídit," slíbila a s údivem zjistila, že ho objímá rukama kolem krku. Když už tam ty ruce

měla, neobtěžovala se je sundat. „Mimochodem, taky se mi stýskalo.“

„To rád slyším.“ Znovu ji políbil, tentokrát krátce, ale se stejnou prudkostí. „Mohli bychom vynechat večeři.“

„Jedině jestli dáváš přednost bezvládným ženám,“ konstatovala s jistotou, že tady nemůže šlápnout vedle. „Protože mám strašný hlad.“

Zasmál se. „Tak to tě každopádně musíme nakrmit a dnes se mi nechce vařit. Můžeme jít?“

To by vysvětlovalo, proč mám tak dobře zásobenou kuchyň. On tu vaří.

Ani o tomhle nevěděla, co si myslet.

„Můžeme jít,“ odpověděla.

6

Opět minut později už seděli v jeho obrovském, křiklavě žlutém hummeru a mířili k mostu na pevninu. Riley musela souhlasit s Gordonovým hodnocením, že takové auto se v žádném případě nedá přehlédnout. Navíc povolená rychlost na ostrově byla dost nízká, a tak lidé na verandách nebo procházející se podél cesty si mohli i dobře prohlédnout, kdo sedí uvnitř.

Občas jim někdo zamával. A zavolal na ni i na Ashe. Ten ani jednou nezastavil, což Riley umožnilo pouze se usmívat a mávat v odpověď na pozdravy pro ni cizích lidí.

Aspoň jsme se s naším vztahem netajili. Za to by měl asi dostat plusové body.

Ale ve vztahu nějaká tajemství zjevně byla, když mu neřekla pravdu, proč včera potřebovala, aby odešel dříve. Pokud to on neví a nelhal jí…

Nehledej problémy, zatraceně. Nemá tušení, žes ztratila paměť. Takže ti nelže. Aspoň o tomhle ne. Ale něco tu nehraje. Protožes mu včera neřekla pravdu a nevíš, proč jsi to udělala.

I když možná opravdu jenom potřebovala chvilku pro sebe, a že se později něco vyvrbilo, je jen shoda náhod.

Kdepak. Na náhody nevěřila.

„Jsi nějaká zamlklá.“

„Dnes tam v lese,“ začala a kajícně si uvědomila, že kdykoli potřebuje vyplnit ticho nebo hluché místo, vždy pohotově přepne na nezávaznou konverzaci. „Viděla jsem i mnohem horší, ale… nikdy mě to nenechá chladnou.“

„Doufal jsem, že už se nikdy s něčím takovým nesetkám,“ přitakal Ash. „Zažil jsem dost hnusných vražd za svého působení v Atlantě.“

Z čehož jasně usoudila, že bydlel a pracoval ve velkoměstě. Nejspíš zase v právnické praxi. Zajímalo by ji, proč je teď tady. Kvůli nějakému neúspěchu v kariéře, nebo se sem uchýlil dobrovolně?

„Vraždí se všude. Bohužel.“

„To je pravda. Ale takhle? Vážně si myslíš, že se tu odehrávají nějaké obřady černé magie? Že by šlo o rituální vraždu?“

„Myslím, že to tak vypadá. Alespoň na první pohled.“

Ash se zamračil. „Pořád o tom pochybuješ, že? Navzdory tomu, cos dneska řekla.“

Riley zaváhala, pak se pomalu rozhovořila. Pečlivě vážila každé slovo a pořád přemýšlela, jestli nedělá velkou chybu, když se mu s něčím svěřuje, přestože je její milenec.

Nebo možná *právě proto,* že je její milenec.

„Myslím – vím – že pravé okultní rituály, zvláště pak takové, které končí vraždou nebo u kterých se vůbec vykonává nějaká oběť, jsou velmi, velmi vzácné. Zvlášť pokud jde o obětování. Mnohem vzácnější, než by se mohlo zdát podle toho, jak lidi straší televize a noviny. V podstatě se vůbec nevyskytují.“

Ash přikývl a znovu se zamračil. „Já vím. Říkalas, že většina okultních skupin je úplně neškodná.“

Aha, takže jsme o tom přece jen mluvili. To je dobře.

„Přesně tak. Praktikují obřady, kterými pouze… dávají najevo své náboženské cítění. Většinou se jedná o nevinné oslavování života a přírody.“

„Ale co ty, které tak nevinné nejsou?“

„K těm dochází jen velmi vzácně.“

„To jsem pochopil. Ale přesto?“

„Zahrnují uctívání Satana a víru v kouzla a přesvědčení, že některý obřad může vyvolat nadpřirozené síly, které oddanému stoupenci vyplní jeho přání a touhy. Ale i u těch se jen velmi ojediněle vyskytuje fyzická oběť či vražda.“

„Takže obvykle při nich nikdo neumře.“

„Mluvím vážně, Ashi.“

„Dobře. Okultní rituály, jakkoli se můžou příčit většině veřejnosti, se vyskytují jen ojediněle a jsou převážně neškodné.“

„Jo. Mnohem běžněji – ale ještě pořád velmi výjimečně – se stává, že si někdo rituály ‚vypůjčí‘, aby klamal tělem. Aby pod rouškou okultních obřadů páchal vlastní zvrácenosti. Sám může,

ale nemusí být stoupencem okultismu. Třeba si myslí, že věří, ale přitom plně nechápe význam rituálů, které provádí. Nebo to prostě vůbec nemá nic společného s vírou a přesvědčením, jen to tak narafičí, ať vražda vypadá jako oběť satanského obřadu, aby zmátl stopu. Schválně využije obav sousedů a záměrně je děsí."

„Aby svedl vyšetřování na falešnou stopu."

„Nejednou se tak stalo."

„Myslím, že je to pro mě přijatelnější, než aby mě někdo přesvědčil, že se kilometr od města odehrávají satanské ceremonie."

„Zní to nepravděpodobně, že?" dumala Riley. „To mi asi vadí nejvíc, že si někdo vybral velmi přístupné místo, kam se často chodí se psy, kteří tu můžou pobíhat volně. Každý den tudy někdo projde. Jak si někdo mohl myslet, že při takové frekvenci zůstane jeho čin dlouho utajen?"

„Ne všichni dbají na utajení," namítl Ash. „V domku u pláže kousek od tebe je zrovna jedna skupina, která se ke svému vyznání hlásí otevřeně."

Z tónu, jakým to řekl, Riley vytušila, že tahle informace by pro ni měla být novinkou, proto se odvážila vyptávat: „Cože? Nějaká sekta? Nebo snad přímo sabat?"

„Samozřejmě si neříkají tak ani tak, pokud je mi známo. Je to jen skupinka podobně smýšlejících lidí, kteří si najali domek do konce léta. Ale podali žádost a bylo jim vyhověno, aby v pátek mohli na pláži udělat oheň – bude úplněk – a hodně se vyptávají, přičemž okatě naznačují, že by se ve zdejší oblasti měla nějaká magie praktikovat, a prohlašují o sobě, že se věnují… alternativnímu náboženství."

„Vyjádřili se trochu přesněji? Pod ‚alternativní' se dá dneska zařadit kde co."

„O tom jsem nic neslyšel. Prozatím. Ale lidi si samozřejmě povídají, zvláště po tom, co se tu letos v létě děje."

Ježíši, tak ráda bych věděla, jak moc jsme toho na tohle téma už probrali.

„Lidi budou vždycky dělat drby," nadhodila.

Krátce na ni pohlédl s pozdviženým obočím. „Když ty řeči hraničí s panikou, je načase něco dělat. Nebo aspoň nabídnout rozumné vysvětlení, které by lidi mohli rozebírat. Myslel jsem, že jsme se na tom shodli."

„Jo," připustila, „já vím."

Až na to, že si to nepamatuju.

Mrazivé chvění v žaludku se ještě zhoršilo a nemělo nic společného s hladem.

„Už začínají telefonovat a vyptávat se," prohodil Ash. „Zatím se o nás ještě nezajímají média, ale asi jen díky těm hrůzám, co se dějou v Charlestonu."

Co se sakra děje v Charlestonu?

Snažila se vypátrat nějakou nepatrnou vzpomínku, ale opět vyšla naprázdno. Vůbec neměla potuchy, co se děje v nejbližším větším městě.

„Přesto mě asi brzy požádají o oficiální vyjádření," pokračoval. „Zejména po dnešku. Co bych měl podle tebe říct – jako úřední sdělení?"

„Že… vražda se vyšetřuje."

„To řeči nezastaví."

„Ne, ale zatím ti nemám co jiného navrhnout, Ashi. Potřebuju čas. Abych lépe pochopila, co se tu děje."

„Nelíbí se mi, že na tom chceš pracovat sama."

„Jake a jeho lidi –"

„Jsou úplně mimo, jak oba dobře víme. Proč se nechceš do vyšetřování zapojit otevřeně? Proč nezavoláš svému šéfovi, aby poslal nějakou posilu?"

„Celá jednotka je teď zavalená případy a agenti jsou rozesetí po celých Státech," odpověděla upřímně. „Krom toho Jake tvrdil, že by se tu oficiální přítomnost FBI příliš vyjímala, a v tom má pravdu. Pro nikoho sice není tajemstvím, pro koho pracuju, ale aspoň při pátrání nebudu každému mávat pod nosem odznakem nebo pistolí. A to je rozdíl. Lidi reagujou úplně jinak i na obyčejné dotazy, natož na cílené. Pokud se budu chovat nenápadně, je mnohem větší pravděpodobnost, že zjistím… něco důležitého."

„Právě," odtušil. „Z toho mám největší strach."

Bylo pondělí večer, ale právě vrcholila letní turistická sezona, a tak se v restauraci na předměstí Castlu, kterou Ash vybral, museli pořádně otáčet. Riley ke své spokojenosti zaznamenala, že většinu hostů tvoří právě turisté, kteří se navzájem neznají.

To vím, nebo jsem to pouze odhadla?

Nebyla si jistá. Do háje.

V každém případě pokud někteří ze zákazníků tušili, že se v nedalekém okolí našla mrtvola, nijak jim to zjevně nebránilo užívat si tlumené hudby a skvělých mořských specialit.

Když procházeli ke stolku v relativně uzavřené části vzadu, Riley postřehla, že k nim směřovalo pár očí a úsměvů. Jakmile se usadili a číšník je nechal v klidu pročíst jídelní lístek, zamumlala: „Nezdá se, že by panikařili."

„Prozatím. Ale můžeš se vsadit, že řeči o dnešním nálezu se rozšíří rychle. Zítra ráno už budou někteří turisti nervózní a jiní se rovnou sbalí a odjedou. Místní to znejistí a taky budou žádat vysvětlení. U mě v kanceláři určitě nezmlkne telefon. A Jakeovi už vůbec nezávidím, protože on a jeho lidi to slíznou nejvíc."

„Riziko povolání."

„Obávám se, že až o takové nestáli, když šli pracovat na hazardský okrsek."

„Ty tím pádem asi taky ne."

„Ne," odpověděl po chvíli. „Ani já s něčím podobným nepočítal."

Riley hleděla do jídelního lístku, ale nevnímala, co je v něm napsáno. Pořád se nemohla zbavit jistého nutkání. „Jake říkal, že zatím nemají hlášenou žádnou pohřešovanou osobu."

„Jo. Myslíš, že by totožnost oběti mohla být důležitější než to, jak zemřela?"

„Přinejmenším stejně důležitá."

„Objekty pro obřadní oběti se nevybírají náhodně?"

„Budu to muset důkladně prostudovat," vymluvila se neurčitě, protože si nepamatovala, kolik toho Ash ví o její minulosti a vzdělání. „Ale takhle z hlavy si nevzpomínám na žádný případ, kdy by byla pro rituální oběť vybrána náhodná osoba, jen proto, že se zrovna nacházela na nevhodném místě v

nepravý čas. Obřady se řídí velmi přísnými pravidly, všechno musí ladit. *Hlavně* pokud by zahrnovaly něco tak zásadního jako krvavou oběť.“

„Zřejmě všechny městské povídačky, že zmizelé bezdomovce unášejí nějaké sekty kvůli satanským rituálům nebo kvůli černému obchodu s orgány, jsou opravdu akorát báchorky.“

Vyznělo to trochu jako otázka, proto Riley přikývla, když se setkala s jeho upřeným pohledem. „Většina takových příběhů má zhruba stejný reálný základ jako pohádky o babě Jaze. U nás se před lety, když zrovna propukla mánie, že na každém rohu sídlí uctívači ďábla, prováděl rozsáhlý výzkum a nenašel se ani střípek důkazu, který by potvrzoval hrůzostrašné zprávy o lidských obětech během čarodějnických sabatů.“

„Přesto se vyskytují i opravdové satanské ceremonie.“

„Ani ty opravdové nezahrnují vraždu. To by ses musel zaměřit mimo… běžný… satanismus, vyloženě na nějaké okrajové skupiny, aby ses s něčím podobným setkal.“

„To myslíš vážně? Že existují nějaké skupiny ještě za hranicí satanismu?“

„To bys koukal.“ Doopravdy měl nádherné oči. Netušila, že oči mohou mít tak světlounký odstín zelené. Alespoň u člověka ne.

„Tedy *pokud* máme na krku okultní aktivity se vším všudy včetně rituální vraždy, nemyslíš, že je pravděpodobně mají na svědomí satanisti?“

„Některé okrajové skupiny si tak říkají. Takže to pořád ještě nemůžu vyloučit. Anebo to má na svědomí sekta, která se nazývá jinak. Nebo je to rituál jen naoko a jde o obyčejnou vraždu.“ Riley si vzdychla. „A pak jsou tu nejrůznější zvěsti a dohady a lidi, kteří z nějakého důvodu mají zájem přilít oleje do ohně a dělají všechno proto, aby z jiskřičky pravdy rozdmýchali vatru problémů.“

„Například?“

Zavrtěla hlavou. „Kdysi jsem otevřela dveře jedné ženě, která vybírala peníze pro jejich kostel. Šlo o to, že naše děti ohrožují uctívači ďábla a její kostel potřebuje peníze, aby s tou

armádou zla mohl bojovat. Myslela to smrtelně vážně. Přitom to bylo v roztomilém městečku, kde se nanejvýš o Halloweenu stalo, že na prahu nějakého domu práskla bouchací kulička. A ta žena se bála i vlastního stínu a představovala si pekelné démony, kteří se užuž sápou po jejích ratolestech."

„Lidi jsou schopní uvěřit kdejakým nesmyslům."

„Zvláště pokud jim ti, k nimž vzhlížejí, navykládají, že na ně skutečně číhá nebezpečí."

„Právě proto si myslím," podotkl Ash, „že bychom to měli brát jako řadu prapodivných žertů."

„I tu vraždu?"

„Sama jsi tvrdila, že vrah možná používá zdání okultismu, aby zmátl stopu."

„Řekla jsem, že je to možné. Což je. Ale dokud nezjistíme totožnost oběti, nemůžeme vědět, komu by jeho smrt prospěla."

„Hodláš to naznačit Jakeovi?"

Riley znovu vnímala mezi řádky, že mezi Ashem a šerifem existuje dlouhodobé napětí, ale nedokázala se dostatečně soustředit, aby poznala, jestli to jiskření souvisí s rivalitou v práci nebo v soukromí.

Ale něco tam bude. A dost silné, pokud to cítí, i když má všechny smysly otupené.

Smířlivě prohodila: „Myslím, že Jake je u policie dost dlouho a nepotřebuje připomínat základy."

Ash sklopil zrak k jídelnímu lístku. „Jake především politikaří."

„Nemůžu mu říkat, jak má dělat svou práci, Ashi."

„Zřejmě ne."

Stále vnímala napětí, které z něj vyzařovalo.

Ale už jen chabě.

Kde jsou mé jasnovidecké schopnosti, když je potřebuju? Do prčic, proč nefungujou aspoň některé *mé smysly?*

Pořád si připadala jako zpitomělá, jako kdyby všechno ve svém okolí slyšela, cítila i vnímala skrz chomáče mlhy. Bylo to divné a z toho pocitu, že je jaksi vzdálená normálnímu světu, jí běhal mráz po zádech.

Jako by byla odříznutá.

Byla v tom sama, to jediné věděla jasně.

Co bylo ještě podivnější, znovu ji rozbolela hlava, ale úplně jinak než kdy dřív. Nešlo o tupou bolest způsobenou napětím nebo vyčerpáním, ani jí to nepřipomínalo třeštění hlavy po „opici“, když příliš přepínala své schopnosti. Co chvíli ji bodl ostrý, pronikavý osten bolesti, pokaždé na jiném místě; nad očima, na temeni, v zátylku.

Riley měla jednou bolavý zub; dalo by se to přirovnat k tomu, jak jí v něm škubalo.

Tenkrát jí v zubu odumíral nerv.

Bála se pomyslet, co se asi odehrává v jejím mozku.

To je situace; být vtažena do spletitého případu, jemuž nerozumí, a vědět, že vrah, který stále pobíhá na svobodě, ví zcela jistě mnohem víc než ona.

Vždycky pracovala samostatně a spoléhala se sama na sebe, ale teď se cítila hrozně nejistá. Uměla dokonale předstírat – to byla jedna z jejích silných stránek – ale tohle? Vždyť hraje velmi nebezpečnou hru na slepou bábu; má šátek přes oči a ke všemu ještě vatu v uších a na nose kolíček.

S výjimkou Gordona neví, komu může důvěřovat, a ten jí může nabídnout akorát morální podporu, protože jestli po příjezdu dospěla k nějakým závěrům, nesvěřila se mu.

A pokud šlo o muže, s nímž se sblížila intimně…

„Riley? Už víš, co si dáš?“

Vzhlédla přes okraj menu na světlookého neznámého, s nímž očividně sdílela lože, potlačila mrazivý pocit v žaludku a přitakala: „Jasně.“

Už podruhé mu něco odkývala. Jen doufala, že se brzy vyjasní i její smysly.

* * *

Před třemi lety

„Uvědomuješ si, co to může znamenat?“ ptal se Bishop.

Riley poněkud pobaveně opáčila: „Ty jsi telepat, tak musíš vědět, co to může znamenat.“

„Mluvím vážně, Riley.“

„Mluvíš někdy i jinak?“ Najednou jí před očima vyvstala výrazně krásná tvář s pronikavýma modrýma očima. Okamžitě pochopila, kdo je ta žena a co pro Bishopa znamená, a už jí její otázka nepřišla tak vtipná.

„To nic,“ řekl. „Všichni máme něco, co nás trápí. Mezi telepatem a jasnovidkou se moc tajemství neuchová.“

„Opravdu musíš věřit, že dokážeme velké věci,“ odtušila. „Když se… dobrovolně odhaluješ před tolika senzibily.“

Bishop s vážnou tváří pronesl: „Nedomyslel jsem to tak dalece.“

Riley se musela zasmát, ale pak potřásla hlavou a vrátila se k původnímu předmětu hovoru: „Chápu, co ode mě žádáš. Uvědomuju si, že to pravděpodobně bude trvat celé měsíce.“

„A budeš muset pracovat sama, teda alespoň aby to tak pro vnějšího pozorovatele vypadalo.“

„Jestli máš pravdu v tom, jak si ten vrah vybírá oběti a že při prvním náznaku policejního zájmu mění působiště, pak ho můžu vystopovat jedině když budu pracovat sama a jakoby na vlastní pěst. Pokud to ovšem zvládnu.“

„Věřím ti. Jsem přesvědčen, že z celé jednotky máš nejlepší předpoklady, abys ho vypátrala. A ujistila se, že ho dostaneme. Ale, Riley, nesmíš se k němu dostat příliš blízko. Rozumělas?“

„Zabíjí výhradně muže.“

„Zatím ano. Ale když zaženeš šelmu do kouta, může rozsápat všechno, co ji ohrožuje. Nezapomeň, jak je mazaný. Jako deset lišek dohromady.“

„Proto se budu skrývat všem na očích. A neohrožovat ho.“

„Přesně tak.“

„To mi jde nejlíp,“ konstatovala.

Současnost

V koutku mysli, kterou nezatěžovala neustálým předstíráním, že je všechno, jak má být, se Riley pokoušela přijít na to, jak po večeři zařídit, aby zůstala v noci sama. Kromě toho, že by Ashovi řekla pravdu – na což stále nebyla připravena – ji nenapadlo nic, co by v něm nevzbudilo buď podezření, nebo hněv.

Možná měla smysly úplně hluché, ale předchozí krátká vzpomínka i její ženská intuice jí napovídaly, že bude chtít strávit noc s ní – a navzdory klidnému, až trochu odtažitému chování během večeře, uvnitř hořel touhou. Přesto až do chvíle, kdy vstoupili do domu a zavřely se za nimi dveře, věřila, že snad přijde na rozumnou a přijatelnou výmluvu.

Chtěla mu nabídnout kafe nebo něco k pití, ale vůbec nedostala příležitost.

Ash ji vzal do náruče a odnesl do ložnice.

Už jen, že se na ni vrhl tak náhle, bez ohledu na to, jakou převahu jí takovým gestem dával najevo, by v ní mělo vzbudit negativní reakci. Jenže místo toho ji zaplavil pocit čehosi důvěrně známého a tělem jí projela první vlna žhavé smyslnosti.

Matně ji napadlo, že na tom je něco neuvěřitelně svůdného, když žena ví, že ji muž chce, a to teď hned, bez zbytečných řečí a nicotné společenské zdvořilosti. Neměl zájem o kávu ani o povídání, chtěl jenom ji a o tom se nedalo pochybovat.

Byl malinko drsný a měl dost naspěch. Riley ta kombinace připadala neodolatelná.

Proto se odolávat ani nepokoušela.

Ani se nesnažila předstírat, že jí to dělá dobře, protože nemusela. Ať už byl jinak jaký chtěl, Ash Prescott byl rozhodně zkušený milenec a její tělo si pamatovalo jeho doteky, i když mysl ne.

Nechala svítit lampičku na nočním stolku, ale měla zavřené oči, protože jediné pocity, které za něco stály, v ní probouzel on.

Poprvé od chvíle, kdy se odpoledne vzbudila, ji nerušila žádná mlha, žádná vzdálenost – a žádné otázky.

V tomhle bylo jasno.

Jejich oblečení zmizelo jako zázrakem. Když ji postavil na nohy k posteli, Riley okamžitě pocítila smyslný náboj z doteku jeho těla a pak i hladké a chladivé prostěradlo pod sebou. Neměla tušení, kdo z nich odhrnul přehoz, a bylo jí to jedno.

Měl úžasně pevné tělo samý sval jako někdo, kdo hodně cvičí, nebo ho štědře obdařila příroda, nebo obojí. Pod konečky prstů cítila jeho hladkou rozpálenou kůži a husté kudrnaté chlupy na hrudi dráždily její ňadra s nevýslovnou smyslností, jež v ní zažehla oheň.

S ústy přitisknutými k jejím ten žár ještě více rozdmýchával. Jeho rty byly stejně pevné jako jeho tělo a stejně žádostivé jako dlaň, která ji hladila. To spojení ústa na ústa představovalo mnohem více než polibek, jako kdyby splynuli v jedno. V tu chvíli pochopila, proč se nechala strhnout do postele, i když se ještě pořádně neznali.

Protože si nebyli cizí.

Snažili se přimáčknout jeden k druhému ještě víc. Slyšela, jak se jí z úst vydral divoký výkřik, nad nímž by žasla, kdyby měla čas se zamyslet. Ale na přemýšlení ani na údiv nebyl čas, existovala jenom rozkoš, která se stupňovala k neuvěřitelnému vrcholu, a omračující vlna citů, kterou nikdy dřív nezažila a nedokázala ji popsat.

Když bylo po všem, Riley zůstala ležet úplně vyčerpaná a podivně rozechvělá. Co se to s ní dělo? Tohle nebyl jen sex, alespoň ne tak, jak ho znala. A nebyla si jistá, jestli to dokáže zakrýt. Přesto se pokusila.

Když se zvedl na lokti, konečně otevřela oči a zamumlala: „Ještěže jsem si dala dva zákusky.“

Ash se rozesmál. „Ty nikdy neřekneš, co by člověk očekával, že ne?“

„Zřejmě ne. Vadí to?“

„Mně rozhodně ne.“ Natáhl se přes ni, aby jejich chladnoucí těla přikryl prostěradlem, a přitom se krátce zastavil, aby ji polaskal na krku.

Riley se z toho příjemného dotyku zatočila hlava a rychle zavřela oči. „Hmm.“

„Jestli usneš, tak tě vzbudím,“ pohrozil jí.

Její smích přešel ve vzdech. „Pak si za následky poneseš odpovědnost sám.“

„Otevři oči a bav se se mnou.“

„Já myslela, že chlapi po tom vždycky chtějí spát,“ zaprotestovala mírně a otevřela oči.

Nepatrně se usmíval. „Už bys mohla vědět, že mě nemáš házet na jednu hromadu s ostatními. Ani ty, ani já nezapadáme do stáda.“

Co tím chtěl říct?

Samozřejmě nepřipadalo v úvahu, aby se ho zeptala.

Místo toho řekla: „A *ty* bys zase měl vědět, že po tom potřebuju spát – anebo nějakou sváču. Doplnit kalorie, víš? Kontrolka hlásí, že energie je skoro na nule.“

„Dobře. A když ti slíbím půlnoční omeletu?“

Riley otočila hlavu, aby viděla na budík na nočním stolku. „Ale to je víc jak za hodinu.“ Žalostně zakňourala: „Tak dlouho asi nevydržím.“

Než se stihla otočit zpátky, ucítila jeho prsty na zátylku.

„Co to je?“

Bolelo to; uvědomila si, když se jí tam dotkl.

„Jako co to vypadá?“ snažila se, aby její hlas zněl stále rozespale, ačkoli byla najednou úplně probuzená.

Velmi něžně jí přejel po ráně prsty. „Možná popálenina?“

Těsně pod hranicí, kde jí začínaly růst vlasy, na místě, které i její krátký sestřih obvykle zakrýval. A které tudíž nezaznamenala, když se odpoledne prohlížela. Nejenže tu ranku zakrývaly vlasy, ale dokonale ji maskovala i bolest hlavy, která ji od probuzení provázela téměř neustále.

7

Riley musela vynaložit velké úsilí, aby nezareagovala nějak prudce, že by si toho všiml. Sváděla vnitřní boj, aby neodhalila nečekané otazníky a obavy, které jí vířily myslí.

„Jsem strašné nemehlo, když se kulmuju," prohodila nenucené. „Stává se mi to pořád, většinou už to ani neregistruju."

„Přemýšlelas někdy o tom, že bys kulmu přestala používat?" otázal se Ash suše.

Otočila hlavu a s úsměvem mu pohlédla do očí. „Čas od času. Ale to jsou ženské záležitosti, chápej, držela jsem se jich zuby nehty, když jsem sloužila v armádě."

„Snad jsi neměla strach, že by se z tebe mohla stát mužatka?"

„Nedělej si z toho legraci. Měla jsem strach."

Ash se zakřenil. „Vůbec nepřipadá v úvahu. Z tebe vyzařuje ženskost každým coulem, lásko, od hlavy až po prsty na nohou. V podstatě z tebe prýští všemi póry."

Riley si nevšímala návalu citu, který v ní to něžné oslovení vyvolalo, a nasadila podmračený výraz. „Nevím, nevím, jestli se to dá považovat za kompliment."

„Jsi odzbrojující. Ty tvoje velké oči jsou nádherná kamufláž pro bystrý mozek, který se za nimi skrývá."

„Hmm. Ale tebe to neodzbrojilo, že?"

„Já se nenechal zmást," upřesnil Ash. „Na rozdíl od Jakea."

Tenhle výrok ji překvapil a hlavně probudil její zvědavost. „Ty si myslíš, že Jakea jsem zmátla?"

„Myslím, že tě hrubě podceňoval. A taky si myslím, že kdyby to neudělal hned od počátku, mohl tady být teď s tebou místo mě."

Hořce opáčila: „Já vám oběma opravdu pořádně hnula žlučí, že jo?"

„Možná.“ Uvelebil se na boku s hlavou opřenou o jednu ruku, zatímco druhá spočívala hřejivě na jejím břiše. „Ale k tomu časem muselo dojít.“

„Proč?“

Ash neznatelně pokrčil rameny. „Protože pro mě bylo celý život jednodušší přenechat Jakeovi, po čem zatoužil. Dokud se mu nezachtělo něčeho, po čem já toužil víc.“

Riley se krátce zamyslela. „To myslíš mě?“ hádala.

„Jestli se musíš ptát,“ škádlil ji, „pak jsi zřejmě nedávala pozor.“

Zasmála se. „Ale jo, dávala. Jen mi není příjemné, že o mě dva rozohnění kohouti soupeří jako o trofej.“

„Vždyť víš, že tak to není.“ Naklonil se nad ni a dlouze ji políbil. „Alespoň já to tak rozhodně neberu. Jake s tím nemá co dělat, tady jde o tebe a o mě.“

Riley se snažila myslet jasně navzdory jeho rtům, které si pohrávaly s jejími. „Hmm. Ale jestli mě Jake vidí… jen jako trofej…, možná ji pořád bude chtít získat.“

„Pak mu budu muset dát lekci, což jsem měl udělat hned, když jsme byli kluci.“ Ash shrnul prostěradlo níž, aby ji mohl hladit přímo po nahé kůži. „Ne vždycky dostane, co si zamane.“

Riley si předtím myslela, že je úplně vyčerpaná, ale její tělo znovu ožívalo, a když zvedla paže, aby ho objala kolem krku, usoudila, že jí na tohle síly ještě stačí…

Nakonec se ukázalo, že měla ještě dost energie, aby si potom dala s Ashem sprchu, ale pak už byla opravdu jako mátoha, což poznal i on.

„Hned se pustím do těch omelet,“ slíbil, když si uvázal ručník kolem štíhlého pasu.

„Jen si vysuším vlasy a jsem v kuchyni coby dup. Omlouvám se, že se mnou máš tolik starostí.“

Vzal ji prsty za bradu a zaklonil jí hlavu, aby ji mohl políbit. „Ale kdepak,“ řekl chlácholivě a pak ji nechal o samotě v párou zamlžené koupelně.

Riley se zabalila do ručníku, pak předpažila a chvíli sledovala, jak se jí chvějí ruce. Do háje. Duševní vypětí, které si žádala její děravá paměť, a fyzické úsilí, jež vyžadoval vztah s Ashem, jí odčerpávaly energii rychleji, než bylo zvykem.

Něco s ní bylo vážně v nepořádku, to věděla.

Setřásla ze sebe další obavy, zašátrala v zásuvce pro malé zrcátko a utřela zamlžené zrcadlo, aby si mohla prohlédnout svůj krk zezadu. Chvíli trvalo, než našla správný úhel, nakonec se usadila na toaletní stolek zády k velkému zrcadlu, a zatímco v jedné ruce držela zrcátko, druhou si odhrnula vlasy.

Ash měl pravdu, vypadalo to jako popálenina. Respektive dvě rány velmi blízko u sebe, těsně pod vlasy zespodu lebky.

Dokonce i ve vyhřáté, zapařené koupelně jí přeběhl mráz po zádech a zanechal husí kůži po celém těle. Musela se maximálně soustředit, aby dokázala zrcátko udržet nehnutě dost dlouho, aby si mohla rány dobře prohlédnout, až se nakonec ujistila v tom, co už tušila.

Byly to stopy po omračující pistoli, zřejmě taseru.

A zřetelně z nich vyplývalo, že jí někdo přiložil zbraň ke krku a pustil jí do těla elektrický výboj.

Přímo do mozku.

Vyfénovat krátké vlasy netrvalo ani deset minut, což Riley neposkytlo dost času, aby se vzpamatovala z ochromujícího zjištění, že se vší pravděpodobností nad jejím křečovitě se škubajícím tělem stál vrah a ze zbraně, určené ke zpacifikování člověka, do ní střelil možná smrtelnou dávku elektřiny.

Riley taky používala taser a v minulosti jím byla i zasažena. Věděla, co taková zbraň dokáže a jaké jsou normální následky jejího užití. Tohle se však ani zdaleka nepodobalo normálu.

Rány na krku svědčily o delším kontaktu a o tom, že jak napětí, tak intenzita proudu byly mnohem vyšší než maximum určené výrobcem.

Otázkou zůstává, jestli útočník záměrně použil zbraň s vyšším napětím s vědomím, že může způsobit smrt. A pokud

ano, to, že zůstala naživu, byl taky záměr, nebo za to má děkovat náhodě?

Tak či onak, útok vysvětloval bolesti hlavy a ztrátu paměti, i otupené – nebo chybějící – smysly. Taky by se tím dala vysvětlit nadměrná spotřeba kalorií.

Elektrický výboj do mozku dokáže nadělat pořádnou paseku v celém těle.

A může způsobit velmi vážné problémy, mnohem horší, než s kterými se v současnosti potýká. Skutečnost, že se žádné z nich ještě neprojevily, neznamená, že k tomu nedojde později.

No to je ohromné. Fakt super. Někdo se pokusil usmažit mi mozek, možná mě i zabít, a stále pobíhá na svobodě – a s velkou výhodou.

Ten někdo o ní ví.

Zatímco ona nemá ani zdání, kdo by to mohl být.

S vysušenými vlasy už neměla důvod déle setrvávat v koupelně a šla do ložnice, aby na sebe hodila jedno ze svých obvyklých triček na spaní. Krátce se zdržela urovnáváním rozházených věcí, přičemž Ashovy pověsila co nejúhledněji přes opěradlo židle. Navzdory všemu se neubránila pobavenému úsměvu, jak zvedala ze země sexy kalhotky, které si večer přece jen oblékla, když těsně před Ashovým příchodem změnila názor.

Beztak si jich ani nevšiml.

Riley neunikla jistá ironie. Vybrala si tričko fotbalového klubu, natáhla ho na sebe místo ručníku a zamířila do kuchyně.

Později se nad vším můžeš zamyslet. Určitě přijdeš na to, o co tu jde. Momentálně ale hlavně musíš přežít dnešní noc. Chovat se normálně a být Ashovou milenkou na léto.

Pokud to tak je. Možná, že navzdory jeho zapírání, přece jen představuje trofej, kterou vyfoukl svému soupeři z dětství.

Velmi příjemná představa. To snad ne.

„Umíš přijít v pravý čas," konstatoval Ash, když vstoupila do kuchyně. Zrovna přendával z pánve na půlky rozdělenou velkou omeletu na talíře rozložené na pracovní desce. Už stihl nachystat příbory a ubrousky a také nalít dvě sklenice vína.

Riley se usadila na vysoké židli u vyvýšeného úzkého pultu, kde obvykle snídala, a s pozvednutým obočím si Ashe změřila. „Víno? Vždyť víš, že mě uspává.“ Doufala, že to ví.

„Jo, ale řekl jsem si, že se třeba potřebuješ pořádně vyspat.“ Dal pánvičku do dřezu a přinesl talíře k pultu.

Riley stále vyčkávala se zvednutým obočím.

Lehce se mračil, a než pochopila, co chce udělat, popadl ji za zápěstí a trochu jí zvedl ruku, aby oba viděli, jak se třese. „Ty nemáš energii na nule. Už jedeš na rezervu. A to jsi před třemi hodinami spořádala slušnou porci.“

„Gentleman by nikdy nezmínil, kolik toho sním,“ opáčila záměrně zlehčujícím tónem, vymanila ruku z jeho dlaně a usrkla vína.

„O tom to není, jak dobře víš. Opravdu tě tak vzala ta podívaná v lese? To ti tolik odčerpává energii?“

„Víš… podobné podívané na mě obvykle takhle působí.“ Pustila se do jídla s nadějí, že jí přísun kalorií pomůže rozhýbat mozkové závity.

Jsem fakt ve skvělé formě. Kdybych byla alespoň z poloviny tak zodpovědná, jak se o mně tvrdí, nechala bych Bishopa, ať mě odvolá do Quantika. Hned teď.

„Kvůli tvým jasnovideckým schopnostem?“

Riley nijak zvlášť nepřekvapilo, že o nich Ash ví. Sice se s tím krátkodobým známostem nesvěřovala – ve většině případů ani dlouhodobým známostem – ale konec konců, tohohle chlápka pustila až do postele. Alespoň jí zodpověděl otázku, kterou si pořád kladla.

Jednu má vyřešenou a minimálně tucet dalších jí ještě zbývá.

Přikývla. „Jo, kvůli tomu spotřebuju víc energie. Zvláště když dojde k tak… odporné vraždě. Všichni kolem jsou nervózní, vystrašení, zhnusení – a obvykle se bojí o své nejbližší. Když se s tím vším musím potýkat…“

„Spálíš notnou dávku energie,“ dokončil za ni. Přesto se stále mračil a dál se vyptával: „To se ti stává pokaždé, když pracuješ na nějakém případu?“

„Ve větší či menší míře. Dnes jsem se zřejmě vyčerpala víc. Možná proto, že jsem nedokázala nic zachytit. To se taky někdy stává.“ Doufala, že se díky té poslední informaci vyhne některým dalším otázkám.

Ash vzal do ruky vidličku a začal jíst, ale po pár soustech znovu promluvil: „Měl jsem dojem, že své schopnosti využíváš jen jako další prostředek při vyšetřování.“

„V podstatě ano. Často mi poskytnou určitou výhodu – ale ne vždy. Mimochodem, je to moc dobré.“ Ukázala na svůj talíř s napůl sněženou omeletou. *Jasně, pěkně to zhltni – jídlem se všechno vyřeší.*

„Spousta kalorií,“ poznamenal najednou pobaveným tónem. „Přidal jsem extra porci sýru.“

Riley se musela zasmát, ačkoli uvnitř jí do smíchu moc nebylo. „Promiň – nečekala jsem, že se dám na dovolené s někým dohromady. Navíc ještě když tu probíhá vyšetřování.“

„Přestaň se pořád omlouvat. Vůbec mi nevadí tě krmit, věř mi.“ Usmál se a nenucené dodal: „Takže obvykle nemícháš práci a potěšení?“

„Obojí mě stojí hodně energie.“ Riley pozvedla sklenici s náznakem přípitku. „Potěšení někdy víc než práce.“

„Neodpovědělas mi.“

Svým způsobem jí svitlo východisko. Možná by se mohla zbavit jedné přetvářky. Kdyby mu řekla, že vyšetřování bude vyžadovat veškerou její energii i pozornost, třeba by se na určitou dobu vytratil z jejího soukromí.

Jenže ve skutečnosti nevěřila, že by to udělal.

Nebo tomu zkrátka nechceš věřit.

Nakonec šla s barvou ven: „Ještě nikdy se mi to nestalo, takže nemůžu vědět. Asi to brzy zjistíme.“

Dlouho na ni upřeně hleděl, pak se znovu usmál. „Koupím několik dalších kartonů energetických tyčinek.“

„To je dobrý nápad,“ pochválila ho.

Víno na ni mělo obvyklý účinek. Než se za pár minut odebrala do postele, už zívala na celé kolo. „Asi jsem ještě měla zkontrolovat dveře," zamumlala.

„Už jsem to udělal. Jsou zamčené." Ash se uložil vedle ní, ale ještě než zhasl lampičku, natáhl se k vrchní zásuvce nočního stolku. „Na – vím, že bys nespala klidně, kdybys ji neměla pod polštářem."

Riley zamrkala na pistoli, kterou držel ležérně za hlaveň. Pak si ji vzala, automaticky zkontrolovala, že pojistka je zacvaknutá a strčila zbraň pod polštář.

Vždycky usínala na pravém boku, takže se k němu teď otočila zády. Zřejmě s tím byl obeznámen, protože bez protestů zhasl světlo a přitulil se k ní zezadu.

Políbil ji na krk, hned pod spáleninou a řekl: „Mohla by ses pokusit spát déle než do svítání, co ty na to? Myslím, že to potřebuješ."

„Hmm. Dobrou," broukla v odpověď.

„Dobrou, Riley."

Její tělo se uvolnilo, protože mu to přikázala. Dýchala pomalu a pravidelně. Oči měla zavřené.

Ale ještě nikdy v životě nebyla více vzdálena spánku.

Docházelo jí to postupně, ale v její očividně zpomalené mysli zakořenila hrozivá představa a začala růst do obludných rozměrů.

Vždycky spala s pistolí pod polštářem. Každou noc bez výjimky. Od té doby, co se k ní před deseti lety někdo nad ránem vloupal. Ale to vědělo jen málo lidí.

To odpoledne se probudila úplně oblečená, jen boty měla vyzuté, ale zbraň byla na svém místě pod polštářem.

K tomu mohlo dojít pouze dvěma způsoby. Oba začínají tím, že odešla z domu – poté, co se rozloučila s Ashem pod záminkou, že potřebuje být chvíli sama – nepochybně ozbrojená, protože bez pistole by určitě ven nevylezla. Šla si za svým cílem a během toho ji překvapil nebo nějak zaskočil někdo s omračující zbraní. A potom…

Buď se bůhví po jaké době probrala a dokázala se dostat zpátky domů a do postele, přičemž byla natolik vysílená, že se

nezvládla vysvléct ze zakrváceného oblečení, jen skopla boty a vzpomněla si dát pistoli pod polštář, nebo…

Nebo ji domů dopravil ten, kdo na ni zaútočil. Vyzul jí boty. A zasunul zbraň pod polštář, protože věděl, že ji tam bude hledat, až se probudí.

Do háje.

Okruh podezřelých, pokud se druhá varianta ukáže jako pravdivá, se rázem *velmi* zúžil.

Že si dává pistoli pod polštář věděl Ash. A taky Gordon. Moc by ji překvapilo, kdyby o tom věděl ještě někdo další. Ale možná že jo. Klidně to mohla prozradit kdekomu.

Panebože, co si ještě nepamatuju?

Auto stálo před domem a klíče našla v kabelce. Jela snad večer někam autem? Dokázala by řídit ve stavu, kdy taktak přežila zásah elektrickým proudem? V autě neobjevila žádné stopy po krvi, ale… K mostu to měla skoro pět kilometrů, pokud mířila na pevninu. To by přece určitě nešla pěšky?

Z *nějakého důvodu předpokládám, že to, co se stalo, se neodehrálo na ostrově. Proč?*

Protože ten oltář – pokud sloužil tomuto účelu – se nacházel na pevnině. A právě tam se našlo zmučené tělo zavražděného muže. Přišlo jí zhola nemožné, aby se v malém městečku ve stejnou noc odehrál ještě jiný násilný čin.

Úvaha je to rozumná. Nejspíš je to pravda.

Pravděpodobně.

„Riley?“

Do prčic, copak už nedokážu ani předstírat spánek?

„Hmmm?“ zamručela.

„Jak to, že jsi ještě vzhůru?“ Polaskal ji zezadu na krku.

„Já myslel, že zhasneš jako svíčka.“

„Asi nedokážu vypnout myšlenky.“

„Na co myslíš? Na tu vraždu?“

„Jo.“ Což nebyla tak úplně lež. „Riziko povolání.“

Aniž by si ji otočil tváří k sobě, Ash ji vzal do náruče.

„Mohl bych tě ukecat, abys to nechala aspoň do zítřka plavat, nebo si na to mám taky zvyknout?“

Co mu na to má říct? Kolik mu toho může prozradit?

Jak dalece mu může důvěřovat?

Na Riley dolehlo dosud nepoznané zoufalství a vůbec se jí tenhle pocit nelíbil. Zvláště když musela jen nesmyslně plácnout: „Jsem jiná, když řeším nějaký případ."

„Takže nejde jen o vyšší spotřebu energie," konstatoval po chvíli.

„Ne. Teda o to taky, ale… V podstatě žiju prací. Někdy jsem tím až posedlá." Snažila se, aby to vyznělo nenucené. „Šéf říká, že díky tomu jsem tak dobrá při vyšetřování. Jiní lidé… mi naznačili, že když pracuju na nějakém případě, chovám se odtažitě a je těžké ke mně proniknout."

„Varuješ mě předem?"

„Máš právo to vědět."

Stiskl ji v náruči. „Riley, já chápu, jak nás může práce hnát kupředu. Však víš, kam dohnala mě. Zase zpátky do zapadákova mého dětství, kde se pozice okresního prokurátora dá těžko považovat za plný úvazek. Nesmíš dovolit, aby tě práce úplně pohltila."

Strašně si přála vzpomenout si na to, co jí povídal o sobě. Moc by to chtěla vědět. Měla pocit, že to představuje důležitý kousek skládačky, z níž sestávala její momentální situace. Ale řekla jen: „Nějaký člověk je mrtvý, Ashi. Copak mě to nemá trápit? A tebe?"

„Chtěl jsem akorát říct, že ani pro vyšetřování, ani pro tebe nebude dobré, když si pořádně neodpočineš."

„Samozřejmě máš pravdu."

Znovu ji sevřel a z jeho hlasu zaznělo něco nepopsatelně uklidňujícího, když zašeptal: „Na posedlost bude dost času zítra. Hezky se na to vyspi, Riley."

Neodpověděl jí a to ji užíralo víc, než si byla ochotna přiznat. Avšak zároveň cítila, jak se uvolňuje, tentokrát doopravdy, a znovu se jí začínají klížit oči.

Určitě na tom má hlavní podíl vyčerpání. Ale bylo v tom i něco víc. Jak se její roztříštěná mysl zklidňovala, do spánku ji provázela poslední neodbytná myšlenka.

Navzdory všemu, i svým vlastním pochybám, se v náruči toho muže cítila… v bezpečí.

A pro ženu, která už hodně dávno pochopila, že bezpečí je při nejlepším iluze, to bylo děsivé zjištění.

* * *

Gordon pronesl nezvykle pochmurným tónem: „Jo, řek bych, že to pochází z taseru. Kterej měl v sobě hodně šťávy."

Riley si znovu přihladila vlasy přes spáleniny a otočila se k němu tváří. „Byla jsem si tím taky jistá. Jen jsem chtěla slyšet ještě tvůj názor."

„Nahlásilas to Bishopovi?"

„Zatím ne."

„Ježíšku na křížku, Riley!"

„Já vím, já vím. Ale vím taky, co by mi Bishop řekl, a nechci, aby mě odvolal. Prostě odtud nemůžu jednoduše zdrhnout, Gordone. Ještě ne. Hele, kdyby mě ten útočník chtěl zabít, už bych byla mrtvá."

„To přece nemůžeš vědět, že nechtěl. Nejspíš tě chtěl nechat umřít, ale ten tvůj šílený, pošahaný mozek tě navzdory všemu udržel při životě."

To byl dobrý postřeh a zněl velmi pravděpodobně. Jako u všech senzibilů v jejich týmu i v jejím mozku probíhala výrazně vyšší elektromagnetická aktivita. Klidně se tedy mohlo stát, že na zvýšenou dávku elektrického impulsu nezareagovala, jak by útočník očekával.

„Možná," připustila. Po krátkém zaváhání se svěřila: „Včera v noci mě napadla hrůzostrašná varianta, že mě ten, co mě omráčil, donesl domů a uložil do postele a věděl, že si po probuzení nebudu nic pamatovat."

„To jako že když se probudíš celá od krve, tak si budeš myslet, že se nic nestalo?"

„To mi došlo až ráno." Zhruba po třech šálcích kávy a báječné snídani, kterou jí přichystal Ash.

Gordon na ni ustaraně pohlédl. „Holka, ty vážně nejedeš na plný plyn, jestli o tom nevíš."

„Proč musí chlapi všechno přirovnávat k výkonům auta?“ zlobila se naoko, i když sama Bishopovi popsala svůj stav podobně.

„Neodbíhej od tématu.“

Riley vzdychla. „Všechno Bishopovi řeknu, až se mu budu odpoledne hlásit. Nemám právo si to nechávat pro sebe, když došlo k vraždě. Jen doufám, že se mi podaří ho přesvědčit, aby mě tu nechal. Ale v mezičase zajdu za šerifem. Doufám, že už budou mít nějaká hlášení, fotky z místa činu a pitevní zprávu, ať se na to můžu mrknout.“

„Co čekáš, že tam uvidíš?“

„Nevím. Nejspíš nic, co bych nedokázala vyčíst přímo z místa činu. Ale je možné, že mi něco uteklo.“

Gordon se zakabonil. „Předpokládám, že tvoje strašidelný smysly maj ještě furt neplacený volno?“

Přikývla. „Což mi dnes nepřijde až tak divné jako včera. Když teď už aspoň vím, co se se mnou stalo. Ale přesto mám tušení, že mi Bishop řekne, že doposud nikdo jiný z naší jednotky nezažil elektrický výboj přímo do mozku. Nepamatuji si, že bych se o něčem podobném dočetla v našich minulých případech, a něco takového by se tam určitě objevilo. Podtržené a ještě zvýrazněné fixem.“

„Chápu. Chceš říct –“

„Že se pohybuju na neprobádaném území a jsem odkázána sama na sebe. Bůhví, co všechno se mi v hlavě pošramotilo. A jaké budou trvalé následky.“

„Nechceš mi vysvětlit, proč nejdeš k doktorovi?“

„Protože mi nemůže nijak pomoct, nanejvýš udělá nějaké testy. Vždyť normálně funguju a dneska mě už ani nebolí hlava, teda aspoň tak, aby to stálo za řeč. Nevím, co mi ten elektrošok způsobil, ale… řekněme, že pochybuju, že by doktoři měli nějakou kouzelnou tabletku, po které bych se zázračně uzdravila.“

„Myslíš, že by to mohlo být trvalé? Ztráta paměti i poškozené smysly?“

„Je to možné.“ Riley se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. „Krucinál, je to vlastně pravděpodobnější než opačná

varianta. Pokud může elektrický impuls probudit skryté parapsychické schopnosti – což víme, že může – pak se dá logicky předpokládat, že je stejně tak může i zkratovat, popřípadě nadobro zničit.“

„Jak by ses s tím vyrovnala?“

„Celý život na ně spoléhám, že mi pomůžou, když potřebuju. Když jsem se setkala s někým, kdo byl větší nebo silnější, chytřejší nebo rychlejší – nebo zkrátka zlejší. Nevím, jestli bez nich vůbec dokážu dělat svou práci.“

8

„Tak to si myslím, že toho se bát nemusíš," konstatoval Gordon. „Na vlastní oči jsem viděl, jak si dokážeš poradit i bez těch strašidelnejch smyslů."

„Dík za projevenou důvěru. Kdyby mě to tak zbavilo toho svíravého pocitu v žaludku."

Gordon se zeptal – možná záměrně, aby změnil téma: „A jak dopadlo včerejší rande?"

Věděla, že netouží slyšet vše do nejmenších podrobností, jen chtěl vědět, jestli se třeba po schůzce s Ashem něco nezměnilo.

Jenže na tohle neměla odpověď.

„Šlo to… docela dobře." Zaváhala, než dodala: „Prosím tě, řekni mi, že mu můžu věřit. Přísahej, že mu můžu důvěřovat."

„Rád bych, holka, ale natolik ho neznám, abych ti na tohle přísahal. Vím jen, co jsem zaslech, a něco málo, čeho jsem byl sám svědkem, ale jestli tě to uklidní, tak to jsou většinou samý klady. Určitě bych ho chtěl mít na svý straně, kdyby se něco semlelo. Můj vnitřní pocit říká, že bych se na něj moh spolehnout, kdybych potřeboval krejt záda. Ale oba dobře víme, že to vůbec neznamená, že by se nemohl zachovat jako hajzl k ženský, se kterou spí."

„To jsem nemyslela… Teda z toho strach nemám."

„Tak z čeho tedy? Bojíš se, že zmasakroval toho chlápka v lese?"

„Něčeho takového by asi nebyl schopen. Ale jak mám *vědět*, že to neudělal? Gordone, jsem zvyklá z lidí hodně vyčíst. Víc, než se dá poznat z výrazu tváře nebo tónu hlasu nebo z jejich chování. Jsem zvyklá, že vím, komu můžu věřit a komu ne, aspoň většinou, ale jde ještě o něco víc. Je to poznání, kým daný člověk ve skutečnosti je, tam hluboko uvnitř. S Ashem na mě dotírá neodbytný pocit, že jsem u něj vycítila něco důležitého, co bych zrovna teď měla vědět. Jenže ať to bylo cokoli, už to necítím. Je to pryč."

„Možná to není úplně ztracené. Jen je to momentálně mimo tvůj dosah.“

„No jo, možná.“ I když ji Gordon znal velmi dobře, sám neovládal mimosmyslové vnímání, a protože nikdy o žádný ze svých smyslů nepřišel, neuměl si představit, jaké to doopravdy je, když má člověk najednou existovat bez něčeho, co mu celý život pomáhalo najít správný směr v často nepřátelském světě.

Riley samotné to teprve začínalo docházet. Svíravý pocit v žaludku ještě zesílil.

Po chvíli Gordon prohlásil: „Chodíš s ním a pochybuju, že by sis s ním něco začala, kdybys v něm cítila něco prohnilýho.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Riley se zahleděla na poklidný letní obrázek, který skýtalo Gordonovo přístaviště a na chvíli se zasnila, jak by bylo příjemné připojit se k rybářské výpravě, která měla každým okamžikem dorazit, vyplout s nimi na moře a užít si pár hodin bez úporného přemýšlení. Znělo to mnohem lákavěji než probírat fotky mrtvoly.

„Riley?“

Vzhlédla k němu, pak se napřímila na lavičce, na které předtím napůl ležela. „Asi bych měla jít. Jake mě u sebe očekával už před půlhodinou.“

„Mám známýho, který by za mě tuhle vyjížďku vzal.“

S vděčností vyslechla jeho skrytou nabídku, ale zavrtěla hlavou. „A Jakeovi řeknu co? Že mám o sebe takový strach, že jsem si musela s sebou vzít kámoše z vojny, aby mi za bílého dne kryl záda? Jsem agentka FBI na dovolené a on mě požádal, jestli bych mu trochu neporadila při vyšetřování, taková přátelská služba. Tak proč bych najednou měla mít bodyguarda? Nikdo neví, co se mi v neděli v noci přihodilo, a byla bych ráda, kdyby to tak zůstalo. Alespoň dokud nezjistím něco víc o tom, co se tu děje.“

„Ten, kdo tě napadl, to určitě ví. A jestli tě chtěl nechat umřít, bude ohromně překvapený, když tě uvidí procházet se, jako by se nic nestalo. Ohromně překvapený – a bude si dělat obrovský starosti, kolik toho víš.“

„Taky jsem nad tím uvažovala, ale vůbec si nejsem jistá, že mu způsobím nějaké starosti. Podle mě jsem ani nestihla

vytáhnout zbraň. Sice to nevím určitě, ale zcela jistě jsem nevystřelila. Navíc mě někdo napadl zezadu a úplně mě zaskočil. Nechci se vytahovat, ale vůbec není lehké, aby mě někdo překvapil.“

„To bych řek.“

„Jo. Takže to vypadá, že jsem útočníka ani koutkem oka nezahlédla. Myslím si, že kdyby měl – nebo měla, co já vím – podezření, že jsem něco viděla nebo slyšela, a tudíž bych pro něj, nebo pro ni mohla představovat nebezpečí, tak by chtěl, nebo chtěla – ale do prdele. Zkrátka by se *ten někdo* ujistil, že jsem mrtvá.“

„To je velmi odvážný předpoklad a, holka, uvědom si, že na něm závisí tvůj život.“

„Jo, ale.“ Ukázala na pouzdro se zbraní, které jí viselo u pasu. „Ode dneška budu chodit viditelně ozbrojená a většina lidí pochopí, že jsem v podstatě ve službě.“ Rozhodla se tak dnes ráno, když Ash odešel. „Původně jsem to nechtěla, protože lidi si se mnou nebudou moc otevřeně povídat. Ale důkladně jsem to promyslela a řekla jsem si, že riziko, když budu chodit neozbrojená, rozhodně převáží veškeré výhody, které by mi to mohlo přinést.“

„Zvlášť když jsi takový drobek.“

„No jo, vím, že nevypadám zrovna nebezpečně. Ale když někdo uvidí, že mám zbraň, tak si nějakou hloupost dvakrát rozmyslí. Když jsem přišla o svou obvyklou výhodu, potřebuji aspoň tuhle.“

Gordon našpulil rty. „Rád rozhlásím, že jsi pěkný tvrďák a umíš se bít jako lev. Ne že bych si musel vymýšlet.“

„Hlavně to nepřeháněj a nedělej to nijak okatě.“ Riley pokrčila rameny. „Ale když na to přijde řeč, proč ne? Chci, aby ten někdo věděl, že se mu podruhé nepodaří tak lehce mě překvapit.“ Když mu zvednutou rukou mávla na rozloučenou, ještě dodala: „Což znamená, že už se rozhodně nebudu sama potulovat po nocích.“

„Kdyžtak mi zavolej!“ přikázal Gordon. „Já jsem tě do toho zatáhl, tak mi laskavě příště zavolej.“

Poněkud dojatě přislíbila: „Věř mi, že se doopravdy nechci znovu setkat s něčí omračující zbraní. Kdybych potřebovala v noci něco zjistit, určitě ti zavolám.“

„V kteroukoli hodinu.“

„Jsi zlato. Díky.“ Vykročila k chodníčku, který ji dovede kolem Gordonova domu na ulici, pak se zarazila a se staženým obočím se na něj ohlédla. „Gordone, co děje v Charlestonu?“

Chvíli na ni nechápavě hleděl, pak vyhrkl: „Aha, zřejmě myslíš ty vraždy.“

„No, pokud to je to, co se děje. Jaké vraždy?“

„Vypadá to, že tam řádí sériový vrah. Opravdovej, co nechává svý oběti rozsekaný na kusy. Už to trvá nějakou dobu, ale policajti si to dali dohromady až někdy před týdnem, aspoň tak to píšou v charlestonských novinách. Ten hajzl se zaměřuje na turisty, vybírá si pouze chlapy a všichni jsou z toho patřičně vyděšený.“

„To se nedivím.“ Riley najednou přeběhl mráz po zádech navzdory žhavému červencovému slunci. *To není možné. Stejný postup. V současné době ve Státech nejspíš působí stovky sériových vrahů –*

Gordon se sklonil, aby zkontroloval kbelík s návnadou, a dodal: „V novinách ho nazývají ‚Sběratel‘. Prý u každé oběti zanechal minci, jako čerstvě vyraženou. Teda ne u nich, ale přímo uvnitř těla, když je předtím rozřezal na cucky. Klidně by mu mohli říkat ‚Nevýherní automat‘, ale – Riley? Je ti dobře?“

Napadlo ji, jestli se slunce schovalo za mraky, že se najednou výrazně ochladilo. Proč náhle všechno potemnělo a stěží vnímala Gordonovu těžkou tlapu na svém rameni. Jenže věděla, že nebe je bez mráčku a slunce pálí, že je zkrátka normální letní den.

Normální. Tak to teda ne, to by byla lež.

Protože není normální. Nic není normální, pokud je on zase na lovu. Duch přece nic podobného dělat nemůže a on by měl být jedině duch. Protože je mrtvý.

Zabila jsem ho.

Před dvěma a půl lety

Na New Orleans to byla nečekaně chladná noc, což Riley vyhovovalo. Měla ráda horko, pokud ležela na pláži nebo u bazénu, ale jinak moc ne. Hlavně v noci ne, a už vůbec ne v noci, kdy zřejmě bude muset rychle zakročit.

Stačilo, že se musela potýkat se zmatkem Francouzské čtvrti, který útočil na všechny smysly, natož ještě kdyby se jí lepily na tělo šaty. I když byla oblečená velmi úsporně.

„Ahoj, zlato, vyrazíš si se mnou?“

„Dneska mám volno,“ odbyla ho.

Muž překvapeně zamrkal a nervózně si pohrával se šňůrou korálků, která visela z karnevalové masky Vetřelce a roztomile úleťácky doplňovala květovanou košili a šortky. „Ale, no ták, nebuď na mě zlá. Zaplatím nám pokoj.“

„Hele, borče, to je vod tebe moc hezký, ale já zkrátka nemám zájem.“ Mluvila znuděně a očima neustále bloudila kolem. To by jí scházelo, aby ji zrovna dneska sebrali za prostituci. Celý večer sledovala, že v ulicích hlídkuje spousta policistů.

Což jí úkol, kvůli němuž sem přijela, ztěžovalo ještě víc a minimálně po desáté zalitovala, že má na sobě jen pár miniaturních hadříků. Sice díky tomu skvěle zapadala do festivalového veselí, ale zároveň přitahovala nechtěnou pozornost.

Ten by si mě ani nevšiml, ale do prčic, všem ostatním heterosexuálně orientovaným chlapům lezou oči z důlků. Asi jsem se měla obléct spíš jako turistka než jako štětka.

Ne že by mezi nimi byl na první pohled velký rozdíl, když se turistky oblékaly podle odvážné letní módy. Kromě toho chtěla spíš vypadat jako místní než jako turistka, což se jí povedlo.

Když si uvědomila, že její rádoby kořen tam stále stojí, o poznání ostřeji na něj vyjela: „Koukej, já mám dnešní noc fakticky volno, tak si najdi jinou kočku.“

Zaváhal, zklamaně si ji prohlížel od hlavy k patě a zase zpět, pak se s povzdechem vzdálil.

Riley usoudila, že když bude jen tak postávat u zdi, bude vypadat, jako kdyby se vážně nabízela. Proto se zvolna připojila k davu na chodníku a nechala se jím unášet.

Musí to být v New Orleansu. Byla si tím naprosto jistá. Šla po stopách vraha z Memphisu až do Little Rocku, vždycky krok za ním. Celé měsíce nacházela zmasakrovaná těla, která policistům zanechal, snažila se dostat do jeho mysli tak daleko, aby dokázala přesněji odhadnout, nejen hádat, kde udeří příště.

Pak v Little Rocku nad krvavým výjevem jeho poslední vraždy jí tajemný hlas v hlavě zašeptal: *Birmingham.* Zaváhala a zapochybovala o svém instinktu nebo jasnovideckých schopnostech; nevěděla, co se ji snaží vést.

Ale měla pravdu, k další vraždě došlo v Birminghamu. A Riley přijela zrovna včas, aby si znovu mohla prohlédnout další krvavý masakr.

Tenkrát její vlastní vztek, že zase přišla příliš pozdě, než aby dokázala oběti pomoct, téměř všechno přehlušil. Ale i přes záchvat zuřivosti zaslechla zašeptat: *New Orleans.*

Budu v *New Orleans, kočičko. Sejdeme se tam.*

O téhle části v hlášení Bishopovi pomlčela. Stejně šlo pravděpodobně jenom o její představivost, přesvědčovala se, protože neměla telepatické schopnosti, nemohla by tedy dost dobře slyšet vrahův hlas ve své mysli. Takže svému nadřízenému pouze řekla, že si je jistá, že k dalšímu zločinu má dojít v New Orleansu.

Proto byla o měsíc později právě zde.

Zatím však nic.

Bylo zhola nemožné se v New Orleansu nudit, ale Riley i tak docházela trpělivost. Vrah měl na svědomí minimálně devět obětí – Bishop předpokládal, že patrně existují i nějaké předchozí, které se dosud buď nenašly, nebo jejich smrt nebyla spojována s tímto případem, a Bishop měl v takových věcech obvykle pravdu. Po měsících vyčerpávajícího úsilí si Riley byla jistá pouze jednou věcí, že objekt jejího zájmu pracuje nejspíš jako obchodní zástupce nebo nějaký prodejce, který objíždí určitý okruh.

„To zní logicky," přitakal Bishop. „Města, která navštěvuje, dobře zná, takže ví, kam vyrazit na lov. Obejde všechny bary a hospůdky a za pár večerů pozná, kdo jsou místní."

„A vybere si svůj objekt, že? Ale proč muže, kteří mají rodinu, a jen se cestou z práce staví na jedno nebo dvě piva? Že by žárlil? Mají snad něco, co on nemá?"

„I to je možné. Žárlivost, odpor, závist, nebo jednoduše vztek. Protože mu všechno připadá nespravedlivé. Že oni jsou normální, a on ne."

„Myslíš, že to ví? Že si o sobě myslí, že není normální?"

„Někde uvnitř to ví." Bishop zaváhal a potom střízlivě dodal: „Doufám, Riley, že do něj nahlížíš právě touhle částí. Protože ta druhá je temnější než peklo, zosobněné zlo a určitě bys nechtěla tam zůstat uvězněná."

„Nejsem telepat."

„Ne, ale jsi nadmíru citlivá jasnovidka a tím chlapem jsi úplně posedlá. Což znamená, že necháváš jeho činnost pronikat do své mysli a pocitů, vstřebáváš ji celým tělem. To je velmi nebezpečné. Varoval jsem tě, ať se příliš nepřibližuješ."

„Stejně jsi věděl, že to udělám," namítla věcně bez jakékoli výčitky v hlase. „Od začátku. Od chvíle, kdys mě na tu práci naverboval."

„No jo. Věděl jsem to."

Zaslechla stopu lítosti, nebo ji vycítila, proto se ho pokusila uklidnit: „To nic. Já to taky věděla."

„Kéž by to pomohlo," povzdechl si. „Dávej si pozor, Riley. Buď strašně opatrná."

Tři týdny po tomto telefonátu byla Riley jako na jehlách; nervózní a příliš dobře obeznámená s novým okolím. Noci v Bourbon Street byly hlučné, barvité a nesly určitou příchuť, a proto se ulice odlišovala od všech ostatních na světě.

Chodníky i cestu zaplnili lidé, někteří se potáceli a klopýtali, zatímco jejich hlasitý smích jí drásal nervy. Kořeněná vůně cajunské kuchyně se nejistě mísila se zatuchlým pachem starých budov, cigaretovým kouřem a lidským odérem. Když se občas změnil vítr, ke směsici se přidal ještě zápach rozbahněné řeky.

Asi v polovině ulice byl prázdný prostor vyhrazený pro žongléra, který bavil dav. Jeho nacvičený veselý halas se rozléhal kolem. Dunivá hudba vycházející z klubů a striptýzových barů, jež lemovaly Bourbon Street, soupeřila s žalostným kvílením folkového zpěváka, který měl před sebou na chodníku otevřené kytarové pouzdro na mince posluchačů.

V jasném pouličním osvětlení šlo v davu rozeznat škálu rozmanitých postaviček: od křiklavých kostýmů, které zjevně zůstaly po festivalu Mardi Gras, až po muže v oblecích. Mezi tím se pak vyskytovalo všechno: džínsy a trička, minisukně nebo šortky a krátká přiléhavá tílka mladých děvčat – a šlapek.

Riley se pokoušela všechno tohle nevnímat a soustředit myšlenky pouze na svou kořist.

Jsi někde tady, ty parchante. Poldové o tobě zatím nevědí, nemají tušení, že v ulicích slídí dravec. Ani dav rozjásaných lidí nic zlého nečeká. Ale já o tobě vím. Vnímám tě, je to jako svědění na zátylku. Větřím tě, jsi cítit kyselým zápachem laciné kolínské a starým potem.

A nutkavou potřebou. Máš potřebu dnes večer zabíjet, že jo? Od posledního vraždění už uplynula dlouhá doba. Proč jsi čekal tak dlouho? Ještě nikdy dřív jsi neměl takovou prodlevu. Maximálně tři týdny, nikdy celý měsíc. Proč jsi tentokrát čekal celý měsíc?

Kvůli mně? Ty o mně víš?

Cítíš mou přítomnost stejně jako já tvoji?

Riley zaplavila podivná slabost; klopýtla, zamžikala na vlnící se moře lidí, pak se jí podařilo dostat se z davu a opřít se rukou o zeď.

Uvědomila si, že se jí zvedá žaludek, a jen s největším vypětím potlačila zvracení. V ústech ucítila nepříjemnou kovovou pachuť. Volnou rukou si přejela po rtech a na prstech ulpěla krev.

Jazykem prozkoumala ústní dutinu, ale nenašla žádné zranění, z něhož by mohla krvácet. Ani ji nic nebolelo. Tak proč –

Najednou měla plný nos ostrého pachu a na okamžik si byla jistá, že má od toho hnusu celé ruce. Nůž svírala pevně jen proto, že on věděl, co se chystá udělat –

Kristepané, to je on.

Riley si uvědomila, že se pohybuje, až když minula policejní auta, která uzavírala Bourbon Street, jako ostatně každý večer. Nezastavila se, ani nezaváhala. Jak pach a příchuť krve sílily, zrychlovala tempo, až nakonec běžela. Pryč od veselícího se davu a směrem k něčemu, co nechtěla najít.

Někdy mezitím podvědomě vytáhla z kabelky pistoli. Vnímala jen tempo svých nohou, čím dál rychlejší, v plicích ji pálilo a píchalo v boku, když konečně objevila to místo.

Kde bylo tělo, tedy spíš co z něj zůstalo.

Stála na staveništi, zem byla srovnaná pro novou budovu, ale jinak nic víc, jen obrovské bagry a rypadla se nehybně a tiše vypínaly kolem. Lhostejní neživí svědci zvěrstva, jež zde bylo spácháno.

Nedaleko svítila pouliční lampa, takže Riley rozeznala, co po sobě zanechal tentokrát. Pozůstatky mužského těla, nahého a zkrvaveného. Ale pouze jeho část.

Od pupku dolů šlo rozeznat jen příšernou změť rozsekaných vnitřních orgánů.

Příliš pozdě. Riley zase dorazila příliš pozdě. A v ústech stále cítila pachuť krve.

Zase jsi selhala, viď? Ale netrap se, kočičko. Dostaneš další šanci. Uvidíme se v Mobile.

Přísahala by, že zaslechla ozvěnu výsměšného chechotu, který však nepřinášel mírný vánek. Zněl uvnitř její hlavy.

A tentokrát věděla jistě, že se nejedná o pouhý výplod její představivosti.

* * *

Současnost

„Nemůžeme přece s jistotou určit, že to dělá on," namítl Bishop.

Riley seděla v autě u policejní stanice, mobilní telefon u ucha, a snažila se mluvit klidně a vyrovnaně. „Nechává na místě činu minci, že? Jako právě vyraženou. *Uvnitř* těla oběti."

„Tahle informace by neměla proniknout do tisku."

„Oba víme, že předtím nepronikla. Což znamená, že ho nemůže někdo jen tak napodobovat."

Z Bishopova hlasu zaznívalo všechen klid, který Riley tak zoufale scházel. „Oba dobře víme, že v průběhu vyšetřování se na případu vystřídaly stovky lidí, takže nemůžeme tvrdit, že nějaké informace neprosákly ven – i kdyby se o nich přímo nepsalo v novinách."

„Je mrtvý, Bishope. Zabila jsem ho."

„Já ti věřím."

Když si Riley uvědomila, že si volnou rukou jemně tře spáleniny na krku, okamžitě přestala. „Někdo musí jít zjistit, co se tam děje. Abychom věděli jistě. Já bych –"

Nenechal ji domluvit. „Nikdo nás nepřizval, Riley. A vzhledem ke skutečnosti, že jsme naše předchozí vyšetřování oficiálně uzavřeli a náš vrah zmizel ze seznamu možných pachatelů, situaci v Charlestonu posuzují jako úplně nový případ. S největší pravděpodobností někdo napodobuje předchozího vraha."

„Chceš mi namluvit, že se tu z ničeho nic vynořil hotový sériový vrah? Jestli má ustálený rituál, tak už musel zabíjet předtím."

„Nejspíš ano. Proto jsem taky kontaktoval jednoho kamaráda, který pracuje u policie v Charlestonu. Pošle mi kopii zpráv, abych mohl vytvořit neoficiální profil. Už brzy zjistím, jestli je to někdo, s kým jsme měli co do činění dřív."

„Jinými slovy brzy zjistíme, jestli jsem minula." V ústech cítila hořkost, která se trochu podobala pachuti krve z New Orleansu.

„Určitě jsi neminula. Ještě nikdy jsi neminula cíl. Vystřelilas a minimálně třikrát jsi zasáhla Johna Henryho Pricea přímo do hrudi a on šel k zemi."

„Nikdy nenašli jeho tělo."

„Ta řeka své mrtvé nevydává."

Zhluboka se nadechla a velmi pomalu vydechovala. „Což je ohromně výhodné, že jo? Že poté, co jsem ho zasáhla, náhodou spadl zrovna do řeky. Že utíkal v přístavu podél uvázaných lodí až úplně na konec mola. Co když to celé naplánoval, Bishope? Klidně se to mohlo stát. Víme, že vychytralý na to byl dost. Co když si jenom chtěl udělat přestávku a potřeboval nás setřást a věděl, že se nás zbaví, jedině když si budeme myslet, že je mrtvý?"

„Riley –"

„Přišel jsi, až bylo po všem. Nebyl tam žádný telepat ani médium, abychom věděli s *jistotou*, že je pryč. Jenom já. A v té chvíli jsem vnímala akorát hrůzu, protože jsem unikla jen o vlásek. Protože jsem věděla, že to on se mi dostal do hlavy, místo aby to bylo naopak."

„Občas se to stává, když zabiják, kterého stíháme, vykazuje nějaké aktivní, ale i skryté schopnosti."

„Varoval jsi mě předem. Já vím."

„Už je to skoro dva a půl roku," tiše konstatoval Bishop. „Kdyby byl naživu, určitě by zabíjel už dřív."

„Třeba se choval opatrněji. Vybíral si oběti, které nebude nikdo pohřešovat. Těla, až s nimi byl hotov, ukryl. Sám jsi říkal, že tenkrát začal schválně nechávat těla na přístupných místech, protože chtěl, abychom po něm šli, protože jenom vraždit pro něj bylo příliš snadné. Chtěl, aby ho sledoval celý svět, aby ukázal, jak je chytrý. Třeba se nás teď snaží přesvědčit, že není ten chlap, kterého jsme celou dobu tenkrát sledovali. A z toho důvodu si vybírá pouze mezi turisty a ne mezi místními."

„Možná," připustil nakonec Bishop. „Ale teď máme čas. Tenhle vrah očividně vyráží do akce jednou za měsíc a poslední oběť objevili teprve před pár dny."

„On zabíjí každý měsíc jednoho člověka?"

„Za posledních šest měsíců. Policie si dala činy do spojitosti hned od začátku díky té minci, ale dařilo se jim tutlat tuhle informaci před tiskem až do minulého týdne, kdy došlo k poslední vraždě. Rozhodli se to tajit pro blaho občanů."

„Nechtěli poškodit turistickou sezonu."

„Přesně tak. Ale když to teď prosáklo, dostávají pěkné kapky, že návštěvníky nevarovali. Není to zrovna nejlepší ukázka pověstné jižanské pohostinnosti."

„To sotva." Riley se zamračila. „Jestli dostávají kapky –"

„– pak je pravděpodobné, že brzy požádají o pomoc. Ano, počítám s tím. Ale jestli jsme s tím vrahem měli už dříve něco do činění, budu vědět, až dostanu kopie zpráv. Do té doby máš dost starostí s původním úkolem."

Věděla, že Bishop má pravdu. Snažila se nemyslet na toho druhého vraha, ale ukázalo se, že je to téměř nemožné. Ještě nikdy v životě se necítila zranitelnější, a dokonce i sebenepatrnější náznak, že by Price mohl být stále naživu a znovu zabíjet, a to necelých osmdesát kilometrů daleko, způsobil, že nepříjemné chvění v žaludku přerostlo ve zběsilou hrůzu.

Což neušlo ani Bishopovi na druhém konci telefonu.

„Riley, stalo se něco? Zhoršila se situace?"

Nechtěla s barvou ven, ale věděla, že nemá na výběr, proto věcně shrnula poslední objevy. Pověděla mu o vraždě a o důkazu, že ji někdo napadl pravděpodobně s úmyslem ji zabít.

A než Bishop stihl cokoli říct, skončila slovy: „Neodvolávej mě."

„Proč ksakru ne?" odsekl vztekle. „Riley, vůbec netuším, jaké může mít přímý zásah elektřinou následky pro mozek senzibila. Ale můžu dost zodpovědně prohlásit, že způsobené škody jsou patrně nevratné."

„Chceš říct, že si nevzpomenu, co se se mnou stalo? Že se moje smysly nevrátí do normálu – žádné moje smysly?"

„Přesně to se ti snažím objasnit. Je to víc než pravděpodobné, Riley. Elektrické pole nás silně ovlivňuje. Může naše schopnosti posílit, pozměnit – nebo zcela zničit."

Nadechla se a řekla: „To je jen o důvod víc, proč bych tu měla zůstat. Hele, vím, že to zní nelogicky, ale instinktivně cítím, že jestli odtud odejdu, pak ty následky rozhodně budou trvalé. Už nikdy nezískám zpět ten ztracený čas – ani mé smysly, které jsem pozbyla."

„Riley –"

„Bishope, prosím. Teď už to není jen případ. Někdo mě napadl, možná se mě snažil zabít. A stejný člověk s největší pravděpodobností tu samou noc zabil toho muže. Mučil ho a uřezal mu hlavu. Co když krev, kterou jsem byla potřísněná, patří právě jemu? A já dosud ani neznám jeho totožnost. Musím tu zůstat. Musím spolupracovat při vyšetřování. Odpovědi, které hledám, jsou někde tady a ne v rozpitých kaňkách, které by analyzoval doktor z Quantika."

Bishop chvíli mlčel a pak hlesl: „Řekni mi, že nechceš zůstat poblíž kvůli těm vraždám v Charlestonu. Jen tak pro případ potřeby."

„To nemůžu říct," přiznala. „Souvisí to s tím. Protože jestli se jedná o Pricea, jsem jediná, kdo se mu kdy dostal pod kůži. Takže stejně budeš muset poslat mě, jestli – až – požádají o pomoc."

„Posledně tě to málem stálo život, Riley. A to jsi měla všechny smysly pohromadě a vzpomínky nedotčené."

„Já vím. A v žádném případě nechci zopakovat stejný výkon, to mi věř. Nepotřebuju odborníka na profily, aby mi prozradil, že Price bude pěkně naštvaný na toho, kdo ho vyřadil ze hry, třeba jen dočasně. Tak naštvaný, že se bude chtít pomstít ve velkém stylu. Měl to v povaze, no ne? Myslím mstivost."

„Kromě mnoha jiných nehezkých vlastností."

Riley na ně nechtěla pomyslet. „Nezbývá než doufat, že v Charlestonu operuje jen jeho napodobitel. Ale ať už budu muset čelit té horší variantě nebo ne, ani sobě, ani naší jednotce nebudu k užitku, pokud se mi nepodaří napravit, co napáchal ten hajzl s taserem."

„Což je další důvod, proč by ses měla ihned vrátit do Quantika."

Riley sice nechtěla, ale nakonec použila jednoduchý argument, proti kterému nemohl ani jeden nic namítnout, protože byli oba policajti.

„Když odhlédnu od ztracených vzpomínek, v neděli se stalo něco, z čeho jsem se probudila celá od krve. Možná od krve toho zabitého muže. Dokud to však nebudeme vědět jistě, nemůžu odjet.“

9

Lia Wellsová už od svých osmi let toužila stát se policistkou. Možná i dřív, ale pamatovala si, že od osmi určitě. Tenkrát z domečku pro panenky udělala vězení a zavřela tam tři panenky, dva plyšové medvídky a figurku nindži, kterou si půjčila od bratra, když se nedíval.

Nindža se dopustil nejodpornějšího myslitelného zločinu: unesl Barbie z Malibu a požadoval výkupné. Musela vynaložit obrovské úsilí, aby polapila únosce a osvobodila rukojmí.

Liinu matku to trochu zaskočilo a právem se obávala, že tyhle dětské hry jsou předzvěstí poněkud méně tradičního životního stylu, než jaký by si pro svou dceru přála. Jenže i během studia na vysoké škole místo toho, aby se začlenila do nějakého sesterstva a usilovala o titul z dětské psychologie nebo příbuzného oboru, se Lia pustila do kriminální psychologie a kriminalistiky a nastoupila jako asistentka u státního úřadu pro vyšetřování.

Její matku zřejmě zklamala dceřina volba povolání, Lia zase byla rozčarovaná ze čtyř let, které strávila u policejního sboru v Columbii. Zjistila, že se jí nezamlouvá práce policisty ve velkém městě, protože se příliš často setkávala s násilím. Až příliš často docházelo k deprimujícím situacím s nešťastným, nebo přímo tragickým koncem.

Gordon říkával, že pro ženu, která věří na „a žili šťastně až do smrti“, si vybrala nevhodnou kariéru, ale Lia měla svou práci opravdu ráda – většinou. Ráda pomáhala lidem. Takže když už v Columbii upadala do deprese, rozhodla se, že malé přímořské městečko jí může jedině prospět. Určitě tam bude méně násilí a přináší to i další výhody.

Zvláště když patřila k těm výjimečným rusovláskám, které se hezky opálí, místo aby jim naskákaly pihy.

Volba padla na hazardský okrsek díky špendlíku. Rozložila před sebou seznam policejních stanic z východního pobřeží,

které hledaly zkušené policisty, zavřela oči a zabodla do papíru otevřený zavírací špendlík.

Tak tedy Hazard County.

Asi je to hloupý způsob, jak plánovat kariéru nebo vůbec budoucnost, ale Lie se vyplatil. Protože teď svou práci milovala a zbožňovala životní styl přímořského letoviska. Navíc našla chlapa, do něhož se zamilovala. To už byla taková třešinka na dortu.

„A teď," svěřovala se Riley, když její životní příběh dospěl k současnosti, a zněla trochu posmutněle, „musí přijít nějaký magor, co si libuje v zabíjení, a zničit moji rajskou idylku."

„Jo, takoví magoři jsou vážně schopni zkazit člověku náladu," přitakala Riley zachmuřeně. Seděla na rohu velkého stolu v zasedací místnosti, bezcílně komíhala nohou a čekala, až dorazí šerif Ballard a přinese pitevní zprávu. Mezitím Liu rozpovídala dvěma vhodně zvolenými otázkami na její život.

Lia si vzdychla: „Ach jo, však víš, jak to myslím. Ne že bych tu vraždu brala na lehkou váhu. Pokaždé, když zavřu oči, vidím toho chudáka, jak visí tam v lese. Úplně se mi sevře žaludek a přepadne mě strach. Protože jestli ten blázen, který ho zabil, není turista, pak je dost pravděpodobné, že je to někdo, koho znám."

Riley se znovu zakousla do energetické tyčinky, kterou si rozbalila, a prohlásila: „Nemůžu to tvrdit jistě, ale moc bych se divila, kdyby to udělal turista."

„Sakra. A proč?"

„Protože jestli se někdo věnuje satanským rituálům, tak to nedělá, jen když vyrazí na dovolenou. V žádném případě pokud jde o tak extrémní obřad. Obrovskou roli navíc hraje utajení a naše místo činu je příliš na očích veřejnosti."

„Takže se mohlo jednat o – co? O falešný rituál?"

„Možná jde jen o kouřovou clonu, která má zakrýt pravý motiv vraždy. A pokud je to tak, že někdo používá zdání okultního obřadu, aby nás svedl ze stopy, pak se nejspíš snaží odvrátit pozornost od osoby, která by jinak byla logickým podezřelým z vraždy toho muže."

Lia se nad tím zamyslela. „Jenže dokud nevíme, kdo to je – teda byl –, nemůžeme zjistit, jaké měl mezi místními nepřátele.“

„Přesně tak. Takže ho musíme především co nejdříve identifikovat.“

„To jo. Ale zatím jsme nezjistili vůbec nic. Doktor, který dělal předběžné ohledání, nám podal zprávu ještě včera večer; na těle nenašel žádné poznávací znamení. Žádné staré jizvy nebo tetování, ani znamínka. Otisky prstů jsme pro jistotu projeli hned dvakrát, ale bezvýsledně.“

„Nečekala bych, že najdeme jeho otisky v databázi,“ odtušila Riley.

„Máš k tomu nějaký důvod?“

Riley odpověděla, aniž přestala skládat prázdný obal od můsli tyčinky do uzounkého proužku: „Protože měl useknutou hlavu.“

Lia se neubránila a nakrčila nos, ale vyzvídala dál: „No a?“

„Ještě jsem se nesetkala s tím, že by se při nějakém okultním obřadu oběti uřízla hlava a zmizela. A nenapadá mě jiný důvod, než že někdo chce zabránit okamžitému určení totožnosti. Pokud by vrah měl podezření, že by se otisky prstů oběti mohly vyskytovat v databázi, vzhledem k tomu, že rozhodně nebyl nijak útlocitný, zkrátka by je odstranil. Buď by mu usekl prsty nebo je spálil pájkou.“

Lia si odkašlala. „Ty asi nežiješ v moc příjemném světě, že?“

Riley k ní poněkud překvapeně vzhlédla a pak se posmutněle usmála. „Asi ne. Ale většinou na to nemyslím.“

„Bereš to prostě jako součást práce?“

„Více méně. Na druhou stranu se díky práci setkávám se spoustou úžasných lidí. Získávám skvělé zkušenosti, a to nejen negativní. Taky hodně cestuju. Dělám práci, o které si myslím, že je důležitá.“

„No to bezpochyby.“ Lia trochu ztlumila hlas, přestože byly v zasedací místnosti samy. „A taky můžeš využít své paranormální schopnosti nějak účelně, místo abys jezdila s

kolotočáři nebo si zařídila byznys ‚Jasnovidecké předpovědi po telefonu‘.“

„Jedna z nejlepších jasnovidek, kterou znám, strávila roky u kolotočů, kde lidem věštila budoucnost.“

„Nechtěla jsem –“

Riley nad tím mávla rukou. „To nic. Ale máš pravdu, že některým lidem s paranormálními schopnostmi, možná většině, se nepodaří najít mnoho možností, jak by si díky nim mohli slušně vydělat. Samozřejmě za předpokladu, že své schopnosti vůbec dokážou používat, protože hodně jich to neumí.“

„To jako že je nedokážou ovládat?“

„Většina z nás je neumí ovládat, alespoň ne na sto procent. Můj šéf říká, že kdyby se jednou narodil senzibil, který by dokázal své schopnosti dokonale ovládat, změnilo by to celý svět. Asi má pravdu.“

„Takže ty to nejsi, že?“

„Kdepak. Používám své schopností, kam až mi paměť sahá, ale pořád je to sázka do loterie. I když se zcela soustředím a mám optimální hladinu energie, někdy nezachytím vůbec nic. Jindy se ani nijak nesnažím a najednou mě oslepí hromada informací nebo pocitů.“

„Ty dokážeš vnímat i pocity jiných lidí?“ Lia nechtěla, aby její hlas zněl tak ostražitě, ale sama ten podtón zaslechla.

Riley se zamračila na prázdný obal, z něhož zůstal jen tenounký proužek. Pečlivě na něm udělala uzel. „Někdy. Ne jako lidé se schopností empatie, kteří cítí to, co cítí jiní lidé. Jen prostě vím, že někdo má zlost nebo je smutný – a tak. I když to dusí hluboko v sobě a navenek nedá nic znát.“

Lia si druhou ženu pozorně prohlížela a přemítala, jaké to asi je, když tak vidí do ostatních. Vůbec netoužila zakusit to na vlastní kůži; měla dost starostí, aby se vypořádala s vlastními úvahami a pocity, natož aby se jí do toho míchaly ještě cizí.

Ale zdálo, že Riley to nijak zvlášť nevadí. Je to obdivuhodně klidná osoba, pomyslela si Lia. Dokonce i včera v lese uprostřed té hrozivé scény se chovala klidně a věcně. A dnes jí u pasu viselo pouzdro s pistolí a přitom na sobě měla džínsy a lehké letní tílko.

Rozhodně nevypadala na agentku FBI. I když na druhou stranu si ji Lia dokázala představit ve vojenské uniformě, protože ji viděla na několika fotkách s Gordonem.

„Nesmíš se nechat zmást těma velkejma očima a sladkým hláskem," varoval Liu s úsměvem. „V Riley není bezelstná ani jediná kůstka. Zažila bojové operace, procestovala kus světa a dokáže se o sebe postarat, ať ji osud zavane kamkoli. Hergot, já sám bych se s ní nechtěl dostat do křížku, ať už by byla ozbrojená nebo ne."

To je dobré vědět, pomyslela si Lia.

„Pomáhá ti nějak mimosmyslové vnímání?" vyptávala se. „Myslím při vyšetřování."

Riley uvázala na obalu od tyčinky druhý uzel, zvedla obočí, jako by se podivila, proč to udělala, a vyhodila ho do popelníku na stole za sebou. „Někdy." Zaváhala, pak pohlédla své společnici upřeně do očí a řekla: „Ale tentokrát asi ne. Jen pro tvou informaci, momentálně nejsem úplně ve své kůži."

„Může za to Ash?" hádala Lia.

Riley to upřímně zaskočilo. „Jak tě to napadlo?"

„Ale, asi soudím podle sebe," zasmála se Lia. „Když jsem se zamilovala do Gordona, jednou jsem přišla do práce a měla jsem každou botu jinou. Myslela jsem, že si ze mě moji kolegové nikdy nepřestanou utahovat."

Riley se pousmála, jenomže v jejích očích se stále zračil otazník.

Zvláštní, pomyslela si Lia, jak zřetelně ten němý dotaz vystupuje. I když v podstatě nechtěla odpovědět, nakonec přece jen vysvětlila: „Ash je velmi energický člověk, to se o něm všeobecně ví. Tak mě napadlo, jestli za zavřenými dveřmi není ještě vášnivější."

„Jeho přítomnost dokáže člověka… doslova pohltit," prohlásila Riley vyhýbavě.

„To se vsadím. Povídá se, že z úřadu okresního prokurátora v Atlantě odešel, protože se nedokázal ovládat."

„Vážně?"

Lia pokrčila rameny. „Je to jen drb. Na vlastní oči jsem u něj nikdy podobné chování nezaznamenala. Ale jeho… ohnivá

povaha se přehlédnout nedá. Ohnivý, to k němu dost sedí. Vážně připomíná živel, nemyslíš?“

„Jo. Docela jo.“

Lia zavrtěla hlavou a posteskla si: „Taková blbá náhoda. Vypadalo to, že si vy dva opravdu rozumíte, a zdálo se, že se přijde na to, že veškerý ty domněle okultistické nesmysly, jsou vážně jen nesmysly a Gordon se přehnaně strachoval. Ale když teď došlo k vraždě a všichni jsou nervózní a podráždění, tak člověk moc nemůže myslet na nic jiného.

Ať už to má nějakou spojitost s černou magií nebo ne, každopádně se tu děje něco nehezkého.“

„To teda jo.“

„Včera bylo dost nápadné, že Ashovi se zrovna nelíbí tvoje přítomnost při vyšetřování. Už jste si to vyříkali?“

„Ano. Oznámila jsem mu, že se vyšetřování účastnit budu.“

Lia se rozesmála. „Tak na něj. Taky mu jednou prospěje, když někdo nebude tancovat, jak si píská.“

„Já myslím, že to ani nečekal.“

V té chvíli vešel do místnosti šerif a tím jejich důvěrný rozhovor ukončil. Alespoň prozatím.

„Mám tu všechny zprávy,“ sdělil jim. „A fotky z místa činu se právě tisknou. Riley, ukázalo se, že tu přece jen máme nějaký program na dešifrování obrazců – i technického pracovníka, který s tím umí zacházet.“

„Melissa?“ hádala Lia.

„Jo. To sedí, ne?“ Pevnou žlutou obálku, kterou přinesl, podal Riley a pokračoval: „Je náš zdejší počítačový odborník a díkybohu, že ji máme. Má pro to prostě vlohy. Takže se podívá na ty cákance krve na kamenech, jestli nezjistí nějaký záměrný vzor.“

„To je prima.“ Riley otevřela obálku a pustila se do pročítání pitevní zprávy.

Jake chvíli neklidně přecházel po místnosti, pak se usadil u stolu poblíž Riley. „Totožnost se nám zatím nepodařilo zjistit,“ konstatoval.

Lia ho chtěla napomenout, ať dá Riley příležitost pročíst si materiály v klidu, ale ani nehlesla.

Aniž vzhlédla od papírů a vypadalo to, že stále čte, Riley prohlásila: „Když nemáme hlavu a otisky prstů nejsou v databázi, tak se není čemu divit. Předpokládám, že stále nemáme žádné hlášení o pohřešované osobě, jejíž popis by odpovídal oběti, je to tak?“

„Nemáme hlášené žádné pohřešované osoby.“

„Je to u vás neobvyklé?“

„Že nemáme žádné oznámení o pohřešovaných? Nee, to je normální. Málokdy tady někdo zmizí, když neberu v úvahu tu a tam nějakého puberťáka, který zapomene, kdy má přijít domů, nebo opilého rybáře, co vypadne z lodi.“

Lia se rozhodla promluvit a připomněla: „Jestli zmizel v neděli odpoledne nebo večer, tak ještě neuplynulo ani osmačtyřicet hodin. Pokud ho někdo vysloveně nečekal doma, je šance jedna ku jedné, že si zatím nikdo jeho zmizení ani nevšiml. Zvlášť pokud sem přijel na dovolenou.“

Riley přisvědčila: „Každý turista si od dovolené slibuje něco jiného; ne všichni touží procházet se po pláži nebo obrážet místní obchody a hospůdky. Někteří přijedou s taškou knih nebo s kufříkem plným práce, posadí se k oknu s výhledem na moře, jídlo si objednávají s donáškou do domu a celou dobu se nehnou ze svého pronajatého písečku, dokud nepřijde čas se sbalit a jet domů. Pokud ten muž přijel sám, pak jeho zmizení nemuselo vyvolat o nic větší pozdvižení než jeho přítomnost.“

„Jak to děláš?“ chtěl vědět Jake.

Vzhlédla k němu přes vrchní okraj složky. „Co dělám?“

„Čteš a mluvíš zároveň. Nebo jen předstíráš, že čteš?“

„Ne,“ odvětila Riley. „Prostě to umím. Naučil mě to jeden agent z naší jednotky.“

Jake zabručel: „To se určitě šikne.“

„Občas jo.“

„Ale považuje se to za mužskou schopnost, ne? Že umí rozdělit pozornost. I pokud jde o city.“

„Slyšela jsem o tom.“

„Ale nesouhlasíš?“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlela.“ Rileyin hlas zůstal přívětivý a na rtech jí stále pohrával zdvořilý úsměv, ale Lia si byla jistá, že si agentka dobře uvědomuje, kam šerif směřuje.

Jake se zrovna ukazoval ze své horší stránky. Lia už ji viděla několikrát, proto ji hned poznala. Zkrátka a dobře byl zvyklý, že ženy upínají veškerou pozornost na něj, ať se děje, co se děje. Víceméně všechny ženy. A nerad hrál druhé housle, ať už kvůli jinému muži nebo kvůli vraždě.

A protože u Riley byl zjevně až na třetím místě, strašně ho to žralo.

Lia se v duchu sama se sebou vsadila, kam Jake stočí hovor dál.

„Nejspíš ti jdou dobře i čísla,“ pokračoval.

„Jdou,“ potvrdila Riley stále klidně. „Taky umím vyměnit kolo nebo olej, zručně zacházím s elektrickým nářadím, vyznám se v mapě, na střelnici i naživo trefím vše, na co zamířím, a jsem proklatě tvrdý soupeř v kulečníku. Tím se nechci vytahovat. Jen aby řeč nestála.“

„A co poker?“

„Ten mi jde taky.“

„Jsi úplně dokonalá,“ poznamenal Jake. „A vaření?“

„Tam bohužel nemohu sloužit.“

„Tak to je asi dobře, že Ash vařit umí, co?“

Lia svou vnitřní sázku vyhrála.

„Asi jo,“ pokrčila rameny Riley.

„Tobě je to snad jedno?“

„Já nevím, obvykle se stravuju tak, že si beru jídlo z restaurace, takže domácí kuchyně je pro mě novinka. Ale dá se na to zvyknout.“

Jakea její odpověď očividně nepotěšila a velmi špatně to skrýval, což Liu málem rozesmálo. Ale udržela se. Koneckonců byl její nadřízený.

Riley zavřela složku a pleskla okrajem o prázdnou dlaň. „Když se vrátíme k vraždě, navrhuji, že pokud se nenabízí žádný způsob, jak určit totožnost naší mrtvoly, bude nejlepší, když se poohlídneme po někom, kdo není, kde má být. Začala bych z toho jednoduššího konce. U turistů.“

„Tam to půjde rychle," souhlasil šerif. „Zeptáme se ve všech motelech a u realitek na muže, který si sám pro sebe objednal pokoj nebo apartmán, případně domek. Sem totiž jezdí více rodiny nebo skupiny než osamělí jedinci, takže by se nám mělo pole značně zúžit. Hned na to pošlu svý lidi."

„Někde začít musíme." Riley podávala obálku Lie. „Chceš se mrknout?"

„Nechám si to ujít. Stejně bych nevěděla, co čtu."

Riley se usmála a vrátila složku Jakeovi. „Není tam skoro nic, co bychom už nevěděli. Běloch mezi čtyřiceti a pětačtyřiceti. Mučení a pak uříznutí hlavy. Výsledky testů na přítomnost toxických látek ještě nedorazily. Předpokládaná doba smrti mezi druhou a šestou ranní v neděli v noci. Respektive v pondělí ráno."

„Pomůže nám to nějak?" zapochybovala Lia

„Ani ne. Pokud nedostanem další podklady. Jakeu, můžu se podívat na dokumenty těch ostatních případů z letošního léta, které s tím snad mají souviset? Mám na mysli to žhářství, ničení majetku a jestli máš ještě něco dalšího."

„Samozřejmě." Teď byl poldou každým coulem, na předchozí šťourání do soukromí úplně zapomněl. „Hledáš nějakého společného jmenovatele?"

Věcně odpověděla: „Kdyby nějaký existoval, tvoji lidi by ho pravděpodobně dávno objevili. Pokud nemá něco společného s okultismem. Ten může být velmi nenápadný a většina policistů by si ho zřejmě nevšimla."

„Ale ty ano?"

„Možná jo, možná ne." Zavrtěla hlavou. „Omlouvám se, že se nevyjadřuju přesně, ale zatím jsem neměla možnost udělat průzkum. Dokud nevytvořím seznam událostí, které by spolu mohly souviset, a nepokusím se vypátrat, co by mohly mít společného, pak se člověk s průzkumem nadře zbytečně. Okultismus představuje velmi široké téma."

Jake s povzdechem přitakal: „To jo. Zkusil jsem si na internetu vyhledat *lidské oběti*. Nevěřila bys, jaké šílenosti jsem našel."

„Ale jo, uvěřila bych skoro všemu," opáčila Riley lakonicky. „Ale radši začnu od začátku, a ne od konce."

„Co tím míníš?"

„Chci říct, že přípravy okultního obřadu jsou stejně důležité jako případný důsledek, ne-li důležitější."

Lia pochopila jako první. „Takže jestli zjistíš, že v přípravné fázi něco nesedí, snáze vyvodíš, že okultní… záležitosti… měly představovat jen kouřovou clonu."

„Přesně tak."

Jake se mračil. „Vážně si něco takového myslíš?"

„Myslím, že je to možné."

„Ash tě příliš ovlivňuje."

„Náhodou – podle mě je přesvědčený, že vražda nemá s okultními rituály nic společného. Zatímco já tu možnost zcela nevylučuju."

„To rád slyším," poznamenal Jake. „Už jsem se bál, že mě to bude stát spoustu času, když budu muset tuhle možnost prosazovat."

„Vždycky jsem otevřena možnostem," konstatovala Riley. „Většinou se jich nabízí celá hromada a tenhle případ není výjimkou. Možná je to jen vyřizování účtů a tváří se to jako něco jiného. Ale možná to doopravdy je něco jiného."

Tentokrát se zamračila Lia. „Moment. Říkalas, že v pitevní zprávě není nic moc nového."

„Ano, tak nějak jsem to řekla."

„Což znamená, že něco nového tam přece jenom je. Něco, cos nečekala?"

„Jedna drobnost," přisvědčila Riley. „Obsah žaludku."

Jake pohlédl na zavřenou složku, kterou předtím odložil na stůl, pak zpět na Riley a tázavě zvedl obočí. „Co je tam zajímavého. Vždyť ještě nemáme hotové testy toxických látek, takže –"

„Takže prozatím nevíme, jestli byl nějak omámen nebo otráven. To sice ne, ale víme, že měl žaludek plný krve. A ne své vlastní."

10

Riley se shýbla a zvedla ze země kousek ohořelého dřeva, pak se narovnala a otáčela ho v rukou. „Dům se teprve stavěl, když došlo k požáru?“

„V podstatě nebylo hotové víc než hrubá stavba,“ potvrdil Jake. „Už byl zastřešený a víceméně uzavřený, ale to je všechno.“

„A stavěla ho stavební firma, ne někdo svépomocí.“

„Jo, jakási velká společnost před pár lety na ostrově skoupila obrovský pozemky, když se původní majitelé konečně uvolili je prodat. Od té doby na nich pořád staví. Obvykle mají rozdělané dva až tři domy najednou. Zaměstnávají hodně lidí.“

„Co pojištění?“

„Co bys čekala? Nijak přehnané.“ Jake pokrčil rameny. „Ani jsem nepřišel na žádnou levárnu. Chodí to tak, že postaví barák a pak ho prodají, buď soukromý osobě nebo nějakýmu družstvu, případně některý zdejší síti, která se zabývá pronajímáním. Normální podnikání pro zdejší okres.“

Riley upustila ohořelé dřevo a nepřítomně si oprášila dlaně jednu o druhou. „A velitel hasičů si je jistý, že šlo o žhářství?“ Chovala se, jako kdyby to místo viděla poprvé, ačkoli předpokládala, že tu byla už dříve, ovšem bez šerifova vědomí. Koneckonců tenhle požár patřil mezi neobvyklé události, které vzbudily Gordonovo podezření.

Takže by bylo pouze logické, že sem někdy předtím zavítala. Možná tu našla něco, co prohloubilo – nebo naopak smazalo – její vlastní podezření. Jenže kdo ví? Sama si nic nepamatovala.

„Byla použita nějaká hořlavina,“ odpověděl Jake. „A ne běžná; žádný benzin nebo petrolej. Nemám výsledky z laboratoře, o jakou hořlavinu přesně šlo, ale aspoň tohle víme jistě.“

„Ještě něco víme jistě?“ Otázka byla míněna naprosto věcně a ani v nejmenším sarkasticky.

„Už toho moc není. K požáru došlo v noci, přesněji až před svítáním. Nahlásil ho soused, který šel brzy ráno vyvenčit psa. Oheň už vesele hořel a nebylo vidět nikoho, že by z místa činu utíkal, případně odjížděl."

Riley se zamračila při pohledu na zčernalé pilíře, na nichž měl dům stát, aby byl dostatečně vysoko nad písčitou půdou, jak to vyžadovalo nařízení. Jako jediné části stavby stály dosud vzpřímeně a daly se poznat. Kolem základny z masivních trámů ležely hromady ohořelého dřeva – některé vysoké až do pasu – kde se konstrukce vlivem ohně zřítila.

„Nad čím přemýšlíš?" vyzvídal Jake.

Kdyby to tak věděla. Něco jí na tom připadalo strašně povědomé, jenže netušila co. Nebo vůbec *proč* jí to bylo povědomé. Možná jí to jen něco připomínalo, protože už na stejném místě stála předtím a stejně tak zkoumala pozůstatky po požáru.

Anebo kvůli něčemu úplně jinému.

„Riley?"

Proč ve mně pořád hlodá neodbytný pocit, že jde o něco jiného?

„Předpokládám, že hasiči trosky důkladně probrali," konstatovala, spíš jen aby něco řekla, než že by o tom pochybovala.

„Dvakrát. A já sám jsem se na to pak byl taky kouknout zblízka – shodou okolností včera. Kromě toho, že byla použita hořlavina, jsme nenašli nic, co by sem nepatřilo."

Riley k němu podmračeně vzhlédla. „Tak proč jste ten požár zařadili k ostatním podivným případům? K požárům dochází běžně. I k úmyslně založeným." Při vzpomínce na předchozí rozhovor s Liou dodala: „I v ráji. A dosud jsem neslyšela o žádném rituálu, který by vyžadoval podpálení domu. Tak proč si myslíte, že to má něco společného s černou magií?"

Jake vzdychl: „No, byla tu jedna neobvyklá věc. Hasiči si jí nevšimli, teda alespoň se to neobjevilo v jejich hlášení. A já sám to našel teprve včera. Ještě jsem neměl čas říct o tom Ashovi, jen abys věděla."

„Cos našel, Jakeu?"

Vedl ji skrz hromady suti směrem k pláži a přes rameno prohodil: „Firma to chce vyklidit a začít znovu stavět, ale likvidátor jejich pojišťovny se na to nejdříve chce kouknout a do té doby jim neuhradí ani cent. Měl by přijet nejpozději koncem týdne. Jinak už by bylo všechno odklizené."

Zdá se, že do konce týdne se má stát spousta věcí, blesklo Riley hlavou, přičemž ji znovu popíchl osten znepokojení. Téměř slyšela tikání hodin, jako kdyby odpočítávaly, než se stane… něco. Nevěděla co. Ani o čí hodiny běží.

Ani jestli je to vůbec podstatné, krucinál.

Ale nakonec jen klidně konstatovala: „Nedivím se, že se na to chce podívat člověk od pojišťovny, když to zjevně někdo podpálil úmyslně. Předpokládám, že se jedná o výjimečnou pojistku, která pokrývá i žhářství, ale pouze v případě, že stopy nevedou k pojištěné firmě."

„Jo. Rozestavěné baráky žháře strašně přitahujou a je levnější si připlatit, aby pojistná smlouva pokrývala i tohle, než najmout bezpečnostní agenturu, která by staveniště hlídala dvacet čtyři hodin denně v průběhu celé stavby. Ale když k něčemu takovému dojde, pojišťovací se v tom pochopitelně více šťárají. Osobně nechápu, jak by stavitel mohl mít z požáru prospěch, alespoň v téhle fázi prací. Pojistka je uzavřená tak, že u rozestavěné budovy hradí pouze skutečné náklady, které firma prokáže."

„To zní rozumně."

„Jo a taky se tím předchází situaci, kdy by nějaký nesvědomitý stavitel práci odflákl, pak to podpálil a žádal kompenzaci ve výši tržní hodnoty objektu. K žádosti o náhradu škody se prý musí přiložit veškeré papíry, které určují výši skutečné škody – použitý materiál, mzdy pracovníků – a ne odhadovanou hodnotu po dokončení. Pojistka tedy neumožňuje staviteli na škodě vydělat, ale na druhou stranu, když se něco během stavby semele, tak neskončí s holým zadkem."

„Vsadím se, že tenhle způsob pojištění ušetřil i pojišťovnám mraky peněz. Jakeu, kam to jdeme?"

„Sem.“ Zastavil se na okraji dun, které jim tady zakrývaly výhled na moře. Do písku byly zapuštěny další tlusté kůly a přes ně se táhl nedokončený dřevěný chodníček.

Jake ignoroval cedule NEVSTUPUJTE NA DUNY!, které se objevovaly podél celé pláže a poblíž každého chodníčku, obešel pilíř z druhé strany a dřepl si.

„Skoro jsem to přehlídl.“

Riley vedle něj taky poklekla na koleno do měkkého písku a hleděla na drsný povrch masivního sloupu. „Nevypadá to, že by to tam bylo od přírody,“ okomentovala Jakeův nález.

„Ne. Minulý týden jsem našel stejný znak u opuštěné budovy v Castlu, kterou taky zničil úmyslně založený požár. Tipoval bych to na cejch – nebo aspoň něco hodně rozžhaveného.“

Po chvilce Riley natáhla ruku a přejela obrysy velmi zřetelného tvaru, který opravdu vypadal, že ho někdo do pilíře vypálil záměrně.

Byl to obrácený kříž.

Blížila se doba oběda, když Riley s šerifem skončili s tím málem, co mohli udělat na místě druhého požáru, opuštěné budovy na okraji centra Castlu. To něco málo se skládalo z obhlédnutí ohořelé kostry domu, který dříve sloužil jako obchůdek, a prozkoumání obráceného kříže vypáleného do jinak nedotčeného prkna, jež bylo zaražené kolmo do země a viditelně trčelo za budovou.

„To není zrovna nenápadné,“ utrousila Riley, když se vraceli na ulici.

„A mělo by být?“ ptal se Jake. „Chci říct, nemá to snad na sebe upozorňovat, když jde o… znamení?“

„Znamení čeho? Že zde žijí uctívači ďábla? Většina vyznavačů se o své činnosti nijak nešíří, Jakeu.“

„Ta banda, co se ubytovala na pláži, to rozhlašuje dost veřejně.“

Z čehož Riley usoudila, že jsou pravděpodobně neškodní, spíš se „konvenčně“ věnují satanským rituálům se svíčkami a

prozpěvováním, než že by patřili k extrémním okrajovým skupinám, které provádějí krvavé oběti a pokoušejí se získat do svých služeb energii živlů, případně nějaké jiné nadpřirozené síly.

Konstatovala však jenom: „Není příliš moudré otevřeně zanechávat stopy po okultních obřadech. Pokud k tomu člověk nemá dobrý důvod."

Šerif se zamračil. „Dobře. Co když to má sloužit jako… nějaké varování?"

„To je možné." Zdálo se, že nedokáže jasně uvažovat, a znovu jí projel záchvěv nejistoty. Kolik tyčinek spořádala od snídaně? Dvě? Tři? To by jí mělo stačit. Až nad hlavu. Kristepane, vždyť se nenamáhá, jako kdyby závodila v běhu přes překážky –

„Je ti něco?" přerušil proud jejích myšlenek Jake. „Celé dopoledne se chováš nějak divně."

„Opravdu?"

„Vážně. A neodpovědělas mi. Co se s tebou k čertu děje?"

Šerifa by netipovala na člověka, který by byl přehnaně vnímavý ke spodním proudům, takže došla k závěru, že musí být zjevné, že se s ní něco děje.

No to je super, fakt bomba. Už není schopná normální chování ani předstírat.

Uchýlila se k otřepané, ale osvědčené frázi: „V práci se chovám jinak, to je vše."

„Nechci tě urazit, ale jestli takhle vypadá tvoje práce, nevím, jestli budeš při vyšetřování co platná."

Navzdory slovům, kterými začal, mluvil agresivně a z jeho postoje čišela netrpělivost a Riley nepotřebovala žádné extra smysly, aby vycítila, že se chce hádat. Asi proto, uvažovala, že popichováním na stanici nedocílil kýženého výsledku.

Přemítala, jestli s Jakem přestala chodit proto, že ji přitahoval Ash, nebo spíš kvůli tomu, že nerada ztrácela čas s muži, kteří si o sobě myslí, že jsou hotový zázrak.

Za jiných okolností by se s ním pravděpodobně pohádala, když si to tak přál, ale dnes na to zkrátka neměla sílu.

Než se však Riley zmohla na nějakou odpověď, Jakeovu pozornost upoutalo něco jiného. Nevěděla, jestli se jí má ulevit nebo jestli se má cítit podrážděná, když se ukázalo, že to rozptýlení způsobil Ash. Jeho hummer stál zaparkovaný vedle Jakeova džípu.

„Jak zjistil, kde jsme?“ bručel si pro sebe Jake.

„Nemusel nic zjišťovat,“ podotkla Riley smířlivě. „Vždyť stačí akorát projet pár bloků od soudu a najít tvůj džíp.“

Jake se zašklebil. „No jo. Někdy zapomínám, jak je to tu malé.“

„Myslím, že se tady nedá moc schovávat,“ přitakala.

„Bydlelas někdy v malém městě?“

Riley přikývla.

„Pak víš, že o některých věcech hned ví všichni, ale existujou i takový tajemství, o kterých celý generace nemá nikdo tušení.“

„To je pravda.“ Něco v ní hlodalo už přinejmenším hodinu, ale Riley nedokázala rozpoznat co. Že by něco z jednoho z těch spálenišť? Nebo něco, co řekl Jake? Případně že by se snažila vyplout na povrch zasutá vzpomínka?

Sama netušila. Ať už to bylo cokoli, zůstávalo to mimo dosah, což ji přivádělo téměř k šílenství.

Jako vzdálená ozvěna něčeho jen zpola zaslechnutého na místě prvního požáru. Jak mám krucinál zjistit, co to bylo?

Zvláště s pamětí děravou jako cedník a pořád ještě otupenými smysly.

Ash vystoupil, když je uviděl, a jakmile se k nim na chodníku připojil, zeptal se Riley: „Podařilo se ti odhalit, kdo by mohl být oním záhadným žhářem?“

„Obávám se, že jsem nevypátrala nic užitečného,“ odpověděla a prozatím pustila zbytečné starosti z hlavy.

„Pořád si myslíš, že by to mohlo mít spojitost s nějakými okultními obřady?“

„Ještě to nemůžu úplně vyloučit.“ Pokrčila rameny. „Musím provést průzkum, jestli to odpovídá některým dosud známým zvyklostem.“

„Myslíš, že ano?“

„Mno, do určité míry asi jo. Každé náboženství, každá víra má své základní principy. Omáčka se během let může změnit a někteří vlivní vůdci třeba vymyslí vlastní rituály a způsoby, jakými se budou provádět, ale všeobecná pravidla se obvykle nemění."

Jake si neodpustil otázku: „A v rámci okultismu platí jaký všeobecný pravidlo?"

„Veškeré obřady černé magie se točí kolem vyvolávání nadpřirozené moci, s jejíž pomocí by uctívač dosáhl, po čem touží."

„Nadpřirozená moc? To jako nějaký čáry?"

Pohrdavý tón jeho dotazu Riley nepřekvapil. Pro většinu lidí nebyly paranormální nebo jiné nadpřirozené síly součástí každodenního života, a proto v tomto ohledu vládla nevědomost. Docela si zvykla vysvětlovat i jinak velmi inteligentním osobám, že *paranormální* nemá nic společného s upíry a vlkodlaky a že *čáry* mohou znamenat něco jiného než kouzelnické iluze.

Proto trpělivě objasnila: „V dané situaci by nadpřirozenou moc představovaly přírodní síly, živly jako vítr, voda, země… oheň. Při okultních rituálech – čárách – se taková živelná energie tvoří nebo vyvolává a pak se navede určitým směrem, k vybranému cíli."

„Takže někdo podpálil dvě budovy – proč? – aby získal sílu ohně pro své vlastní účely?" ozval se Ash.

„Je to možné, Ashi."

„Neříkáš to zrovna přesvědčivě."

Riley dobře vnímala, že se na ni Jake mračí, a napadlo ji, jestli si pořád myslí, že mu při pátrání nijak nepomůže. Ale nespustila zrak z Ashe.

„Oheň se v okultních obřadech užívá naprosto běžně. Dokonce i obrovská vatra. Ale požár budovy? To mi připadá poněkud přehnané. Nenapadá mě, proč by někdo potřeboval tolik energie, a nechápu, jak by si mohl myslet, že ji zvládne, pokud se mu ji podaří získat. Každý rituál má svůj účel a zatím jsem nepřišla na to, jaký účel by mohly splnit ty požáry. Takže

nejsem přesvědčená, že mají něco společného s praktikováním černé magie, k níž v hazardském okrese domněle dochází.“

„Mluvíš jako svědek u soudu,“ brblal Ash.

„Však jsem to kolikrát podstoupila.“

„Myslel jsem si to.“

Riley se obrátila k šerifovi. „Musím si něco ověřit, než budu moct vyslovit další domněnky. Možná se spojím s odborníky v naší kanceláři.“

„FBI má experty na okultismus?“

„Jo, dokonce několik.“ Taky mezi ně patřila, ale téměř jistě věděla, že se s šerifem o tuto informaci nepodělila.

U Ashe už si tak jistá nebyla, ale protože se k tomu nijak nevyjádřil, nedělala si starosti.

„Tak na to platím daně,“ remcal Jake.

„Než tohle skončí, třeba budeš za jejich odborné rady ještě vděčný,“ namítla Riley. „Protože jestli někdo vážně zabíjí lidi a podpaluje domy v rámci okultních obřadů, pak máš hodně velký problém.“

Jake s povzdechem opáčil: „To mám i tak, i kdyby to nebylo spojeno s okultismem.“

Věř mi – jestli to má co dělat s černou magií, je to mnohem horší.

Ale to neřekla nahlas. Sama nevěděla proč.

Ash se zeptal: „Posílala jsi kopii pitevní zprávy kolegům v Quantiku?“

Přikývla. „Samozřejmě s Jakeovým dovolením. Před pár hodinama.“

„Tvůj kámoš pracuje rychle. Cestou ze soudu jsem se stavil na stanici a Lia mi řekla, že ti mám vyřídit vzkaz. Zřejmě máš vypnutý nebo vybitý mobil.“

„Do háje.“ Ani se neobtěžovala podívat do kabelky, protože si pamatovala, že před odchodem z domu telefon zapínala. Takže byl vybitý – a baterie vydržela mnohem míň, než bylo u Riley obvyklé. Další příznak, že v jejím životě není něco v pořádku.

Ash vytkl i Jakeovi: „Ty máš taky vypnutý telefon.“

„Nechal jsem ho v autě.“

„Ještě štěstí, že nedošlo k ničemu, co by si žádalo naléhavý zákrok šerifa.“

„Jsme pár desítek metrů od stanice, Ashi; takže by někdo mohl vystrčit hlavu ze dveří a zavolat mě.“

Riley neměla náladu na žabomyší spory, proto muže přerušila, než se slovní přestřelka přiostří. Obrátila se na Ashe: „Jak zní ten vzkaz?“

Upřeně na ni pohlédl. „Stručně a docela tajemně. Cituji: *První test, lidská. Druhý test, stejná jako dárce.* Konec citace. Doufám, že se v tom vyznáš líp než já.“

Riley si propletla prsty obou rukou kolem pásku od kabelky a doufala, že si muži nevšimnou, jak se jí ruce třesou. Nebo pokud ano, že to budou přičítat nedostatku kalorií. Ale to nebyl ten pravý důvod.

Vzkaz jí zněl naprosto jasně. Krev na oblečení, v němž se včera odpoledne probudila, byla lidská. A krevní skupina se shodovala s krví, jež našli v žaludku oběti.

Z čehož vyplývalo, že tu velmi pravděpodobně je ještě další zavražděná oběť.

A od její krve měla Riley špinavé oblečení.

„Neměl by to vědět i Jake?“ ptal se Ash, když jeli do bistra na oběd. Opustili naštvaného šerifa, který nepokrytě dával najevo nespokojenost, že mu nechce objasnit šifrovaný vzkaz z Quantika.

„Všechno podstatné už ví. Patolog, který prováděl pitvu, mu řekl, že krev v žaludku oběti je lidská, ale nepatří zavražděnému. Což znamená, že tu zřejmě máme ještě další oběť, kterou jsme zatím nenašli.“

„Tak proč to musel ověřovat tvůj kámoš z Quantika?“

Nedokážu si nic vymyslet. Proč mi to vůbec nepálí?

Samozřejmě potřebovala doplnit kalorie, už zase, proto také moc neprotestovala proti Ashovu příchodu na místo činu. Potřebovala potravu, a jakmile se nají a zase nabude optimální hladinu energie, snad jí ty útržkovité informace, které jí víří hlavou, začnou dávat smysl.

Projevy okultismu: možná. Žhářství: zcela jistě. Vražda: každopádně – snad i dvě, do prčic. Spojitost? Bůhví.

Konečně se rozhoupala odpovědět Ashovi: „Jen tak… pro jistotu, nic víc."

„Riley, ty něco tajíš i přede mnou? Co?"

Zariskovala: „Je toho hodně."

Její přiznání ho nevyvedlo z míry. Anebo se uměl dokonale ovládat. „Aha. Z pracovních důvodů nebo z osobních?"

Znovu riskla víceméně upřímnou odpověď.

„Půl napůl. Omlouvám se, Ashi. Já jen… zkrátka jsem zvyklá pracovat sama. A rozhodně nejsem zvyklá během práce zvládat osobní vztah, jak už jsem ti řekla." *A vůbec do tebe nevidím, nedokážu přečíst tvé myšlenky ani pocity, ale když se na tebe podívám…, cítím se nesvá. Hodně nesvá a nevím proč.*

„A já pracuju jako prokurátor pro okres Hazard."

„To taky. Nemůžu – prostě to nejde, abych ti řekla všechno, co vím nebo si myslím, že vím. Nemůžu se ti svěřit se svými podezřeními, dokud je nemám podložené důkazy. Bez důkazů jsou to všechno jen plané dohady. A stejně nejspíš skončí ve slepé uličce, jak to bývá u každého vyšetřování. Proto jsem ani Jakeovi neprozradila, co si myslím."

„Protože by se chytil sebeslabšího stébla a okamžitě by začal jednat. Soustředil by veškerou pozornost na jednu osobu nebo jednu oblast, zatímco ostatní by úplně pominul. Dělal by unáhlené závěry."

Riley byla ráda, že ji Ash chápe. Přikývla. „Je ten typ, aspoň mi tak připadá. Chce udělat *něco* co nejrychleji a je rozčarovaný, protože neví co. Nejradši by hned dostal konkrétní odpověď. Na tom není nic špatného – pokud by ta odpověď byla správná. Jenže já si momentálně nejsem jistá vůbec ničím. Dokud nebudu mít aspoň jakous takous jistotu, radši si veškeré dohady nechávám pro sebe."

Po chvíli Ash rozvážně pronesl: „V tvém osamocení se ale skrývá nebezpečí, Riley. Když si budeš nechávat všechno pro sebe a pokud by vrah pojal podezření, že něco víš, mohlo by ho napadnout, že když tě zlikviduje, tak taky odstraní nebo aspoň sníží možnou hrozbu."

„Já vím," hlesla.

„A jsi ochotná to riskovat?"

„Obvykle ano." Obvykle – ale ne vždy. Protože Bishop většinou věděl, i když mu nic neříkala, jak se vyšetřování vyvíjí. I co se děje v jejím životě. Krucinál, i co se jí honí hlavou. Ostatní členové týmu to často věděli taky, protože mezi senzibily se dá těžko uchovat nějaké tajemství.

Ale tentokrát ne. Vzhledem k tomu, že Bishop i ostatní agenti měli očividně plné ruce práce s vlastními náročnými případy a byli doslova rozesetí po celé zemi, pocit sounáležitosti, který vnímala od chvíle, kdy se připojila ke speciální jednotce, jí nyní scházel.

Nebo to možná bylo všechno v ní; nemohla se spolehnout na otupené nebo chybějící smysly. Ať tak či onak, závěr byl stejný: její práce byla riskantní vždy, ale tentokrát jí připadala mnohem nebezpečnější.

Tentokrát se cítila doopravdy osamocená.

„Nevím, jestli já jsem ochotný takové riziko tolerovat," poznamenal zamyšleně Ash a téměř okamžitě dodal: „Vlastně to vím docela jistě, že nejsem ochotný riskovat tvůj život, Riley."

„Ashi –"

„Jo, já vím, že tvoje práce je nebezpečná bez ohledu na okolnosti. Ty to bereš jako normální stav. Taky vím, že jsi prošla tvrdým výcvikem v armádě *a* u FBI, což znamená, že jsi schopná se o sebe postarat v podstatě za každé situace. Bez pochyby i v té současné. A je mi jasné, že sis beze mě skvěle poradila už přes třicet let."

Zajel s hummerem na parkoviště před plným bistrem, vypnul motor a upřeně se na ni zahleděl. „Ale žádám tě, abys při tomto vyšetřování pro jednou porušila své zásady a mluvila se mnou o tom, co se děje."

„Nikdy to neskončí jen u jedné výjimky," opáčila. „Jakmile člověk jednou poruší pravidla, ani se nenaděje a kolem panuje chaos. Najednou pobíháš s nůžkama, přetahuješ obrysy v omalovánce, jíš s lokty na stole, prostě děláš všechno, co dřív bylo zakázané. Úplná anarchie."

„Přestaň hrát na čas. Hele, já dokážu rozlišovat mezi soukromými důvěrnostmi a pracovní zodpovědností.“

„Jenže já nevím, jestli to dokážu i já,“ přiznala se.

„Jsem si jistý, že ano. Věř mi, Riley.“

Nerada si s ním zahrávala, přesto připadla na vhodnou výmluvu a snažila se hovor odlehčit. „To není fér, že po mně něco požaduješ, když mám hlad jako vlk a nemůžu logicky uvažovat. Přece nechceš vyhrát takovým způsobem, že ne?“

„Jsem připraven vyhrát jakýmkoli způsobem,“ ujistil ji Ash. „Na to jsi ještě nepřišla?“

Ale přestal ji tlačit k odpovědi, což bylo dobře, protože Riley stejně nevěděla, co by mu řekla. Když vystoupil z vozu, následovala ho s neradostným poznáním, že se bude muset definitivně rozhodnout, jestli Ashovi bude bezvýhradně důvěřovat – a to rozhodnutí musela učinit bez pomoci svého mimořádného smyslu, na který celý život spoléhala.

Takže se od ní očekává slepá důvěra.

Nebyla si vůbec jistá, že je toho schopná.

11

Riley si usmyslela, že půjde k Pearsonovu domu jakoby nic, jako by tam zabloudila procházkou po pláži. Když se tak rozhodla, po obědě s Ashem se vrátila do svého domu, vyměnila kabelku za malou plážovou tašku, do které se akorát vešla pistole, služební průkaz, pár energetických tyčinek a klíče od domku. Nasadila si sluneční brýle, za nimiž aspoň částečně skryje četné pochybnosti, a vydala se na obyčejnou procházku po pláži.

„Obyčejná“ znamenalo, že zbraň neponese viditelně. Aspoň si to tak zdůvodnila.

Nějak měním názor. Chvíli nosím pistoli schválně všem na očích a teď se rozhodnu ji schovat. To asi těžko dává smysl, že?

Taková váhavost pro ni byla velmi netypická a neprofesionální – a docela děsivá. Riley nad tím nakonec mávla rukou a opětovně se ujišťovala, že se všechno vyjasní.

Postupem času.

I jiní lidé se rozhodli vyrazit na pláž, protože byly dvě odpoledne a sluníčko tedy nepředstavovalo pro opalující se takovou hrozbu. Hodně lidí ji zdravilo úsměvem a pokývnutím hlavy, když je míjela, ale nikdo na ni nezavolal – ulevilo se jí, protože všechno pro ni byly neznámé tváře.

Stejně během chůze věnovala větší pozornost domkům, které pláž lemovaly; nikdo se nevyjádřil konkrétně o umístění Pearsonova domu, jen že je „na pláži kousek od tebe.“

Jakea šíleně naštvala, když z místa požáru odjela s Ashem, takže se ho nechtěla ptát. A Ashe se zase zapomněla zeptat, protože měla plnou hlavu toho, kdy ji opět požádá, aby se mu svěřila se vším, co vypátrala.

Ty blaho, já jsem fakt polda jedna báseň.

Ash se ke svému požadavku už nevracel a nenucené mluvil o běžných věcech. Riley proto došla k nepříjemnému závěru, že zkrátka vyčkává, dokud s tím nepřijde ona sama.

Buď ji znal natolik dobře, že věděl, jak nesnáší ultimáta a být zahnána do kouta, anebo jeho neochvějné sebevědomí napovídalo, že se mu dříve nebo později svěří.

Obě varianty ji silně zneklidňovaly.

„Ahoj, Riley!“

Zastavila se, ale zůstala na pláži, těsně u značky nejvyšší přílivové hladiny. Nějaký muž živě mával rukama, aby upoutal její pozornost, a rychle k ní kráčel po dřevěném chodníčku, který sloužil jako přístup k pláži pro jeden dům.

Pearsonův dům? To nevěděla. Byla snad někdy dříve uvnitř? Nepamatovala si. Dům, který si teď prohlížela, jí nepřipadal o nic známější než ty ostatní, které minula. Domky, které stály podél pláže téměř v jedné řadě, se snažily vypadat každý jinak, ale svým způsobem byly všechny stejné: velká terasa, spousta oken, barevné plážové ručníky povlávající v mírném vánku se sušily pověšené přes zábradlí terasy. Opravdu jí tenhle dům nepřipadal ničím povědomý.

Ale ten muž…

Znám tě. Tvoji tvář mám někde v paměti.

Patřil k obličejům, které se jí občas mihly v mysli. Byl docela hezký, i když v obličeji poměrně hubený a s poněkud vystupujícími lícními kostmi. Ale tvář ladila s jeho štíhlým tělem, které momentálně oblékl do starého trička s logem nějaké hudební skupiny ze sedmdesátých let a do trošku volnějších a hodně dlouhých šortek.

Ještěže na sobě nemá plavky Speedo…

Riley se snažila setřást nepodstatnou myšlenku a soustředit se na muže, jenž se k ní legračně brodil hlubokým pískem nahromaděným u ústí schůdků z chodníčku.

Hádala mu tak pětačtyřicet. Byl hodně vysoký s černými vlasy bez nějakého výrazného střihu a velmi bledou pletí, která vykazovala první růžové známky spálení od sluníčka.

Už? Vím, že je tu teprve krátce, nebo jsem to pouze vydedukovala z toho, co říkal Ash?

„Chce to silnější krém,“ prohodila nezávazně, když k ní došel. „Na pláži se člověk spálí, ani o tom neví. Může za to

příjemný vánek od moře.“ Stále pátrala v paměti, ale zatím nedokázala k nejasně povědomé tváři přiřadit žádné jméno.

Ušklíbl se. „No jo, Jenny mi to taky furt říká. A ještě nezapomene dodat, že spálený satanista je mnohem snadnějším terčem posměchu.“

„Asi má pravdu,“ přisvědčila Riley. *Satanista? No potěš. Ale jestli se k tomu přiznává tak otevřeně…*

„Náhodou dneska jsem se namazal. Tak mě napadá, že do toho by se taky dalo strefovat, jak se satanista brání před sluníčkem. Ale to je vedlejší. Riley, prosím tě, zaslechli jsme, že se včera našlo nějaké tělo. Co to má znamenat? Prý to vypadalo, jako by ho někdo obětoval?“

„Určitě víš, že nemůžu s civilistou probírat žádné podrobnosti. Vyšetřování ještě pokračuje.“ *Do háje, chlape, jak se jmenuješ? Že by…* „Steve.“ *Tak obyčejně? Kruci, beztak jsem se spletla.*

Očividně ne.

„Riley, ten muž *byl* zabit pověšený nad oltářem uprostřed kruhu ze soli. Oba víme, že tak vypadají rituály.“

Stáhla si brýle na špičku nosu a pohlédla na něj přes vrchní okraj.

„Nemyslím *moje* rituály,“ dodal spěšně. „Nebo spíš naše. No tak, Riley, vždyť víš, že my takový sviňárny neděláme. Ani neznám nikoho, kdo by je prováděl. A rozhodně jsme nečekali, že narazíme na lidskou oběť, když nás sem někdo pozval.“

Někdo je pozval?

„Jo, to by mě zajímalo,“ nejistě testovala půdu. „To pozvání.“

„A co jako?“ mračil se Steve. „Řekl jsem ti o tom, když jsme se bavili v sobotu odpoledne.“

„Od té doby se toho hodně přihodilo,“ mluvila pořád velmi neurčitě.

Steveovi však její řeč vůbec nepřišla divná. „No to mi povídej. Tipuju, že šerif tě na tý vraždě zaměstnal, co?“

Riley si poopravila brýle zpět na kořen nosu, aby se za nimi mohla skrýt. „Jak jsem řekla, Steve, o probíhajícím vyšetřování se nesmím šířit.“

„Dobře, dobře. Jen abys věděla, tak bych mnohem radši mluvil s tebou než se šerifem. On si o nás myslí, že jsme banda cvoků – potažmo ještě nebezpečných. Ty víš, že to tak není."

Vážně to vím?

Jemně podotkla: „Šerifovi se nemůžeš moc divit. Vy vytrubujete do světa své vyznání."

„Nemáme co skrývat," trval na svém Steve.

„Hm. Nemít co skrývat je jedna věc. Ovšem když rozhlašujete do okolí, že praktikujete satanismus, a tady se přitom dějou divný věci, říkáte si o malér."

„No jo, už jsi nám to v sobotu povídala."

Riley vyčkávala doufajíc, že ho její mlčení přiměje prozradit něco víc. V minulosti tenhle trik častokrát zabral a fungoval i teď.

„Já vím, žes mě varovala, Riley, ale jak jsem mohl, prokristapána, vědět, že nějakýho ubožáka zamordujou. Kdybych měl sebemenší tušení, že se chystá něco *takovýho*, v životě bysme sem nepřijeli. Vždyť jsem ti říkal, věnujeme se akorát vciťovacím obřadům. Neprovozujeme žádný destruktivní rituály; energie, kterou vyžadují a vyvolávají, je příliš negativní. Nechceme riskovat, že by se mohla obrátit proti nám."

„Ani kdybyste měli nějakého nepřítele, kterého byste rádi… odstranili z cesty?"

„Ani tak ne. Navíc si neděláme žádný zarputilý nepřátele. Řek jsem ti, jsme neškodný."

„Dobře. Takže kdo vás sem pozval?"

Steve se zakabonil. „Přece jsem ti už říkal, že nějaký chlap jménem Wesley Tate."

Zoufale se snažila něco vyčíst z jeho tváře, případně zachytit význam mezi řádky. „Pořád nemůžu pochopit, že byste sem s celou partou přijeli na základě pozvání někoho úplně cizího. Myslela bych, že jste z takových pošetilostí už vyrostli. Jak dlouho praktikujete své vyznání? Nějakých dvacet let?"

„Asi tak." Vzdychl. „Já vím, že na nás někdo mohl ušít boudu. Přinejmenším se pokouší z nás vytáhnout prachy a přinejhorším si nás chce vzít na paškál nějaká banda odpůrců. Ale když to znělo tak lákavě a pohostinně. Navíc jsme zrovna

doma začali mít dost horkou půdu pod nohama, takže nás to stejně nutilo někam vyrazit a ta pozvánka na Opal Island přišla v pravý čas.“

Pěkně podezřelý pravý čas.

Riley si v duchu držela palce a vyslovila nahlas svůj dohad: „Ale přijmout pozvání od cizího člověka, kterého jste v životě neviděli…“

„No jo, já vím. Normálně by nás to ani nenapadlo, jenže on fakticky říkal samý správný věci. Tím nechci říct, že jsme nějaká tajná sekta s poznávacími hesly a jinými nesmysly, ale taky dobře víš, že stejně existujou jisté… no, jak bych to vyjádřil…“

„Šifrované významy?“ navrhla suše.

„No… v podstatě jo. Prostě správně volený slova. Správný jména. Znal pár lidí, takže jsme nepojali žádný podezření. A nezval nás k sobě, ani nic nechtěl. Jen navrhoval, že bysme se mohli přijet podívat na Opal Island a do Castlu, protože tu jsou pohodový lidi a někteří dokonce i podobného ražení.“

„A našli jste někoho?“

„Ne. Ale zatím jsme tu akorát pár dnů. Svým způsobem jsme rozhodili sítě.“ Ušklíbl se. „Jak jsi podotkla, rozhodně v nepravý čas. A musím ti říct, jestli ty lidi *podobnýho ražení* jedou v lidských obětech, tak s nimi určitě nebudeme mít mnoho společnýho.“

„Pokud vůbec něco,“ poznamenal příjemný další hlas.

Riley pohlédla za Stevea a znovu ji rozrušilo, že si opět nevšimla příchodu vysoké tmavovlasé ženy, která se k nim nyní připojila na pláži. Zvláště když ta žena byla na první pohled velmi krásná a její přítomnost se nedala nezaznamenat. Vypadala tak na pětatřicet a působila exoticky a smyslně, vyzývavé symetrické tělo s ladnými křivkami a žhavý pohled tmavých očí.

„Ahoj, Riley,“ pozdravila, když k nim došla. I hlas měla smyslný, docela hluboký a trochu hrdelní. A hladké černočerné lesklé vlasy jí splývaly až k bokům.

Její fotku tak dát do naučného slovníku vedle hesla jakéhokoliv alternativního náboženství, tak tam rozhodně bude pasovat.

Dokonce i v těch miniaturních plavkách. Nebo možná právě v nich.

Riley prohrábla paměť a našla jméno. „Ahoj, Jenny."

„Se mi zdá, že se tu díky tý vraždě všechno obrátilo podělaným navrch," posteskla si Jenny kroutíc hlavou. „Kvůli tomu jsi přišla za Stevem? Abys nám řekla, že se máme radši spakovat a jít o dům dál?"

Ačkoli tón, kterým to řekla, zněl téměř lhostejně, Riley v něm zaslechla sotva postřehnutelnou výzvu. Byla si tím jistá, i když nechápala, co se za tou výzvou skrývá.

Teda… aspoň si myslím, ze si jsem jistá.

„Jen jsem se šla po obědě trochu projít," pronesla klidně. „To Steve na mě zavolal."

„*Měli* bysme se sbalit a zmizet?" nedala se odbýt Jenny.

„To nezáleží na mně. Ale došlo tu k vraždě a spousta důkazů směřuje k okultismu. Takže být vámi, dávala bych si pozor. Možná bych nechodila moc daleko od domu. A třeba bych si prozatím nechala své přesvědčení pro sebe."

„Kdybys byla na našem místě."

Riley přikývla. „Když dojde k něčemu takovému, lidi začnou vyvádět. A pak už je to jak lavina. Na chvíli bych se nikde moc neukazovala, být ve vaší kůži."

„Chápu." Jenny se usmála. Provlékla předloktí Steveovou paží a druhou rukou poplácala Riley po rameně. „Nemusíš si o nás dělat starosti. Nějak to zvládnem."

* * *

…světlo svící vrhalo tančící stíny po stěnách místnosti a vytvářelo mihotavé odlesky na sametových závěsech a hedvábných hávech. Na zdi nad oltářem visel obrácený kříž vyrobený z nějakého kovu, takže taky odrážel světlo. Pod křížem na obvyklém vyvýšeném stupínku se nacházel oltář.

Tento účel plnila nahá žena. Hlavu měla podloženou polštáři, ležela uprostřed obdélníkového stupínku a přes přední dlouhou stranu měla ohnutá, doširoka rozevřená kolena. V každé ruce, volně položených podél těla, svírala stříbrný svícen s černou svící.

Svíčky hořely.

Bledé tělo rámovaly dlouhé černé vlasy, které zvýrazňovaly její nahotu bez jakékoliv snahy ji zakrýt. Na vrcholcích jejích plných ňader se tyčily červeně přibarvené bradavky, a zatímco Riley přihlížela, muž v hávu – „kněz", který obřad řídil – vstoupil mezi rozevřené nohy oltáře, smočil palec ve stříbrném poháru, jenž třímal v druhé ruce, a odpornou tekutinou nakreslil obrácený kříž na bledou kůži jejího podbřišku.

Rudá. Krev.

Místností se linul pach vonných tyčinek a krve a Riley musela dýchat ústy, aby potlačila dávení.

Nemůže se rozkašlat.

Nesmí se prozradit.

Nahlížela úzkou škvírou mezi závěsy a pokoušela se v zahalených osobách rozeznat něco povědomého. Výšku, postavu, gesto – cokoli, co by jí pomohlo alespoň jednu identifikovat. Ale mořila se marně. Tváře skryté v kápích byly jaksi strašidelně nerozpoznatelné.

Tiše prozpěvovali latinsky a dokázala zachytit jen pár slov.

„…Magni dei nostri satanas…"

* * *

Riley se posadila se zadržovaným výkřikem a s bušícím srdcem.

Černá mše. Právě tohle probíhalo před jejíma očima, část nějakého satanského obřadu známého jako černá mše.

Kdy to viděla? A kde?

Uvědomila si, že je v posteli. Ve své posteli, v ložnici domku na pláži, do něhož žaluziemi v oknech pronikalo měsíční

světlo. Když se opatrně otočila, zjistila, že vedle spí Ash. Za ním na nočním stolku stál budík.

5:30 ráno.

Už je středa?

Ne, to není možné. Něco tu nehraje. Vždyť stála na pláži a povídala si se Stevem a Jenny, to nemohlo být víc než tři v úterý odpoledne. A pak…

Se tady probudí vedle Ashe.

Po víc než dvanácti hodinách.

Snažila se nepropadnout panice a vyklouzla z postele, aniž by ho vzbudila. Na zemi našla své tričko na spaní, oblékla si jej a tiše se vykradla z ložnice.

Jako obvykle v obývacím pokoji svítilo několik tlumených světel a žaluzie byly na noc úplně zavřené. Z čehož usoudila, že je musela za soumraku zavřít, jak měla ve zvyku. Nesnášela pocit obnaženosti, který v ní vyvolávala nezakrytá okna v noci, zvláště když se za nimi po pláži procházeli lidé.

Starý zvyk ještě z dob služby v armádě, kdy být moc na očích a představovat jasný cíl nebyl nejlepší nápad.

Riley se na chvíli zastavila a prohlížela si své ruce. Sice se moc netřásly, ale stěží byly v klidu. Tak nějak se cítila i uvnitř.

Zašla si do kuchyně pro energetickou tyčinku a sklenici pomerančového džusu. S pomocí dálkového ovládače, který ležel na snídaňovém pultu, zapnula televizi a zároveň vypnula zvuk. Automaticky přecvakala na CNN s nadějí, že zjistí, co je za den, a tiše zaklela, když na obrazovce zrovna běžela reklama na přípravek na hubnutí.

No nic.

Odnesla si sklenici a tyčinku k malému stolku v rohu obývací místnosti, kde jak se zdá, pracovala na laptopu.

Jak se zdá? Ježíši, proč si nevzpomínám?

Velmi snadno mohla zpanikařit.

Až příliš snadno.

Usedla a ťukla na jednu z kláves, aby se počítač probral z úsporného režimu. Když se černá obrazovka rozzářila, Riley nejprve zkontrolovala datum a čas a potvrdila si, že je skutečně středa brzy ráno.

Takže ztratila dalších dvanáct hodin, teda něco přes.

Jenže není ztratit jako *ztratit.*

Všechno nasvědčovalo tomu, že v té době normálně fungovala, dokonce pracovala na počítači. V jednom okně byla otevřená zpráva FBI o nedávném výskytu okultních aktivit v USA, zatímco v druhém našla rozepsané hlášení, na kterém zřejmě pracovala ona sama.

„Pch," vydechla. „Odkdy píšu – Ach tak."

První řádek vysvětloval jinak nepochopitelnou skutečnost: *vzhledem k tomu, že nemám představu, jaké může mít můj současný stav dlouhodobé následky, rozhodla jsem se vést tento deník až do konce vyšetřování.*

Současný stav? Jestliže schválně volila nic neříkající slova, musela mít obavy, že by její dokumenty mohl někdo číst. Například Ash, stejně tu tráví skoro každou noc.

Zbytek zprávy obsahoval v podstatě holá fakta, popisoval dopolední návštěvu na policejní stanici, výsledky pitvy zavražděného a jak s šerifem šli na prohlídku míst, kde došlo k úmyslně založeným požárům. Avšak ani slovo o procházce po pláži a setkání se Stevem a Jenny.

Že by to byl jen výplod mé představivosti? Třeba se mi to jenom zdálo.

Jako ta černá mše, v níž Jenny sloužila jako oltář. Asi to byl jenom sen. Každopádně to působilo neskutečně, v jistém smyslu. Hlavně ta krev. V rozporu s všeobecným míněním se krev při černé mši vůbec nepoužívala. Měl to být pouze obřad, který se v podstatě vysmíval křesťanské víře a formalitám tím, že je překroutil a zneuctil. Zcela jistě šlo o rouhání, když na to člověk pohlížel ze strany konvenčního náboženství, ale v žádném případě v sobě neskrýval nebezpečí nebo zlo a nepatřila k němu ani krev, ani obětování.

Alespoň by to nemělo být jeho součástí.

Riley se rozhlédla po tichém a poklidném prostoru, zaposlouchala se do hřmotného narážení přílivu a zamyslela se, co je vlastně skutečné. Čemu může věřit.

Opravdu se stala svědkem toho rituálu?

Nebo to byl pouhý sen?

Když si zajela prsty na zátylek, nahmatala stroupky od popálení taserem. Takže k tomu doopravdy došlo. I muž, který spal v její posteli, patřil do reálného světa.

Ačkoli ji obě skutečnosti mátly.

Nechodila do postele s muži, které stěží znala, a už vůbec ne během vyšetřování. A díky jejímu výcviku a zkušenostem by mělo být velmi nepravděpodobné, že by se k ní někdo nepozorovaně přikradl a omráčil ji taserem. Zvláště v situaci, kdy jistě měla všechny smysly vyostřené na maximum.

Jedině… jedině, kdyby ten útočník byl celou dobu s ní. Předpokládala, že je to možné. Dokonce víc než možné. Někdo, komu důvěřovala, se nacházel v její bezprostřední blízkosti, a proto ji dokázal překvapit a zastihnout nepřipravenou.

To je moc hezká teorie. Problém je dokázat ji a zjistit, kdo je danou osobou, aniž by současně prozradila, že o tom nemá ani páru.

Prozatím se od nikoho nedozvěděla, kde a s kým trávila nedělní noc. A jestli o tom i padla mimochodem zmínka, tak si to nepamatovala.

Jediné, co vím úplně jistě, je, ze mě někdo omráčil taserem. Že *jsem se probudila zamazaná od krve, která se shoduje s tou, jež našli v žaludku oběti –*

Do háje. Co když se ho za posledních dvanáct hodin podařilo identifikovat? To přece byl hlavní úkol, určit totožnost zavražděného. Určitě bych si to zapsala do svého pošahaného deníku. A co další možná oběť? Už někoho objevili?

Nevěděla. Na nic si nevzpomínala.

Riley věděla jenom to, že přišla o dalších dvanáct hodin svého života, a neměla nejmenší představu, co celou tu dobu dělala.

Položila hlavu do dlaní a zvolna si třela obličej.

„Riley?“

Vzhlédla a uviděla Ashe. Doufala, že se ji ve tváři nezračí rostoucí panika, která se až příliš citelně rozmáhala v jejím nitru.

„Ještě nezačalo svítat,“ promluvila navenek klidně. „Snad jsem tě nevzbudila, nebo jo?“

„Zvykám si na tvé pracovní záchvaty před svítáním.“ Sklonil se, aby ji krátce políbil, a dodal: „Zdá se, že se častěji dostavují po neklidné noci. Dneska ses pořád převracela.“

„Promiň.“

„Mě to nerušilo. Aspoň ne moc.“ Usmál se. „Předpokládám, že už si nepůjdeš lehnout? Hodím si sprchu a bleskově se oholím, pak udělám snídani.“

Mimoděk utrousila: „Jsi tak úžasný, až mám někdy strach, že se mi jen zdáš, víš to?“

„Pořád ti to říkám. Jestli si nedáš pozor, tak ti mě odloudí nějaká jiná.“ Znovu ji políbil a pak zamířil do koupelny.

Riley seděla u stolu u tiše vrnícího počítače a hleděla za Ashem. V tomhle okamžiku se s ním cítila v bezpečí – ale co to znamená? Že mu důvěřuje? Že z jeho strany necítí žádnou hrozbu? Anebo zkrátka myslí jinou částí těla, poněkud níže položenou než mozek?

Může vůbec věřit svým citům a pocitům, když její smysly a paměť fungují přinejlepším nespolehlivě? Když klidně ztratí dalších dvanáct hodin bez varování a bez zjevné vnější příčiny?

Musí existovat nějaký důvod, spouštěcí mechanismus. Jen musím zjistit, co to je.

To se snadno řekne, ale hůř udělá.

12

Riley dojedla tyčinku, vypila džus a doufala, že se jí po přísunu kalorií vyčistí hlava, ale nijak ji nepřekvapilo, že se tak nestalo. Vůbec nedokázala myslet, jenom si dokola kladla otázky, na které neznala odpovědi.

Alespoň prozatím.

Chovala jsem se úplně normálně – jinak by Ash určitě něco naznačil. Ale nepamatuju si ani ťuk z toho, co jsem dělala nebo řekla. A ztráta dalších hodin a neklidný spánek vrcholící snem – nebo vzpomínkou – na jakousi černou mši nejspíš neznamená nic dobrého.

Panika ji sevřela ledovými a ostrými drápy, už to nemohla popřít. Vymklo se jí to z rukou, nemá pod kontrolou ani vlastní jednání, a neměla by se tedy plést do vyšetřování vraždy. Bylo by jedině správné a hlavně *rozumné* vrátit se do Quantika.

Hned dnes.

Koutkem oka zahlédla něco na televizní obrazovce, co proniklo i její panickou strnulostí. Okamžitě se vrhla po ovladači a zapnula zvuk.

Bishop. Málokdy se dostal do zpráv. Dělal, co mohl, aby se veškeré publicitě vyhnul. Neměl rád fotografování ani natáčení a v průběhu vyšetřování se vůbec neukazoval. Tak do čeho se, ksakru, namočil, že to vysílají v celostátních zprávách?

„…agent, který má případ na starosti, se odmítá k průběhu vyšetřování vyjádřit, ale náš zdroj u bostonské policie nám před pár minutami potvrdil, že poslední oběť sériového vraha, který v posledních týdnech terorizuje město, je skutečně jednadvacetiletá Annie LeMottová, dcera senátora Abeho LeMotta. Senátor a jeho žena se stáhli do soukromí, zatímco policisté a agenti FBI neúnavně pátrají po vrahovi jejich dcery."

Zpravodajka CNN přešla k dalšímu tématu a podstatně veselejším hlasem informovala o nějaké méně tragické události.

Riley znovu vypnula zvuk a vrátila se k laptopu. Nepotřebovala ani vzpomínky na nedávné období ani žádný

šestý smysl, aby věděla, co má teď udělat. Během dvou minut pročítala mnohem podrobnější hlášení FBI o bostonském sériovém vrahovi, které toho hodně vysvětlovalo.

Bishop byl až po uši ve vlastním případu. Pátral po zvlášť zvráceném vrahovi, který měl na svém kontě dosud dvanáct zářezů. Dvanáct obětí, o nichž se ví, jen během jednadvaceti dnů. Pokaždé se jednalo o mladé ženy, všechny krvavě zmasakrovány.

Není divu, že Boston šílí. A je zcela pochopitelné, že se o tom mluví v celostátních zprávách.

A není divu, že se Bishop nechal přesvědčit, že Riley zdejší situaci zvládne, i když mu nepodávala hlášení. Nejspíš toho za poslední týdny moc nenaspal ani nesnědl, natož aby měl čas dělat si starosti se svými přímými podřízenými – z nichž si všechny do jednoho osobně vybral právě proto, že byli velmi inteligentní a schopní a měli veškeré předpoklady a iniciativu potřebné k samostatné práci, nezávislé na něm i na FBI, pokud to bylo nutné, na tak dlouho, jak bylo nutné.

Akorát to… obvykle nebylo nutné.

Zůstala na internetu a přihlásila se do databáze Quantika speciálně vyhrazené pro jejich jednotku. Když prošla všemi zabezpečovacími prvky, podívala se, jak jsou rozmístěni ostatní členové týmu.

Ježíšikriste.

Chicago, Kansas City, Denver, Phoenix, L.A. a Seattle plus dvě menší městečka někde v oblasti Mexického zálivu, o nichž v životě neslyšela. Jednotka byla doslova rozeseta po celé mapě, ještě nikdy nemuseli jednotlivé případy řešit v tak málo lidech. Navíc se každý tým potýkal s velmi riskantními operacemi, od vražd až po možné teroristické útoky. Do vyšetřování teroristických aktivit jejich jednotku začali v poslední době zapojovat v roli poradce.

Podle všeho byla Riley jediným agentem, který pracoval bez týmu, parťáka nebo vůbec nějaké zálohy. Na druhou stranu se taky ona jediná vydala jen na naprosto neoficiální prověření několika podivných záležitostí – žádné vraždy ani jiné závažné zločiny.

Tak to bylo. Jenže se z toho stal vysoce riskantní podnik. A to, že tu byla sama, jí teď zrovna nepřipadalo jako dobrý nápad, ale zřejmě se s tím nedalo nic dělat.

Jedině kdyby utekla a vrátila se do Quantika. Nikdo by jí to za daných okolností neměl za zlé. Do háje, když řekne – kdyby řekla – Bishopovi o svém nejnovějším trápení, nepochybně by ji odvolal a ani by ji nenechal sbalit si věci.

Riley si uvědomila, že přejíždí prsty po spálenině na zátylku. Přinutila se přestat, šeptem zanadávala a odpojila se od databáze speciální jednotky.

Nemůže se z toho vyvléct. Přece nemůže jen tak odejít.

Musí *vědět*, zjistit, co se tu děje.

„Zkusme si zahrát," zašeptala. To zvládne. Hrát si na něco jí šlo ze všeho nejlépe.

Předstírat, že všechno je v pořádku jak v jejím okolí, tak i v nitru.

Hrát si na to, že není vystrašená k smrti.

„Uvědomuješ si, že nemáš právo zapojovat se do vyšetřování?" zaútočil šerif na Ashe. „Aspoň ne v tyhle fázi. Tvoje práce začíná, až toho hajzla chytíme."

Ash se pohodlně opřel na židli u stolu v zasedací místnosti a pokrčil rameny. „Dobře víš, že i v minulosti jsem se do případu zapojil mnohem dříve, ne až u soudu."

„Ale to nešlo o vraždu, Ashi."

„Zatím jsme tu žádnou neměli, teda od té doby, co jsem nastoupil jako zdejší okresní prokurátor. A ani od té doby, co tu ty šerifuješ. Vsadím se, že kdyby se nějaká vyskytla, taky bychom na ní pracovali spolu. Sice nepracuju u policie, ale mám zkušenosti s vyšetřováním – včetně vyšetřování vraždy. A ty jsi natolik dobrý polda, že to nemůžeš pominout."

Lia pohlédla zvědavě na Riley, jak se asi tváří na tuhle výměnu názorů, a nijak ji nepřekvapilo, když zjistila, že se Riley zdá být zcela ponořená do čtení zpráv, které shrnovaly hrstku nových informací, jež vyvstaly od předchozího odpoledne.

Nebylo toho moc. Pátrací týmy pročesávaly Opal Island i Castle, doslova chodili ode dveří ke dveřím ve snaze zjistit totožnost oběti. Dosavadní pátrání přineslo nevalné výsledky: objevilo tři dočasně zmizelé puberťáky a jednoho dočasně zmizelého manžela (mlaďoši vyspávali opičku z večírku, který se protáhl dlouho do noci, a onoho pána nalezli na nedalekém golfovém hřišti), ale dosud žádný muž, kterého by někdo pohřešoval od nedělní noci.

Lia ty zprávy, které Riley nyní usilovně studovala, četla několikrát a divila se, co na nich agentku tak zaujalo. Taky je možné, usoudila, že zdaleka nejde o zájem, ale spíš o nechuť zapojit se do „diskuze“, jíž vedli muži.

„Beru jakoukoli pomoc, která se naskytne,“ říkal zrovna šerif. „Ale neměl bys být u soudu?“

Ash zavrtěl hlavou. „Tento týden vůbec ne a příští v podstatě taky. Pokud se nestane něco nečekaného. Dokonce mám hotové i veškeré papírování.“

„Takže se nudíš a nevíš co s časem, co?“

„Jakeu, je to tvoje vyšetřování. Jestli si přeješ, abych do něj nestrkal nos, stačí říct.“

Nebyla to tak úplně provokace, pomyslela si Lia. I když svým způsobem ano. Kdyby Jake odmítl Ashovu nabízenou pomoc, nebyl by to moudrý tah; Ash pracoval několik let jako asistent okresního prokurátora v Atlantě, a ať už se o jeho odchodu povídá, co chce, nikdo nepochybuje, že na svém působišti získal značné zkušenosti s vyšetřováním vražd. Větší než Jake, kdyby na to přišlo.

Kdyby šerif odmítl pomoc zkušenějšího člověka, mohlo by ho to poškodit u voličů v příštích volbách, zvláště pokud se situace ještě zhorší. Navíc by Jake vypadal jako nejistý slaboch, který žárlí na Ashovu autoritu.

Nebo zkrátka žárlí na něj.

Proto Liu nepřekvapilo, když její šéf Ashovu nabídku přijal, ačkoli ne zrovna s nadšením a vděčností.

„Pokud si ujasníme, kdo tady velí, nemám nic proti tvé pomoci.“

„V tom máme jasno.“

„Tak dobrá.“ Jake se obrátil k Riley. „Našlas tam něco, co nám uniklo?“

„Pochybuji, že vám to uniklo,“ odvětila klidně. „Krev v žaludku oběti obsahovala glycerin.“

„Zabraňuje srážení, jo. To vím. Používá se jako přísada do všeho možného, od nemrznoucí směsi až po kosmetické přípravky, takže není nijak složité se k němu dostat. Což znamená, že je v podstatě zhola nemožné vystopovat jeho původ.“

Lia se zeptala: „Co to znamená, že se v krvi našel glycerin?“ Nerada ukazovala, že něco neví, zvláště když si šerif – což ji dost překvapilo – vybral zrovna ji, aby mu s vyšetřováním pomáhala; ale neměla dojem, že by tím utrpěla její policejní hrdost, a potřebovala to vědět.

Vysvětlil jí to Jake: „Někdo chtěl zabránit tomu, aby se krev rychle srazila.“

„Pořád nechápu proč,“ stěžovala si Lia.

„S největší pravděpodobností to znamená,“ vložila se do hovoru Riley, „že krev, kterou oběť vypila – ať už dobrovolně nebo z donucení – nebyla čerstvá. Někdo ji pro ten účel skladoval. Dost možná delší dobu.“

Lia zkřivila ústa odporem. „Kyblík krve. No fuj.“

„Bylo jí tolik?“ zajímal se Ash.

„Víc než litr,“ potvrdila Riley. „Mnohem víc, než se u rituálů běžně používá. Alespoň podle toho, co vím o okultismu.“

Ash konstatoval: „A určitě mnohem víc, než by někdo dokázal vypít, aniž by část nevyzvracel.“

Riley znovu nahlédla do pitevní zprávy. „Menší oděrky v jícnu. Vsadím se, že mu do krku vpravili trubici. Nejspíš když byl v bezvědomí. Nalili mu to přímo do žaludku. A pochybuju, že potom žil dost dlouho, aby se toho mohl zbavit.“

„A k čemu je to dobré?“ dožadoval se vysvětlení Jake. „Naplnit mu žaludek krví a pak mu useknout hlavu, proč?“

„Nevím,“ připustila Riley. „Ale nějaký důvod se jistě najde. Při obřadech krev představuje život, moc. Lidská krev víc než zvířecí.“

Lia se zamyslela nad něčím jiným. „Chceš říct, že to, co se proslýchá, je fakticky pravda? Že se v okultních rituálech používá lidská krev?“

„Velmi vzácně, u některých satanských sekt. Ale dárce – nebo dárci – nabízejí malé množství vlastní krve dobrovolně, jako součást obřadu. Třeba se akorát píchnou do prstu, nebo říznou do dlaně. Má to čistě symbolický význam. Nikdo neumře na vykrvácení.“

„Jenže tentokrát někdo musel umřít. Myslím ještě někdo další, kromě toho chlapa v lese, nebo ne?“

Riley trochu podmračeně hleděla na zavřenou složku se zprávami, jež ležela před ní na stole. „Jak jsem řekla – měl v žaludku něco přes litr. Šlo o krev stejné skupiny, takže pravděpodobně od jediného dárce, i když bez testů DNA to nelze s jistotou potvrdit. A pokud pochází od jediného člověka, tak by opravdu najednou ztratil velké množství.“

„Příliš velké?“ zeptala se Lia.

„Myslíš, jestli někdo mohl přežít takovou ztrátu krve? Určitě. V lidském těle koluje pět až šest litrů, záleží na velikosti a váze. Takže ztratit litr by bylo sice vážné, ale ne nutně smrtelné, tím spíš, pokud by k tomu došlo při rituálním krvácení a ne při nějakém nebezpečném zranění.“

„Jenže jde o to, že tou krví byly pocákány i kameny.“ Jake souhlasně přikývl, když na něj Ash pohlédl. „Mísí se tam dvě krevní skupiny; většina samozřejmě patří oběti, ale část pochází i od stejného… dárce…, od něhož je i to, co obsahoval jeho žaludek. Nedá se dost dobře změřit kolik, když hodně vsáklo do země. Tipuji, že to dohromady bylo pár litrů.“

„Takže někde bude ještě další oběť, kterou jsme zatím nenašli.“

„Možná.“ Riley se stále mračila. „A možná taky ne. Třeba někdo použil prostředek proti srážení právě proto, že to trvalo nějakou dobu, než získal dostatečné množství krve, aniž by dárce zemřel. Nebo dárci. Asi by se dalo nějakou dobu odebírat každý den trochu, a kdyby byl člověk opatrný a věděl, co dělá, tak by to ani nebylo moc nebezpečné.“

Ash se zeptal: „Takže hledáme někoho chudokrevného?“

„Pokud nenajdem druhou oběť. Teda vlastně první.“ Obrátila se na šerifa. „Podařilo se vypátrat nějaký vzorec v těch cákancích krve?“

„Zatím ani ťuk. Melissa sice říká, že software ještě pracuje, ale má tušení, že výsledek stejně bude nulový.“

„Byl to jen takový výkřik do tmy,“ připustila Riley.

„Co bys očekávala, kdyby v tom nějaký vzor byl?“ zajímal se Ash.

„Mno, ten člověk si očividně dost potrpí na symboliku. Tak asi nějaké znamení.“

„Jakože zde žijí uctívači ďábla?“ navrhl Jake suše.

„Něco v tom smyslu. Nezdá se, že se to snažili nějak maskovat.“

„Snažili? Oni?“ nechápala Lia. Pak potřásla hlavou. „No jasně – určitě se jedná o skupinu lidí, že jo?“

„Pravděpodobně. U většiny náboženství se vyskytují osamělí věřící, ale u každého zásadního obřadu by jich mělo být přítomno víc. Nejspíš takových deset.“

„Spiknutí,“ poznamenal Ash neutrálně, „se u vražd vyskytuje velmi vzácně.“

„Nenahlíželi by na to jako na vraždu,“ namítla Riley.

„Stejně, aby skupina lidí něco takového udržela v tajnosti… Do jaké míry je to vůbec reálné?“

„Pokud praktikují satanismus, tak je to naprosto reálné. Nebo aspoň hodně pravděpodobné. Ashi, tyhle skupiny mohou přežít jen díky tomu, že… si své poněkud netradiční praktiky nechávají pro sebe. Tohle pravidlo pochopí velmi brzy. Jejich víra je příliš vzdálená všeobecným představám, takže ji většina odmítá tolerovat a společnost by je rozhodně mezi sebe nepřijala.“

To Liu trochu překvapilo. „A jim záleží na tom, aby je společnost přijala?“

„Pokud žijí ve společnosti, tak samozřejmě ano. Náboženství tvoří pouze malou součást jejich života. Ale taky jezdí nakupovat, jedí v restauracích, chodí do kina a do divadla, obvykle posílají děti do školy. Není ani nijak neobvyklé, že

zastávají místo v nějakém úřadě, hlavně na regionální úrovni. Jinými slovy, o své okultní činnosti se vůbec nezmiňují.“

Teď se zamračil Ash. „Ale říkalas přeci, že naši pachatelé se nechovají zrovna nenápadně. Myslíš, že to dělají schválně?“

„Možná. Třeba jsou zoufalí. Na vykonávání obřadu si vybrali velmi přístupné místo,“ konstatovala Riley. „Tím spíš, že součást obřadu tvořilo obětování. Když vezmeš v úvahu i ty případy žhářství se všemi symboly… Buď chtějí být nehorázně otevření nebo si zkrátka nedávají pozor. Ať tak či tak, jednají rychle. Možná až příliš rychle, což znamená, že snadněji udělají chybu.“

„Máš tušení, co mohl znamenat tenhle *zásadní* rituál?“ vyptával se Jake. „Tvrdíš, že všechny mají svůj účel, že jo? Tak jaký účel mohlo plnit mučení toho muže s následným uříznutím hlavy?“

Riley zavrtěla hlavou nad znovu položenou otázkou a zopakovala svou předchozí odpověď: „Zatím nevím.“

Přikývl, jako kdyby takovou odpověď očekával. „Než na to přijdeš, nechal jsem pár lidí proklepnout tu bandu v Pearsonově domě. Protože co mě se týká, jsou v tyhle oblasti jediný, kdo uctívají Satana.“

„Alespoň otevřeně,“ dodala polohlasem Riley.

Šerif její připomínku ignoroval. „Až budu mít hotovou papírovou kontrolu, asi za pár hodin, hodlám si s nimi promluvit. Jdeš do toho se mnou?“

„To bych si nenechala ujít.“

„Tak jo,“ řekl Ash, když zůstali v zasedací místnosti o samotě. „Udělal jsem, o co jsi mě žádala. Zapojil jsem se do vyšetřování. Nechceš mi konečně říct, proč ti na tom tak záleží?“

Riley zažila menší šok a snažila se rychle něco vymyslet. Nepamatovala si, že by po něm něco takového chtěla, a od chvíle, kdy se probudila a zjistila, že jí chybí dalších dvanáct hodin, nemyslela na nic jiného, takže jí ani nepřišlo na mysl

zeptat se nebo se vůbec pozastavit nad tím, že ji doprovází na stanici.

Nepochybovala o tom, že jí říká pravdu, ale neměla nejmenší tušení, proč ho o to žádala. Jedině…

„Riley? Hele, já si nedělám marné iluze, že potřebuješ, abych tě držel za ručičku, ale –“

„Vlastně,“ promluvila pomalu, „myslím, že to potřebuju. V přeneseném slova smyslu.“

Čekal mlčky s tázavě zvednutým obočím.

Riley jen neznatelně zaváhala. „Jake říkal, že prověřování, na jehož výsledky čeká, bude pár hodin trvat. Chtěla bych si v mezičase něco ověřit. A napadlo mě, že by nebylo dobré, kdybych šla sama.“

„Jdeme,“ zavelel.

Teprve až seděli na parkovišti v jeho hummeru, položil zcela pochopitelnou otázku: „Kam?“

Riley se nadechla. „Na paseku, kde se našlo tělo.“

Zamračil se. „Vím, že Jake nechal oblast uzavřít policejní páskou a hlídat, ale ty jsi už přece viděla všechno, co se vidět dalo. Nebo snad ne?“

„Očima ano.“

Nepotřeboval další vysvětlení. „Ale tenkrát jsi nic nezachytila svým šestým smyslem.“

„Přesně tak. Ale motalo se tam hodně lidí. Třeba to bude jiné.“

„Třeba?“

„Musím se o to pokusit, Ashi.“ *Protože jsem přišla o dalších pár hodin a možná to na věci něco změnilo. Možná.*

Chvíli na ni upřeně hleděl, pak nastartoval motor. „Mně nepřísluší se ptát.“

„Pokud nenutí tě to života se vzdát,“ zarecitovala polohlasem. „Či přímo vyrazit vstříc bráně pekelné.“

Ash se usmál. „Už jsem ti říkal, jak si vážím toho, že mám sečtělou milenku? Každému jinému bych ten odkaz musel sáhodlouze vysvětlovat.“

„Když holka žije ve vojenské rodině, dá se to zvládnout jen díky knížkám a snění.“ Riley vydolovala z kabelky energetickou

tyčinku. „Mám plnou hlavu faktů a poezie i úplně zbytečných vědomostí.“

„Zbytečné jsou pouze do doby, než je potřebuješ.“

Zarazila se uprostřed rozbalování tyčinky a úkosem po Ashovi střelila pohledem. „Tohle mi zní jako moudro ze štěstíčka.“

„Asi jo.“ Krátce na ni pohlédl. „Mám jeden dotaz. Proč já a ne radši tvůj kámoš Gordon? Ví přece o tvých jasnovideckých schopnostech, nebo ne?“

„Ale jo.“

„Tak proč nechceš, aby ti kryl záda tvůj kamarád z vojny, jestli očekáváš nějaké nepříjemnosti? Chápej, vůbec to neznamená, že si stěžuju. Jen se divím.“

Riley samotnou to udivovalo. Neměla si jak ověřit, že Ashe žádala, aby se zapojil do vyšetřování zrovna z tohohle důvodu; byl to pouze logický předpoklad. Protože od počátku věděla, že nebude ochotná přijmout současný stav jako nezměnitelný a nesmíří se s tím, že její mimořádné schopnosti zkrátka nefungují. Musí se vší silou pokusit oživit, co ten elektrický výboj zničil.

Netušila, co se může stát, ale rozum jí napovídal, že až se o to pokusí, neměla by být sama. Proč dala přednost Ashovi před Gordonem se taky dalo logicky zdůvodnit.

„Gordon je pouhý civilista,“ řekla nakonec. „Nemůže se oficiálně zapojit do vyšetřování. Ty ano.“

„Aha. To dává smysl.“

„No jasně, že to dává smysl.“

Jenže sama nevěděla, jestli tomu věří.

Hlavní problém spočíval v tom, že si nepamatovala, proč Ashe žádala, ať se na případu angažuje oficiálně. Možná právě kvůli tomu, že se pokusí, co to půjde, napojit na své zdánlivě chybějící schopnosti a pro případ, že by si z toho kecla na zadek, chce mít vedle sebe někoho, komu důvěřuje.

Tak to asi bylo.

Ale klidně mohla mít úplně jiný důvod. Jakmile jí Ash prozradil, k jakému rozhodnutí dospěla v tom ztraceném čase, dolehla na ni vážná obava.

Co když se to stane znovu? Co když se dnes zase nějak rozhodne, nebo udělá něco, co si zítra nebude pamatovat? Už se to stalo podruhé. Vytušila snad, že její děravá paměť a poškozené smysly představují pouze počátek problémů? Co když její mysl, její mozek utrpěl během nedělního útoku mnohem větší škody, než kdy bude schopna odhadnout?

Co pak?

Znovu jí rozum radil, že pokud za dané situace hodlá zůstat ve vyšetřovacím týmu – a to hodlá – pak potřebuje důvěryhodnou osobu, která nejen zná pravdu, ale má možnost jí být nablízku a sledovat ji víceméně čtyřiadvacet hodin denně. Kdykoli jindy by se spolehla na dalšího člena speciální jednotky. Jenže s takovou možností teď nemohla počítat.

Její milenec, zdejší okresní prokurátor byl to nejlepší, co jí zbývalo.

Ale tvrdit, že by Riley ze svého rozhodnutí skákala nadšením, by bylo přehnané. Za prvé to brala jako velmi neprofesionální chování při vyšetřování, což u ní bylo zcela netypické. A za druhé a jde o mnohem podstatnější věc…

Můžu mu věřit? Cítím, že ano. Někdy. Většinou. Ale ne vždy.

Pochybnosti, které ani neuměla formulovat slovy, na ni neustále dorážely. Připadalo jí to, jako kdyby koutkem oka zachytila nějaký pohyb, ale když se podívala zpříma, neviděla nic. Takový dojem měla z Ashe – že skrývá něco, o čem by měla vědět, a proto byla pořád ve střehu.

Ale můžu vůbec důvěřovat svým pocitům?

A jestli můžu věřit jemu, pochopí to?

Dokáže to pochopit?

13

Zatím pořád ještě nedospěla k rozhodnutí, jak Ashovi vysvětlit situaci. Kolik mu toho prozradit.

Mám mu říct, že se cítím úplně bezbranná, když nemám kontrolu nad svými činy? Že se strašně bojím? Že si nepamatuji nic o nás dvou?

Vážně nevěděla.

„Riley?“

Zjistila, že prázdný obal od tyčinky dvakrát zasukovala, a přinutila se přestat. „No?“

„Spoustu jsi mi toho o své práci neřekla, teda ne do detailů. Ale z toho, co jsi mi povídala, a z toho, co o tobě vím, jsem pochopil, že své schopnosti využíváš skoro celý život. Je to tak?“

„Jo, od mala.“

„A už jsme se bavili o tom, že tě výcvik v armádě a následně u FBI a tvé zkušenosti připravily v podstatě na každou situaci.“

Riley mlčela, protože to nebyla otázka, a když zaparkoval nedaleko od psího areálu, pootočila se v sedadle, aby k němu byla čelem.

Ash vypnul motor, pak se střetl s jejím pohledem a lehce přikývl. „Vzhledem k tomu všemu se tě musím zeptat, proč je tenhle případ pro tebe jiný?“

„Už jsem ti to říkala. Nikdy jsem si s nikým nezačala během vyšetřování.“

„Ale já nemluvím o nás. Mluvím o tobě.“

„Ashi –“

„Máš strach. A já bych rád věděl proč.“

Po chvilce hlesla: „To je to na mně tak vidět?“

Zavrtěl hlavou. „Kdybych tě dobře neznal, tak bych nenašel ani sebemenší stopu. Nic v tvém chování neprozrazuje, že se bojíš. Jen jsi byla… trochu mimo posledních pár dnů. Nějak zamlklá. Reaguješ pomaleji, zvláště v odpovídání na dotazy. A každou noc sebou hodně házíš. Prostě nejsi ve své kůži.“

„A z toho jsi usoudil, že mám strach?“

„Z počátku ne. Dovolím si hádat, že tě jen tak něco nevyděsí, a jsem si docela jistý, žes zažila věci, při kterých by mi vstávaly vlasy hrůzou. Takže mě hned, když jsem si uvědomil, že s tebou něco není v pořádku, nenapadlo, že se bojíš.“

Riley čekala.

„Ale pak mi to došlo. Navzdory tvým řečem to, jak rychle v posledních dnech spaluješ kalorie, je velmi neobvyklé. I když pracuješ na případu. A tak mě napadlo, že buď nevíš, proč se to děje, nebo že to s tebou pěkně zamávalo, protože to nemůžeš nijak ovlivnit. Oba víme, že potřebuješ mít kontrolu nad situací. To máme společné.“

„A tak jsi pochopil, že mám asi strach.“

„Pokud existuje něco, co nejsi schopna ovládat, pak může nastoupit strach. Je to přirozená reakce, která se dostaví bez ohledu na tvůj předchozí výcvik. Pokud se to něco, co nemůžeš ovlivnit, nachází v tvém nitru, pak je strach naprosto nevyhnutelný, alespoň pro lidi jako my.“

„To dává smysl,“ konstatovala jako ozvěnou ke své nedávné poznámce. „A umíš dobře hádat.“

„Trefil jsem se?“

Riley neochotně přikývla. „Docela přesně. Jde o to, že jsem se dosud nesetkala s podobnou situací.“

„V jakém smyslu?“

Znovu zaváhala. Její mozek stále horečně pracoval, rozpolcený nejistotou a ostražitostí, ale nakonec se odhodlala k rozhodujícímu kroku. Musí mu důvěřovat. Nemá na výběr. „Pamatuješ na ten spálený krk?“

Přivřel oči. „Ano?“

„Nezpůsobila jsem si to kulmou. Zřejmě mě někdo… vyřadil z provozu omračující pistolí někdy během nedělní noci.“

„Někdo tě napadl?“

„Zřejmě ano.“

Ash se nadechl a pomalu vydechl. „Už podruhé jsi použila slovo zřejmě. Copak to nevíš jistě?“

„Nepamatuji si na to.“

Rychle pochopil. „Elektrický výboj poškodil mozek?“

Riley přikývla. „Paměť a smysly. Všechny mé smysly, i ty mimořádné. Od té doby se s tím peru. Snažím se rozpomenout nebo si dát věci do souvislostí.“

„Kristepane, Riley. Pamatuješ si, cos dělala, s kým jsi byla?“

„Ani ne. A dost těžko jsem potom lovila střípky informací, když jsem nechtěla prozradit, že nemám ani páru, co se mi stalo.“

„A to mi říkáš teprve teď?“

Snažila se mluvit klidně: „Zkus si představit, že se vzbudíš s pamětí děravou jako cedník a celý od krve. A pak si představ, že než najdeš pevnou půdu pod nohama, jsi přivolán na místo činu hrůzné vraždy.“ Riley ztěžka pokrčila rameny. „Chvíli mi trvalo, než jsem se zorientovala ve všech postavách. A to nemluvím o ději. Na tom ještě stále pracuju.“

„Celá od krve?“

„To bylo částí vzkazu z Quantika, který jsem nechtěla Jakeovi vysvětlovat. *První test: lidská.* Oblečení jsem měla zamazané od lidské krve; můj šéf to nechal prověřit.“

Ash pomalu dodal: „A druhý test zjistil, že to byla stejná krevní skupina jako od dárce. Takže krev na tvém oblečení se shoduje s tou, co se našla v žaludku oběti?“

Riley přikývla. „Nemám nejmenší tušení, jak k tomu došlo, že jsem byla tou krví celá potřísněná, ale vyloženě se nabízí možnost, že jsem byla na místě činu. Ať už před, během, nebo po vraždě. Prostě byla jsem tam a hrála jsem nějakou roli.“

„Určitě jsi nikoho nezabila,“ vyhrkl Ash okamžitě.

„Já doufám, že ne. Ale nejsem schopná vysvětlit oblečení od krve. A než na to přijdu, tak přiznat tohle všechno Jakeovi mi nepřipadá jako dobrý nápad. Zvlášť když se mnou momentálně není moc spokojený.“

Ash se zamračil. „Malý moment. V neděli večer jsi mi řekla – dost nečekaně – že potřebuješ být sama, a poslalas mě do pryč. Což znamená, že jsi věděla, že k něčemu dojde.“

„Nebo jsem minimálně chtěla provést nějaké pátrání na vlastní pěst, jo, to můžeme předpokládat.“

„Ale nepamatuješ si, kam jsi chtěla jít a proč?“

„Bohužel ne.“

Obrátil se a na chvíli se zahleděl ven přes čelní sklo, zatímco dlouhými prsty neklidně bubnoval do volantu. Pak se znovu zadíval na ni, tentokrát trochu nahněvaně. „Ty jsi vůbec nepřijela na dovolenou, že ne, Riley?“

S tím jsem se mu nesvěřila? Proč ne?

Zatraceně proč ne?

„Riley –“

„Ne, už od počátku nešlo o dovolenou.“

* * *

Mobile, Alabama
Před dvěma a půl lety

Už by dokázala poslepu poznat jakékoli město na pobřeží nebo u řeky podél Mexického zálivu jen podle pachu. Taky už jí to začalo jít pěkně na nervy. Zatuchlý, bahenní, lehce nakyslý zápach v ní vyvolával představy rozkladu a krve.

Což nebylo až tak překvapující, když se vezme v potaz, kolik zmasakrovaných těl se najde v jinak roztomilých přímořských městečkách.

Tentokrát Riley nehodlala čekat, až vrah udeří znovu. Nepřijela do Mobile jakoby náhodou a nesnažila se splynout s davem, zmizet v anonymitě, dokud se její smysly nepřizpůsobí, jak to vždycky dělala doposud.

Po New Orleansu nedokázala trpělivě vyčkávat. Ať už proto, že jí tenhle vrah hodil rukavici profesionálně, nebo že se cítila osobně zneuctěná, faktem zůstala jistota, že se mu nějakým způsobem podařilo proniknout k její mysli mnohem lehčeji, než se ona dokázala dostat do jeho.

A to pro Riley představovalo pekelně silnou motivaci, aby případ vyřešila a vraha poslala za mříže co nejrychleji.

A tak i přes Bishopovo varování i vlastní pochybnosti použila veškeré triky, jak se soustředit, které se za život naučila,

a od chvíle, kdy dorazila do města, se aktivně pokoušela o spojení.

Tímhle způsobem její schopnosti obvykle nefungovaly. Sice se jí předtím podařilo spojit se s myslí někoho jiného; Bishop tvrdil, že má druhotnou schopnost telepatie, a protože sám byl telepat, tak to musel vědět. Ale projevy telepatie u sebe zaznamenala úplně výjimečně, většinou sbírala útržky ze svého okolí i z lidí díky jasnovidectví. Pomáhalo jí, když se něčeho nebo někoho dotkla, ale nefungovalo to vždycky. Občas nevnímala vůbec nic. A při několika málo příležitostech, které si však velmi dobře pamatovala, se na ni nahrnula záplava informací, po níž zůstala duševně zmatená a tělesně vyčerpaná – což byla opravdu znepokojující zkušenost, kterou by si nerada zopakovala, ale neměla ji jak dopředu odhalit, či předvídat.

Ironie osudu. Nepříliš jemná připomínka vesmírných sil, že svůj dar nedostala bez jistých omezení.

V každém případě byl její „dar“ docela neškodné povahy v porovnání s tím, co zažívali jiní senzibilové. Žádná bolest, ani zmatek, ani náhlé vize, které člověka hned teď vytrhnou odkudkoli. Většinou jen vnímala rostoucí povědomí, které se snažilo přitáhnout její pozornost, jako když po vlnách připlují úlomky vraku. Pocity a dojmy, které přerůstaly v jistotu.

Ale překročit tuhle hranici a dobrovolně se otevřít kontaktu zvráceného vraha byl tah stejně riskantní jako dříve nevyzkoušený, alespoň v jejím případě.

Ani nevěděla, jak na to. Jednoduše se soustředila a upjala všechny své myšlenky na vraha a na to, jak zoufale ho touží zastavit –

Vítám tě v Mobile, kočičko.

Riley se zarazila v chůzi. Zůstala stát v boční uličce v centru Mobile, nedaleko dobře osvětleného rohu, kolem něhož jako každý všední večer procházeli lidé a projížděla auta.

Dál šli za svým cílem, zcela neteční k Riley, která se musela rukou opřít o zeď budovy, vedle níž stála, aby se trochu sebrala. Spíš citově než fyzicky.

Nedalo se slovy vyjádřit, jak studeným a slizkým dojmem jeho myšlenky působily v její hlavě. Celé nitro se jí stáhlo a

chtěla ucuknout. Přesto se přinutila zůstat tiše a nehnutě stát, snažila se nevnímat okolí, až najednou nic neviděla, necítila a neslyšela, jen hlas ve své mysli.

Jeho přítomnost.

Věděl jsem, že přijdeš. Že mě budeš následovat.

„Kde jsi?“ zašeptala a ani si neuvědomila, že zavřela oči, aby se mohla lépe soustředit.

Jsem blízko, kočičko. Blíž, než kdy dřív.

„Kde?“

Copak necítíš můj dech na krku?

Ovládla se, aby se neotočila, aby neprozradila, jak jí projel ledový záchvěv až do morku kostí, přestože kolem vál horký a vlhký noční vzduch.

„Kde jsi, ty parchantě?“

I když jsi byla rychlá, dorazil jsem dávno před tebou. Čekal jsem na tebe, kočičko.

„Jdi k čertu –“

Nachystal jsem ti dárek.

Riley úlekem otevřela oči a trhla sebou, jako kdyby ji někdo uhodil. „Ne,“ zamumlala. „Jen to ne…“

Nechal jí další oběť. Další zmasakrované tělo. Další zničenou rodinu.

Zase neuspěla.

Chudinko malá. Tolik tě to bolí. Ale netrap se. Dostaneš novou příležitost. Ještě se setkáme, Riley.

* * *

Současnost

„Riley?“

V duchu se odtrhla od minulosti a usilovně se snažila soustředit na přítomnost. Pořád jí nešlo do hlavy, proč když s tím mužem spala, mu nesdělila pravý důvod své návštěvy Opal Islandu.

Věřila mu předtím, než ji někdo omráčil taserem? Anebo se mezi ztracenými vzpomínkami skrývá důvod, proč s ním sdílela postel, aniž by se podělila o pravdu?

Stejně se už rozhodla, že mu bude věřit, proto odsunula pochybnosti stranou, zhluboka se nadechla a odpověděla podle pravdy: „Krátce před tím, než jsem přijela, mi volal Gordon. Ty požáry, znamení a symboly, které směřovaly k okultismu, mu dělaly starosti. Prošel kus světa a zažil horké chvilky, takže pozná, když se někde děje něco špatného. Měl dojem, že tu není něco v pořádku a že se to může ještě zhoršit. Požádal mě, jestli bych to neomrkla. Samozřejmě zcela neoficiálně. Když zavolal, zrovna jsem skončila s jedním případem a měla jsem nastřádanou dovolenou. V jednotce nebyl frmol, tak mi to šéf odsouhlasil. Žádné oficiální vyšetřování, pouze laskavost starému příteli."

„Proč jsi mi to neřekla, Riley? Bavili jsme se o těch požárech, jak lidé začínají být nervózní – dokonce i o možných spojitostech s okultismem. Sice jsi mi řekla, že v rámci vaší jednotky jsi odborník na okultismus, ale nikdy ses nezmínila, že právě kvůli tomu jsi přijela."

Protože jsem ti dost nedůvěřovala? Protože jsem se bála – nebo tušila – že v tom máš prsty? Anebo poprvé v životě pro mě byl soukromý život důležitější než pracovní a nechtěla jsem to míchat?

Proč nedokáže rozumně uvažovat? Proč se konečně jednou provždy nerozhodne, že mu bude věřit?

„Riley?"

„Já nevím. Vážně nevím proč. Prostě si to nepamatuju, Ashi."

Znovu zkoumavě přivřel oči. „Ty si nepamatuješ? Chceš říct, že si nevzpomínáš ještě na něco jiného kromě nedělní noci?"

Zdráhavě přikývla. „Když jsem se v pondělí vzbudila, z posledních tří týdnů jsem si nepamatovala skoro nic."

„Skoro nic?" Jako právník se snažil získat co nejpřesnější odpověď.

„Jen pár záblesků," připustila. „Tváře. Útržky vzpomínek, které se rozplynuly jako kouř, když jsem je chtěla uchopit. Gordon a můj šéf mi museli povyprávět, co tu vlastně dělám."

„Takže si ani nepamatuješ na nás dva."

„Ne," hlesla. „Ani na nás."

„No, zahrálas to na mě dokonale," konstatoval Ash.

Riley se na něj na chvíli zadívala, pak odepjala bezpečnostní pás a vystoupila z auta. Zamířila ke vchodu do psího areálu; nijak ji nepřekvapilo, že až na znuděného strážníka, který hlídkoval u díry v plotě poblíž lesíka, byla oblast prakticky vylidněná.

Z vraždy lidem běhal mráz po zádech. Tím spíš z brutální vraždy s možnými satanskými prvky, to už hraničilo s panikou. Tipovala, že většina milovníků psů nechává v těchto dnech své mazlíčky proběhnout po pláži.

„Riley –"

Když ji chytil za paži a otočil ji čelem k sobě, málem zareagovala jako v sebeobraně. Málem. Alespoň tyhle instinkty měla v živé paměti, výcvik měla dobře zarytý pod kůží. Otec jí zahájil trénink, jak přehodit mnohem většího protivníka přes rameno – a řečeného protivníka zneškodnit – ještě než začala chodit do školky.

Proto ji samotnou docela udivilo, že Ashovi neutrhla hlavu. Zajímavé. Ale je to důležité? To nevěděla.

Hleděla na ruku, která svírala její paži, a nepohnula se, ani nehlesla, dokud tiše nezaklel a nepustil ji. Pak si jednoduše založila ruce přes prsa a vyčkávala.

„Hele, jestli tady má někdo nárok být naštvaný, tak nejspíš já," řekl tiše, aby je neslyšel strážník, který stál o pár metrů dál.

„Vážně?" Upřeně mu hleděla do očí a její ocelové nervy si nezadaly s jeho. „Někdo mě *napadl*. Přiložil omračující pistoli k mému zátylku a napumpoval elektrický proud do mého *mozku*. *A* ne jen tak obyčejný, k němuž je taser uzpůsobený. Tuhle zbraň, Ashi, někdo schválně upravil na vyšší napětí, zřejmě s úmyslem zabít. Mě to sice nezabilo, ale stejně mě to složilo a setsakramentsky mi to zašmodrchalo paměť. Tak mi laskavě

odpusť, že jsem se rozhodla pár dnů předstírat, jakože se nic neděje, než jsem se zorientovala, komu můžu věřit.“

„Zatím se v jejich minulosti neukázalo nic neobvyklého,“ hlásila Lia šerifovi.

Ten se zakabonil. „To nedostali nikdy ani pokutu za špatný parkování?“

„To jsem neřekla.“ Podala mu sjetinu záznamů přes stůl. „Tři mají škraloup u banky za pozdní splácení přečerpaného limitu.“

Jake ji provrtával pohledem. „Děláš si ze mě legraci?“

„Samozřejmě že ne.“ Usadila se na opěradlo křesla pro návštěvy a pousmála se. „Jen chci naznačit, že nikdo z nich nemá žádný záznam v trestním rejstříku. Několikrát se museli dostavit k občanskoprávnímu soudu – rozvod, přidělení dítěte do péče, tahanice o majetek – ale absolutně žádný záznam v rejstříku. Z toho, co jsme zjistili, vyplývá, že ta partička z Pearsonova domu je čistá.“

„Pokud nám někdo nedal falešný jméno,“ odsekl.

„Nechali jsme si ukázat doklady,“ namítla.

„A je snad dneska problém si papíry zfalšovat? Krucinál, vždyť nová občanka se dá koupit i po internetu!“

Trpělivě podotkla: „Ale veškeré záznamy, co jsme prověřili, působí věrohodně.“

„No jo.“ Zamračil se na stoh papírů, který mu předtím podala. „Musíte se v tom pořádně prošťourat.“

„A když ani tak na nic nenarazíme?“

„Tak musíte jít ještě hlouběji.“

„Rozkaz.“ Vstala, ale než se otočila ke dveřím, ještě dodala: „Je vám jasné, že jestli nic nenajdeme a oni s námi odmítnou mluvit, nemáme se absolutně o co opřít, abysme je mohli vyslechnout v souvislosti s tou vraždou. Zatím je nic nepojí s místem činu, a dokud nezjistíme totožnost oběti…“

„To je další věc, co nechápu,“ kroutil hlavou Jake. „Už bysme měli vědět, kdo to byl. Při rozloze našeho okrsku, už

jsme snad stihli vyzpovídat skoro všechny; minimálně jsme určitě zaklepali na všechny dveře.“

„Skoro,“ upřesnila. „Tim si myslí, že do večera to budeme mít pokryté. Teda minimálně všechny dveře na ostrově a většinu v Castlu. Zbytek okresu potrvá ještě pár dnů.“

„Potřebujeme více lidí,“ zabručel.

Zaváhala, ale pak se odvážila: „Technicky vzato ani ne.“

„Nemusíš mi připomínat, že bych mohl zavolat státní policii.“

„To bych si ani nedovolila.“ Pokrčila rameny. „Stejně by nějakou dobu trvalo, než by se zorientovali, aby vážně byli co platní. Vsadím se, že s Riley to zvládneme.“

„Tím bych si nebyl tak jistý.“ Než na to mohla cokoli říct, zeptal se: „Je pořád ještě s Ashem v zasedačce?“

„Ne, před chvilkou odešli.“

„Kam?“

„Nezmínili se.“

Hrozivě nakrabatil čelo. „Tak to, krucinál, zjisti!“

Lia neprotestovala, jednoduše přikývla a vyšla z jeho kanceláře splnit rozkaz. Pracovala pod Jakém Ballardem dost dlouho, takže poznala, kdy se chystá vybuchnout. Sice se mu to nestávalo často, ale když k tomu došlo, nebylo to nic pěkného.

Vrátila se ke svému stolu ve velké společné kanceláři, která téměř zela prázdnotou, protože v podstatě všichni policisté dostali za úkol chodit od domu k domu. Nejdříve se pokusila spojit s Riley, nijak ji však nepřekvapilo, že se dovolala pouze do hlasové schránky.

„Nechápu, proč s sebou vůbec nosí mobil,“ zamumlala si pro sebe, když zavěsila, aniž nechala nějaký vzkaz. „Vždyť jí snad nikdy nefunguje.“

Což byla jedna z nevýhod jejího šestého smyslu, vysvětlila Lie kdysi Riley. Má to cosi společného s elektromagnetickou energií, jak Lia pochopila. Bylo to, jako kdyby Riley chodila stále obklopena statickou elektřinou. Dokonce i kreditní karty musela nosit ve zvláštní přihrádce a speciální pouzdro, které v jejich jednotce vynalezli na mobilní telefon, chránilo přístroj

pouze částečně, protože aby byl vůbec k čemu, musel být schopný přijímat a odesílat signál.

Asi je hodně obtížné vymyslet ochranu přístroje proti elektromagnetické energii, když ji ten přístroj potřebuje k tomu, aby byl funkční, blesklo Lie hlavou.

Prohrabávala se nepořádkem na svém stole, aby našla vizitku, na kterou jí Ash předtím napsal své mobilní číslo, když v tom k ní přistoupil strážník, který měl ten den službu na příjmu.

„Ahoj, Lio – možná něco máme."

Vzhlédla k Timovi Devineymu s tázavě vyklenutým obočími „Jo? Z vyptávání po domech?"

Přikývl. „Nemůžem se dozvonit na jednoho chlápka, co si pronajal vilku, a sousedi ho neviděli minimálně od víkendu. Zkoušeli jsme to třikrát, ale pořád bez odezvy a není po něm ani stopy."

Lia se zamračila. „Je tu sám? Měli jsme ho na našem původním seznamu?"

„Ne, majitel realitky si myslel, že nájemník přijede s celou rodinou. Je to velký dům, tak nemohl tušit, že tu bude sám."

„Víme, jak se jmenuje?" vyzvídala.

„Jo. Tate. Wesley Tate."

14

Ash si po chvilce krátce vzdychl. „Dobře. Beru to. Máš mnohem větší důvod být naštvaná.“

„Děkuji.“

Pořád se navzájem měřili pohledem a nakonec se usmál. „Takže ses rozhodla, že budeš věřit zrovna mně, jo?“

Riley se upamatovala, že blízko nich stojí strážník, který je se zájmem pozoruje, a znovu ztišila hlas. „Hm, koneckonců spolu spíme. Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale nemám ve zvyku spát s někým, koho ani pořádně neznám.“

„Vím, říkalas mi to.“

Přivřela oči a štěrbinami ho upřeně pozorovala. „Nechceš mi vysvětlit, proč jsem u tebe udělala výjimku?“

Usmál se ještě víc. „Víš co? Asi chvíli počkám, jestli si na to nevzpomeneš sama.“

„Ty zmetku.“

„To zase prr. Sice jsem uznal, že máš větší právo být naštvaná, ale neříkal jsem, že já už naštvaný nejsem. Jsi fakt dobrá herečka, Riley. Pozvolna mi docházelo, že něco není v pořádku, ale nikdy by mě nenapadlo, že jsem pro tebe úplně cizí.“

Odkašlala si. „Úplně cizí ne. Paměť mi možná nefungovala, ale jiné části těla si… No řekněme, že se mi některé vzpomínky vrátily rychleji než jiné.“

„To jo, v posteli jsme si báječně rozuměli hned od začátku,“ přitakal. „Fakticky bych se urazil, kdybys na tohle zapomněla.“

„To se vsadím, že jo.“

„Mužská ješitnost.“

„Hm hm. Nechám tě, ať se můžeš v klidu bušit do hrudi, a mezitím zkusím něco zachytit na místě činu.“

Okamžitě zvážněl. „Riley, sice nevím nic o paranormálních schopnostech, ale myslím si, že to není dobrý nápad.“

„Možná ne, ale mě nic jiného momentálně nenapadá.“ Zavrtěla hlavou. „Hele, Gordon mi toho moc neřekl, protože já

jsem vůči němu nebyla zrovna sdílná. Nikdy jsem si v průběhu vyšetřování nedělala poznámky – s tím jsem začala až tady pro případ, že bych to měla v hlavě pošramocené víc, než si myslím – takže jsem si nevytvořila cestičku z drobečků, po které bych se mohla vydat zpátky. Vůbec nevím, co se děje. Nemám tušení, co jsem v uplynulých týdnech zjistila. Jistě vím akorát to, že mě někdo napadl a že došlo k vraždě."

„A to tě tu šéf nechal bez parťáka, který by ti kryl záda?"

Stručně mu nastínila, jak má zbytek týmu plné ruce práce s vlastními případy, a dodala: „Bishop mě chtěl odvolat zpátky do Quantika, ale rozmluvila jsem mu to. Musím se mu hlásit každý den, a až mu budu dnes volat, strašně ráda bych mu nabídla pár odpovědí. Jinak jak uslyší, co se stalo včera –"

„Co se stalo včera?"

Do háje.

Neochotně přiznala: „Zase jsem ztratila pár hodin."

„Cože?"

„Slyšels dobře. Nevím, co se dělo asi dvanáct hodin. Od včerejšího odpoledne do dnešního rána."

„Riley, včera večer jsi vypadala úplně normálně."

„Nejspíš jo. Je docela jasné, že jsem… normálně fungovala. Pracovala jsem na počítači, začala jsem si dělat záznamy. Jen si nepamatuju, že jsem to dělala."

„Ježíšikriste. Nechceš mi vysvětlit, proč ještě nejsi v nemocnici?"

„Stejně by nevěděli, co se mnou. Ashi, jediné, co dnešní lékařská věda ví o lidském mozku, je, že *neví*, k čemu se jeho větší část používá. A podle výzkumů speciální jednotky se zřejmě jedná právě o tu část, kterou využívají senzibilové."

Zamračil se. „Chceš mi namluvit, že by lékařské testy neodhalily žádnou příčinu tvých opakovaných výpadků paměti?"

„Chci říct, že by mi lékaři neposkytli žádnou informaci, kterou už neznám. A že to není nic, na co by mi doktor mohl přilepit náplast, napsat recept a poslat mě domů, ať se z toho vyležím."

„Riley –"

„Podívej, v tomhle mi budeš muset věřit. Ať už na mně ten taser napáchal, co napáchal, lékařská věda to nedokáže spravit. Možná, že když dokážu probudit své jasnovidecké schopnosti, používat mozek a smysly tak jako dřív, třeba se sama vyléčím. Možná."

„Bez záruky."

„Žádné nejsou."

„Jenže to může situaci i zhoršit."

„I tahle možnost existuje," připustila.

„Proto ses nakonec rozhodla říct mi pravdu? Protože máš strach, že by se to mohlo ještě zhoršit, že ztratíš další čas? Čekáš takové komplikace?"

„Samozřejmě doufám, že k žádným komplikacím nedojde. Ale jestli jo, jestli přijdu o další hodiny, potřebuju někoho, kdo mi vždycky osvěží paměť." Riley se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. „Vážně nevím, co se může přihodit, pokud se mi podaří dostat ke svým jasnovideckým schopnostem. Možná nic. Třeba jsem o ně nadobro přišla; každopádně jsem zatím nebyla schopna zachytit ani ň."

Ash k ní vztáhl paže a strhl ji do náruče.

Riley to poněkud zaskočilo, ale zjistila, že ho objala kolem pasu a zalil ji trochu rozechvělý pocit úlevy.

Možná není odkázána jen sama na sebe, jak si myslela.

„Zvládneme to," utěšoval ji. „A ať už tomu věříš nebo ne, máš v sobě mnohem víc než jen paranormální schopnosti."

„Připravuješ mě na nejhorší?" zamumlala.

„Je to jen součást tvé osobnosti, Riley, není to všechno."

„Když to říkáš."

Držel ji kolem pasu, zatímco se proplétali psím areálem k díře v plotu. „V tomhle mi zase budeš muset důvěřovat ty. Krom toho mě mnohem víc trápí ty výpadky paměti."

„To jsme dva."

Strážník hlídkující u plotu je oba znal, a proto jen kývl a nedbale zasalutoval se zdvořile zašeptaným pozdravem, když kolem něj procházeli. Přesto mu na tváři pohrával úsměv, který prozrazoval, že se zájmem sledoval jejich objetí, ale že ho jejich důvěrnosti nijak nepřekvapily.

„Zdá se, že o nás vědí všichni," konstatovala.

„Nijak jsme se se svým vztahem netajili. Proč bychom měli? Jsme oba svobodní a plnoletí."

„Já jen, že… obvykle mám soukromý život víc soukromý, to je vše."

„Vrtá ti to hlavou?"

„Řekněme, že je to další známka toho, že je to jiné. Že se od mého příjezdu něco změnilo. A strašně mě žere, když si nedokážu vzpomenout co."

Pevněji ji sevřel, ale nahlas ji povzbudil: „Věřím ti, jestli to pro tebe něco znamená. Vsadím se, žes v životě snad neprohrála žádnou bitvu. Aspoň žádnou důležitou."

Riley chtěla říct, že by tu sázku prohrál, ale to už došli na mýtinu, stále uzavřenou žlutou policejní páskou, a tak se pokusila všechny ostatní myšlenky potlačit.

„Co teď?" zeptal se Ash.

„Teď," odpověděla Riley, „jdu dělat svou práci. Jestli ti to nevadí, zůstaň tady a počkej na mě."

Bez námitky pozoroval, jak se protáhla pod páskou a zamířila ke kamenům uprostřed mýtiny. „Můžu ti nějak pomoct?"

„Jasně, až se mi začne točit hlava dokola a budu kolem sebe prskat hrachovou polévku, tak mě odtud, prosím tě, odtáhni."

„Děláš si ze mě legraci, že?"

Ohlédla se přes rameno a usmála se na něj. „Jo. Prostě měj oči otevřené. Jestli budeš mít pocit, že se děje něco divného, tak přeruš to spojení."

„Jaké *to spojení!*"

„Tohle." Riley upřela pohled na balvany, zhluboka se nadechla a soustředila se na probuzení všech svých smyslů. Pak vztáhla ruce a opřela se oběma dlaněmi o kámen, který zřejmě sloužil jako oltář.

Ve chvíli, kdy se drsného balvanu dotkla, podvědomě zavřela oči. Přestože cákance krve vybledly do rezavých skvrn, které by se daly pokládat za přirozenou barevnou variantu žuly,

velmi živě si uvědomovala, čím ve skutečnosti jsou, a musela do toho vložit všechnu svou vůli, aby se jim dobrovolně otevřela.

V podstatě ani nečekala, že se něco stane, vzhledem k naprosté absenci svých mimořádných smyslů.

Ovšem téměř okamžitě pocítila, že se něco děje. Jako kdyby někdo vyhodil pojistky nebo přiklopil víko, náhle ji obklopilo úplné ticho.

Neslyšela zpěv ptáků, ani vzdálený lomoz městského provozu a lidí.

Vnímala pouze svůj pojednou povrchní dech.

Přinutila se otevřít oči a prudce se od oltáře odtrhla, přičemž klopýtla o pár kroků zpět.

V nose ji řezal štiplavý kouř od ohně, přítomnost síry ten zápach pouze zhoršovala. Temný les kolem ohněm ozářené mýtiny se zdál hluboký a stromy vypadaly jako starodávní nepřemožitelní strážci tajemného rituálu, který se zde odehrával.

Zahalené postavy tančící kolem ohně jí připadaly povědomé, ale jen tak že poznávala pohyby a gesta a tiché prozpěvování v jazyce, jenž většina moderního světa dávno zapomněla. Nikomu neviděla do tváře a zdálo se, že nikdo z nich nevnímá její přítomnost.

Přesto její pozornost nepoutali zahalení účastníci slavnosti, ale otevřená rakev umístěná na oltáři.

Riley nejdříve napadlo, že to musela být pěkná fuška sem rakev, očividně vyrobenou pro tento účel, dotáhnout. A ještě větší výkon představovalo skrýt ji před nechtěnými zraky, zatímco ji sem přepravovali, když byla tak neskutečně velká. Ale pak si všimla, že ačkoli vypadá zdobená a zlacená, ve skutečnosti je vyrobená z nějakého tvrdého kartonu. Dobře seděla na kameni, který pokládali za oltář.

A nebyla prázdná.

Žena měla černou kápi, proto Riley nemohla vidět její tvář. Jinak byla nahá a ležela s rukama sepnutýma na prsou v klasické poloze mrtvých. Ale měla zvednutá kolena a roztažené nohy ve zjevném, i když dost oplzlém gestu, jež zvalo milence.

U nohou rakve na menším kameni stál jeden ze zahalených účastníků obřadu, hlavu mu však neskrývala kápě, ale spíš něco, co připomínalo masku smrtky. Paže vztahoval do výše a prozpěvoval o poznání hlasitěji než ostatní. Očividně je vedl. Háv měl rozepnutý a pod ním byl nahý.

Taky bylo vidět, že je velmi vzrušený.

Riley ucouvla o krok, pak ještě o jeden, zatímco hlavou jí vířila spousta myšlenek a otázek. Bylo to děsné. A nejen v tom smyslu, v jakém by se nad touhle scénou pohoršovala většina lidí. Bylo to hrozné, protože celý ten *obřad* byl špatně. Sice rozeznávala povědomé části, jako prozpěvování, svíčky a vonné tyčinky; dokonce i rakev může patřit k satanským rituálům – ale ne takhle.

Především šlo vždycky o oslavu života, o sílu a moc lidské živočišnosti. A sexualita v tom hrála velkou roli, ale… tohle byl nesmysl.

Než si to dokázala v mysli srovnat, zvedla zrak a poprvé si všimla nahého muže zavěšeného nad rakví.

Zdálo se, že je v bezvědomí.

Riley se snažila prohlédnout si jeho obličej, ale když se tři postavy vymanily z kruhu kolem ohně a přešly k oltáři, nemohla si pomoct a musela je pozorovat.

Podivně ladným akrobatickým způsobem dva z nich pomohli třetímu vyhoupnout se na vrchol nejvyššího balvanu, takže stál vedle visícího muže.

V ruce třímal krátký meč. Riley nikdy předtím podobnou zbraň neviděla, jeho ostří se blýskalo v odlescích ohně.

Ti druzí dva přešli k visícímu muži a každý ho uchopil za jeden kotník. Pomalu kráčeli ke vzdálenému konci oltáře a táhli ho za nohy, až mužovo tělo viselo nad rakví a ženou v ní.

Riley se málem vrhla kupředu, když jí došlo, k čemu se schyluje, ale zabrzdila ten mimoděčný pohyb, když si připomněla, že už se to stalo. Nebo je to vize. Nebo si s ní zahrává její představivost a mysl rozhozená vlivem taseru.

To je jedno. Podstatné je, že to, na co se dívala, se před ní ve skutečnosti neodehrávalo.

Nemohla dělat nic, jen zděšeně přihlížet.

Prozpěvování sílilo, skupina kolem ohně tančila v čím dál zběsilejším tempu – a pak někdo, koho Riley neviděla, třikrát prudce uhodil do zvonu.

A všechno přestalo.

Na nekonečný okamžik jediný pohyb a známky života představovalo praskání ohně. Pak muž, jenž stál v nohou rakve, promluvil latinsky.

V krvi je moc? To řekl?

Muž na nejvyšším balvanu se naklonil dopředu, uchopil hlavu visícího muže za vlasy a zaklonil ji tak, aby mohl na nechráněné hrdlo přiložit ostrou čepel.

Znovu se ozval muž stojící v nohou rakve, vykřikl latinskou větu, kterou se Riley snažila si vtisknout do paměti.

Krev znamená život.

Pak promluvila žena v rakvi. Díky kápi, která jí zakrývala tvář, zněl její hlas přidušeně a neidentifikovatelně. Použila také latinská slova a vyřkla je se strašidelnou smyslností.

Přináším… tuhle oběť… a z prolité krve… zmařeného života… vzývám síly temnoty… síly zla… aby konaly mé rozkazy.

Znovu třikrát zazněl zvon a při třetím úderu hrdlo visícího muže proťal nůž.

Vytryskla krev a skrápěla rakev i ženu, jež v ní ležela. Ta rozepjala dlaně a napřáhla paže, jako kdyby krvavou sprchu vítala, nebo kynula milenci. Zvedla boky a zavlnila se. Rudá tekutina pokrývala její ňadra a břicho a stékala po vnitřní straně stehen.

Zahalené postavy shluknuté u ohně se znovu roztančily za rytmického prozpěvování. Tentokrát se pohybovaly i zpívaly mnohem divočeji, jejich hlasy sílily, jak z ochablého těla visícího muže unikala životodárná míza.

Kněz v nohou rakve prozpěvoval také, čím dál hlasitěji a rychleji, dokud se žena křečovitě nevzepjala; když vzduch rozřízl výkřik jejího orgasmu, kněz odhodil háv, vstoupil do rakve a nalehl na její zmítající se tělo.

Riley se zvedl žaludek. Chtěla zavřít oči nebo se odvrátit, ale nedokázala to; pouze stála a pozorovala nechutné páření,

které se před ní odehrávalo, zatímco zpěv ostatních přerostl do skřeků, krev umírajícího muže stále kapala na dvojici v rakvi a Riley v očích i v nose štípal dým vonných tyčinek.

To bylo špatně. Úplně špatně v tolika ohledech –

„Riley!“

Se zajíknutím otevřela oči a na chvíli se jí zatočila hlava, když se rozhlédla po mýtině zalité denním světlem. Žádná rakev, ani zahalení věřící. Žádná oběť zavěšená nad oltářem.

Přesto pořád cítila pach krve.

„Riley, co to proboha –“

Teprve tehdy si uvědomila, že spočívá v Ashově náručí; nepochybně ji odtrhl od oltáře. Snažila se sebrat sílu, aby se dokázala postavit na vlastní nohy a obrátit se k němu čelem. Byla však vděčná, že ji jeho paže i nadále svíraly.

Jinak by se jistě sesula na zem.

„Co se stalo?“ zeptala se hrubým, ochraptělým hlasem, jenž nepoznávala.

„Zbělela jsi jako stěna,“ konstatoval zachmuřeně a shlížel na ni s nakrabaceným čelem. „A vykřikovalas něco, čemu jsem dost dobře nerozuměl. Než jsem k tobě došel, už ses třásla a –“

Zvedl ruku a jemně se dotkl její tváře, pak jí ukázal mokré konečky prstů. „– a tekly ti slzy.“

Zaraženě hleděla na jeho mokré prsty. „To by mě zajímalo, proč jsem brečela. Sice jsem byla vyděšená, ale –“

„Co tě vyděsilo? Riley, co se, sakra, s tebou dělo?“

Vzhlédla k němu a přála si, aby se necítila tak strašně slabá a vyčerpaná a úplně zmatená. „Já… viděla jsem, k čemu tu došlo. Aspoň myslím, že to bylo ono.“

„Tu vraždu?“

„Jo. Až na to…“ Usilovně se pokoušela jasně myslet. „Až na to, že to nebylo úplně přesné. Nikdo ho předtím nemučil. A na spodní oltář by nemohla cákat krev, protože na něm něco leželo a skoro celý ho zakrývalo. Taky se chovali dost hlučně, takže by je někdo určitě slyšel. A bylo to vůbec celé… nějak divné. Co říkali, co dělali, bylo úplně špatné.“

„Riley, chceš mi naznačit, žes měla nějaké vidění?“

„Asi jo. Nikdy dřív jsem žádné neměla, teda aspoň ne takové, ale někteří lidi od nás o nich mluvili… tak si myslím, že to asi bylo vidění. Ale bylo tam všechno špatně, Ashi. Podrobnosti neseděly. Celý obřad vypadal… spíš jak scéna z hororového filmu.“

Zdálo se, že chápe, co mu chce říct. „Bylo to přehnané? Ještě zveličené?“

„Svým způsobem. Jako kdyby si někdo, kdo nemá sebemenší potuchu, o co v satanismu jde, představoval, jak to asi musí vypadat. Anebo ví, jak to má být, a schválně to chtěl – překroutit do něčeho hrůzostrašného.“

„Možná šlo o některou okrajovou skupinu, jak ses předtím zmínila.“

Zavrtěla hlavou. „Já nevím. Možná. Jenže jsem dosud o ničem podobném neslyšela. Lidská oběť sama o sobě už je něco příšerného; když si k tomu ještě přidáš prapodivný obřad, který zahrnuje dvojici promáčenou přílivem krve mrtvého člověka, zatímco zmíněná dvojice šoustá v rakvi, a –“

„Šoustá v – ježíšmarjá, Riley!“

„Věř mi, vypadalo to zrovna tak děsně, jak to zní. A podle toho, co jsem zaslechla, by ten rituál měl sloužit k vzývání sil, pramenících z oběti a sexu.“

„Sil k čemu?“

„Nemám tušení. Ale když někdo potřebuje nadpřirozené síly, tak k tomu určitě má dobrý důvod.“

„Stejně jako v těch případech žhářství? Pokus o ovládnutí prvotní energie?“

„Něco na ten způsob, a zřejmě té energie chce hodně. Neumím si představit, k čemu by někdo takovou moc potřeboval, ale –“ Cítila, jak ještě více ochabla, a pomyslela si, že její energie se blíží nule.

„Riley –“

„Nic mi není, Ashi. Budu v –“

* * *

Riley se posadila v posteli s bušícím srdcem a s výkřikem, který jí zamrzl na rtech. Okamžitě poznala svou ložnici, kde do ticha pouze proudilo pootočenými žaluziemi měsíční světlo. Bleskovým pohledem se přesvědčila, že Ash poklidně spí vedle ní.

Hodiny na nočním stolku ukazovaly půl šesté ráno.

Kristepane.

Vyklouzla z postele, na podlaze našla svoje tričko na spaní a oblékla si ho s mrazivým pocitem déjà vu.

To se přece nemůže dít znovu.

Šla do obývacího pokoje, vzala do ruky dálkový ovladač a zapnula televizi. Ruce se jí strašně třásly, takže zmáčknout malý knoflík představovalo docela oříšek.

Na CNN potvrdili její obavy. Byl čtvrtek.

Tentokrát ztratila víc než osmnáct hodin.

15

Riley začala horečně přemýšlet a uvědomila si, že její zásoby energie jsou zcela vyčerpané, takže se v podstatě sotva potácí. Hned zašla do kuchyně pro pomerančový džus a napila se přímo z krabice. Pak zhltla dvě energetické tyčinky, jednu za druhou, ani je pořádně nekousala a už vůbec nevnímala jejich chuť.

Ovládal ji děsivý pocit, že se jí všechno úplně vymyká z rukou.

Neztrácím jen čas. Ztrácím i sebe.

Zatímco čekala, až se kávovar zhostí svého úkolu, snědla třetí tyčinku a dopila džus. A když ke kaloriím přidala ještě kofein, cítila se jistější.

Alespoň fyzicky.

Co se to se mnou děje?

Poslední záznam její paměti se vztahoval k tomu, co zažila na mýtině a jak potom krátce mluvila s Ashem. Něco jí říkal, na něco se ptal a pak…

Až tady, teď.

Neuvědomovala si žádný spouštěcí mechanismus, nedokázala určit žádné konkrétní slovo nebo čin, které by jí způsobily tyhle… výpadky. V jednu chvíli vedla úplně normální rozhovor – alespoň tak normální, jak se při její práci dá očekávat – a v následující chvíli zjistila, že uběhly celé hodiny.

Příliš mnoho hodin.

Riley si vzala kávu s sebou ke stolku, na němž dřímal její laptop. A zase, zjevně u něj seděla a pracovala přinejmenším část času, který jí chybí tentokrát. Ale oproti předchozímu dni shledala jeden rozdíl.

Aby se dostala ke svému záznamu, musela nyní naťukat heslo.

Sice si nepamatovala, že soubor zaheslovala, ale vůbec nezaváhala, co má napsat. Protože vždycky používala to stejné, nesmyslné slůvko z dětství, tajné jméno bájného království,

které si vymyslela v rámci svého fantazírování, když jako děvčátko potřebovala uniknout z neklidného a tvrdého světa starších bratrů, života na vojenských základnách a neustálého přesouvání se po celé zeměkouli.

Vepsala heslo do okýnka a nijak ji neudivilo, když se ukázalo, že je správné.

Zdá se, že v jejím životě pořád existuje několik ověřených pravd, na něž se může spolehnout.

Ale vůbec nechápala, z jakého důvodu se rozhodla chránit své zápisky heslem. Hned od počátku to neudělala.

Anebo třeba jo. Možná si to jenom nepamatuje, že heslo zavedla od začátku.

Doufala, že obsah záznamů jí zodpoví aspoň některé otázky, ale zjistila, že napsala pouze to, co si stejně pamatuje. Jak šla na policejní stanici, o schůzce s Jakém, Liou a Ashem. Poznamenala si, že ona sama požádala Ashe, aby se zapojil do vyšetřování *hlavně* proto, že měla strach z další ztráty času a potřebovala, aby na ni dohlížel někdo, komu důvěřovala.

To se mi teda povedlo. Zatraceně.

Riley bolestně sevřela rty, když dočetla do konce velmi stručné „hlášení". Protože ho náhle takto usekla:

Vrátila jsem se s Ashem na místo činu. Jasnovidectví mi poskytlo velmi neobvyklý pohled, který bych nazvala jedině viděním. Extrémní rituály černé magie, možná opravdové, ale mnohem temnější a zvrácenější, než jsem kdy slyšela. Nedokázala jsem s jistotou určit totožnost ani jednoho z účastníků, ale účel rituálu byl naprosto jasný, sloužil k získání nadpřirozených sil.

Ale k čemu? Nemám tušení. Nerada připouštím, že ten nedělní útok stále ještě ovlivňuje funkci mého mozku. Stěží dokážu jasně myslet, a někdy to nejde vůbec. V jednu chvíli si jsem něčím nebo někým úplně jistá a za okamžik už o tomtéž pochybuji.

Nechápu to. Něco se se mnou děje, nebo se už stalo, a je v tom něco víc než jen ten útok taserem. Jediné, co mě napadá, i když to zní neuvěřitelně, je –

„Do háje," ulevila si Riley šeptem.

Záznam usekla, protože ji patrně něco vyrušilo. A z nějakého důvodu už tu větu nedokončila. Domněnku, která jí přišla na mysl, si nezapsala.

A teď si samozřejmě nemůže vzpomenout, co to mohlo být.

Pokud to vůbec něco bylo.

„Kristepane, já fakt blbnu.“ Pomalu si dlaněmi mnula obličej. Snažila se myslet a pochopit.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli se cítíš líp, ale asi ne.“

Riley sundala ruce z tváře a automaticky zmáčkla kombinaci kláves, které ihned aktivují neškodný spořič obrazovky. Měla ten pohyb dokonale naučený a provedla ho tak hladce, že pochybovala, že ho Ash vůbec zaregistroval.

Pochybuju zase i o něm? Proč?

„Dobré ráno,“ řekla a trochu ji překvapilo, že její hlas zní normálně. I chameleón má svoje hranice a v Riley narůstalo podezření, že k těm svým dospěla už před několika dny.

„Asi bych se neměl divit, že jsi zase vzhůru tak brzy.“ Přitočil se k ní, sklonil se a lehce ji políbil. „Ale včera večer jsem měl dojem, že budeš spát přinejmenším týden. Nebo tři.“

„Jen… jsem si potřebovala trochu odpočinout.“

„Potřebovala sis hodně odpočinout. A pořád ještě nemáš dost.“ Upřeně se na ni zadíval a zamračil se.

„Vím, že vypadám příšerně,“ vysoukala ze sebe a najednou si uvědomila, že než prchla z ložnice, ani se neobtěžovala prohrábnout si vlasy aspoň prsty.

„Nikdy nevypadáš příšerně. Ale připadáš mi utrápená.“

„Protože mě vážně něco trápí.“ Odhodlaně se nadechla. „Ashi, mám další výpadek paměti.“

„Cože?“

Přikývla. „Od chvíle, kdy jsem se včera na mýtině probrala z vidění, si nepamatuju vůbec nic. Takže mám víc jak osmnáctihodinové okno.“

Ash si přitáhl židli a posadil se vedle ní. Stále se mračil. „Riley –“

„Myslela jsem si, že jsem třeba do hlášení napsala něco víc, ale je tam jen to, co si pamatuju. Schůzka s Jakem a Liou v zasedačce. Pak jak my dva jedeme na místo činu, abych se

pokusila něco zachytit. A měla jsem to divné vidění. Víš, nemívám taková vidění běžně, fakt to nechápu. Vůbec nevím, co se se mnou děje. Ježíši, já ani netuším, jestli jsem volala Bishopovi –“

„*Riley*.“ Natáhl ruku a překryl její neklidnou dlaň svojí. „O čem to mluvíš?“

„Pokouším se ti říct –“ Zarazila se, když se pozorně zadívala na výraz jeho tváře a přejel jí mráz po zádech. „Včera,“ dostala ze sebe. „Včera ráno jsem ti přece říkala o tom nedělním útoku, že jo?“

Přikývl. „Jo, tos mi řekla.“

„A o – výpadcích paměti?“

Ash ji stiskl ruku. „Miláčku, o výpadcích paměti nepadlo ani slovo. O tom slyším poprvé.“

Bylo brzy, ještě před osmou, když se Riley schoulila do pohodlně velkého proutěného křesla na verandě najatého domku a doufala, že jasné paprsky, které začaly zahřívat den, udělají něco i s ledovým chladem v jejím nitru.

Nepomohla horká sprcha ani Ashova jako vždy vynikající snídaně. Vlastně ani nevěděla, co jí; prostě to brala jako zdroj energie, kterou zoufale potřebuje doplnit.

A ani si nebyla jista, jestli jí to přidalo dost sil.

Dívala se na moře, pohledem čas od času zabloudila k četným pejskařům, kteří své čtyřnohé miláčky nechávali proběhnout v písku, než začne platit denní zákaz vodění psů na pláž.

Takové krásné letní ráno plné příjemných normálních aktivit. Normálních lidí. Pochybovala, že někomu z nich se život vymykal kontrole.

„Na.“ Ash si k ní přisedl do vedlejšího křesílka a podával jí velký hrnek kávy. „I na sluníčku se pořád klepeš.“

„Díky.“ Riley chvíli srkala kávu při plném vědomí, že ji pozoruje a čeká. Nakonec si vzdychla a natočila se v křesle, aby na něj viděla. „Tak. Kde jsme to skončili?“

„Probrali jsme dopolední schůzku se šerifem na policejní stanici. Tu si pamatuješ docela dobře.“

Přikývla.

„Fajn. Předpokládám, že si pamatuješ i náš rozhovor o tom, proč jsi mě požádala, abych se oficiálně účastnil vyšetřování. Tehdy ses mi přiznala k tomu, že tě v neděli v noci někdo napadl. Že to hodně pochroumalo tvoji paměť i smysly. Tvrdilas, že potřebuješ, aby na tebe dohlížel někdo komu důvěřuješ, pro případ, že ten útok způsobil větší škodu, než o jaké víš.“

Riley si to srovnala se svými „vzpomínkami“ na stejný rozhovor a zase tápala, kterým faktům nebo zdánlivým faktům může věřit. „A neříkala jsem ti, že jsem zapomněla skoro všechno, co se událo za poslední tři týdny?“

Ash se zamračil. „Ne, řeklas mi akorát, že si nepamatuješ, co předcházelo tomu útoku. Že si nevzpomínáš proč a kam jsi tu noc šla. To je všechno, nic víc.“

„Aha.“

„Riley, chceš mi naznačit, že si nepamatuješ vůbec nic z uplynulých týdnů?“

„Jen útržky, ale –“ Vzdychla. „Do háje, podle mě už jsme tuhle debatu jednou vedli. Nepamatovala jsem si ani nic o nás dvou, ale když ses mě dotkl, hned jsem věděla, že jsme milenci. Cítila jsem, co jsme spolu prožili, a to byla jediná věc, kterou jsem si v té zpropadené situaci byla jistá. Tak se, prosím tě, nenaštvi, že jsem to v našem vztahu hrála, protože jsem rozhodně nic *nepředstírala.* Sice jsem trochu tápala naslepo, ale nic jsem nehrála.“

„Byla jsi… velmi přesvědčivá,“ promluvil nakonec.

„Tak to vidíš, už zase jsi naštvaný. Prosím tě, nenuť mě opakovat, jak mě ta nedělní příhoda sebrala a že jsem si horko těžko dávala *všechno* do souvislostí, nejen nás dva.“

Suše namítl: „Nezlob se, ale když jsi to říkala poprvé, nebyl jsem u toho.“

„Ale byl.“ Zavrtěla hlavou. „Přinejmenším já si to tak pamatuju. Do háje. Připadalo mi to tak – tak skutečné. Už vůbec nic nechápu.“

Ash si ji zamyšleně prohlížel. „Sice se pořád ještě trochu chvěješ, ale na druhou stranu to bereš strašně klidně.“

Neobtěžovala se vysvětlovat, že ve speciální jednotce se člověk naučí zvládat neočekávané situace, do nichž spadne bez předchozího varování.

Jinak v jednotce moc dlouho nevydrží.

Místo toho řekla: „Nejsem klidná, jsem otupělá. V tom je velký rozdíl.“

„Riley, možná by ses vážně měla vrátit do Quantika.“

„Ne,“ vykřikla okamžitě, bez přemýšlení, a jakmile to vyřkla, sama cítila, že je to správné, to jediné správné řešení. Nebylo moc věcí, které by momentálně mohla tvrdit s jistotou, ale naprosto zaručeně věděla, že tu musí zůstat. Sice to odporovalo zdravému rozumu, nemluvě o jejím výcviku, ale přesto to tak cítila.

Ale jak se můžu spoléhat na to, co cítím, víc než na to, co si myslím? Že by si opravdový instinkt razil cestu vším tím zmatkem ztracených vzpomínek a nespolehlivých smyslů, nebo jde o tvrdohlavé odhodlání neopustit rozdělanou práci?

Pravdivá mohla být kterákoli možnost. Anebo taky žádná.

Ash se znovu dožadoval její pozornosti, když konstatoval: „Oba víme – teda aspoň doufám, že to víš taky – že *nechci*, abys odjela. Vymýšlel jsem, jak zařídit, abys mohla přesídlit sem, třeba pracovat v charlestonském oddělení FBI. Ale říkalas, že tu hodláš strávit celých šest týdnů dovolené, tak jsem si myslel, že mám ještě čas, než tě začnu ukecávat.“

To ji na chvíli rozptýlilo – což nebyl žádný div vzhledem k současnému stavu její mysli – a udiveně zvolala: „Šest týdnů? Fakt jsem říkala, že tu chci zůstat – který týden je teď? – ještě další dva týdny?“

Přikývl. „V sobotu už to budou čtyři týdny, cos přijela.“

„To taky nedává smysl,“ zamumlala. Předchozí neděli určitě věděla, že se Bishop a zbytek týmu přímo topí v záplavě případů. Přestože nepodávala hlášení, měla ve zvyku sledovat, kde se kdo z ostatních agentů nachází, a nedovedla si představit, že by za dané situace – kdy byla jednotka rozeseta doslova po celé zemi – zvažovala prodloužit si svou takzvanou dovolenou.

„To ti pěkně děkuju.“

Riley zavrtěla hlavou. „Nemá to nic společného s námi dvěma. Já jen že Bishopův případ sériového vraha, který řádí v Bostonu, se denně propírá v celostátních zprávách a musela jsem vědět, i jak jsou zaneprázdněni ostatní členové týmu; momentálně je jednotka vytížena úplně na maximum. Není mi podobné, že bych se rozhodla zůstat tady u nijak vážného a neoficiálního vyšetřování.“

„Nijak vážného?“

„Posouzeno v širším měřítku. Alespoň než došlo k té vraždě v neděli v noci, se to nejevilo příliš vážně. Do té doby jsme se zabývali akorát několika úmyslně založenými požáry a škodou na majetku, ale nikdo u toho nepřišel k úhoně, takže s tím Jake pomoct nepotřeboval. Tak proč bych tu trčela, když mě zoufale potřebujou jinde? Jedině že by…“

Ash ji upřeně pozoroval. „Jedině?“

„Jedině kdybych věděla, že ačkoli se situace na první pohled netváří nijak hrozivě, Gordonovy předtuchy se potvrdily a dělo se tu něco opravdu nebezpečného. Jsi si jistý, že všechno, co jsem ti řekla, naznačovalo, že –“

„Že ‚o nic nejde,‘ abych tě citoval přesně.“ Zamračil se. „Ačkoli pokud mohu soudit podle tvého… hereckého výkonu, který podáváš od neděle, klidně jsi mi mohla tvrdit pravý opak a já bych ti to spolkl.“

Vzdychla si. „Já věděla, že do toho znovu zabředneme.“

„Riley –“

„Ashi, nebudu se ti omlouvat za to, že jsem se ti v počátečních týdnech s ničím nesvěřila, protože vůbec nevím, jestli se bylo s čím svěřovat. A pokud ano, netuším, proč jsem si to nechala pro sebe. A protože od chvíle, kdy jsem se v pondělí probudila, se většinu času snažím přijít na to, jestli se můj mozek a smysly někdy vrátí do – jak ráda říkám – normálního stavu. Mrzí mě, že jsi naštvaný nebo jestli jsem ti ublížila, ale zkus se na chvíli vžít do mé kůže a zamysli se nad tím. Kdybys neměl nejmenší představu, proč jsi udělal něco velmi netypického – respektive hodně věcí, které se neslučují s tvým obvyklým chováním – jak rychle bys dokázal potlačit všechny

pochybnosti a svěřit se ženě, s níž jsi překvapivě šel do postele?“

Ash po dlouhém mlčení vzdychl a přikývl. „Dobře, chápu to.“

„Díky.“ Napůl pro sebe zamručela: „Kdybych si tak mohla být jistá, že zítra celý rozhovor nebudeme muset opakovat. Fráze ‚déjà vu‘ pro mě dostala zcela nový význam.“

„Myslíš, že můžeš čekat další výpadek paměti?“

„Já nevím, co si mám myslet. Vím jen, že co momentálně prožívám, se nepodobá ničemu, o čem bych někde slyšela. Výpadky paměti nejsou u senzibilů zcela neznámé. Spíš naopak, vyskytují se docela běžně. Ale když k nim dochází, tak je člověk buď v bezvědomí, nebo se chová naprosto odlišně.“

„Jak to myslíš?“

„Chci říct, že pokud sis ty ani nikdo jiný nevšiml ničeho divného na mém chování v průběhu hodin, na které si nevzpomínám, znamená to, že jsem ty hodiny vlastně neztratila. Fungovala jsem úplně normálně, byla jsem při vědomí a dělala běžné věci. Byla jsem sama sebou. Ale pak z nějakého důvodu pro mě ty vzpomínky a zážitky… přestaly existovat. Přestaly pro mě být skutečností.“

„Proč mi to zní ještě děsivěji?“

„Patrně ze stejného důvodu, proč to děsí i mě. Protože skutečnost pro nás představuje to, jak vnímáme svět. A když z toho ztratím byť jen kousek, pak… nemůžu věřit ničemu, co si myslím nebo cítím. Zvláště teď. Už nejde jen o to, že mám v paměti díry. Můj mozek totiž začal ta bílá místa zaplňovat *vzpomínkami*, které vůbec nejsou pravdivé.“

„Ovšem za předpokladu, že věříš tomu, co ti říkám já,“ poznamenal.

„Musím ti věřit,“ konstatovala věcně. „Musím mít nějaký pevný bod, kterého se můžu držet, nějakou kotvu. Tu pro mě představuješ ty. Protože spolu spíme. Protože ještě předtím, než se všechno semlelo, jsem ti natolik důvěřovala. Nevím, jestli jsem se o tom zmínila, ale nikdy neberu sex nezávazně. Takže když jsme milenci, musela jsem ti naprosto důvěřovat, i když jsme se znali jen pár dnů. Možná si nepamatuju proč, ale musím

tomu věřit. Musím se toho držet. Jsi mé spojení se životem, Ashi.“

„Byl bych rád, kdybys to říkala s větším nadšením.“

Riley se vynasnažila, aby použila mnohem lehčí tón: „Co na to říct? Však víš, že nerada ztrácím kontrolu. I když jsem nevím jak spokojená, ráda určuju sama, kterým směrem budu plout.“

„Jsem lodivodem své duše,“ zacitoval šeptem verš, kterým se řídil prakticky celý život.

„No jo. Nikdo nejsme pány svého osudu, ale to nám ještě nebrání pokoušet se o to.“

„Už jsme to spolu rozebírali.“

„Vážně?“ Riley znovu zavrtěla hlavou. „Tak to nejspíš probereme ještě několikrát. Ale jestli chceš zdrhnout, tak radši hned než potom později.“

„Nechci zdrhnout, Riley.“

„Ani jsem si nemyslela, že bys chtěl. Jen jsem si řekla, že ti to navrhnu.“

„To oceňuji. A odmítám.“

Nemohla si pomoct, musela se usmát. „Mám tušení, že jsem si vybrala dost pevné spojení se životem. A k tomu, abych věděla, že ho budu potřebovat, mi stačí selský rozum. Situace se může ještě podstatně zhoršit, Ashi.“

Po chvíli se zeptal: „A za to všechno může ta rána od taseru?“

„Nevím o žádné jiné příčině.“

„Jednou jsi naznačila něco o – Riley, mohlo by to být působení jiného člověka s paranormálními schopnostmi?“

„Teoreticky? Jasně že mohlo. Souboj energií. Elektromagnetické pole se dá ovlivňovat a elektrické impulsy zablokovat nebo přesměrovat. Dokonce jdou i vytvořit.

Tímhle způsobem zkrátka mozek funguje a může na něj mít vliv spousta vnějších okolností. Ale zatím jsem se nikdy nesetkala se senzibilem, který by měl schopnost ovlivnit mysl jiného senzibila, ani v nepatrné míře. Jedině snad kdyby mezi nimi existovalo silné pokrevní pouto.“

„Což u tebe nepřipadá v úvahu.“

Riley zavrtěla hlavou. „Bráchové jsou po celém světě a rodiče v Austrálii. A nikdo z nich stejně nevládne žádnými paranormálními schopnostmi."

„A není možné, aby tě ovlivňoval někdo, kdo s tebou není příbuzný?"

„Nevím jak. Pozměnit mé vzpomínky? Dokonce vytvořit nové? Ani teoreticky si neumím představit to obrovské množství energie, které by k něčemu takovému bylo zapotřebí."

Shořelé budovy. Krvavá oběť. Ne ledajaká krvavá oběť…, ale lidská. Kolik temných sil by takové činy uvolnily?

Na okamžik se Riley zazdálo, že už jí svítá, ale pak jí myšlenka znovu proklouzla mezi prsty.

„Poznala bys, kdyby se někdo snažil ovlivnit tvou mysl?"

„Možná. Asi jo." Určitě by to poznala. Naskočila jí husí kůže, když si představila opačnou variantu; že by nebyla pánem svých skutků, že by její vzpomínky a snad i myšlenky utvářel někdo cizí.

Mnohem radši uvěřila, že se jí v mozku všechno porouchalo díky jednomu elektrickému šoku.

Ale přesto…

Že by to byl důvod, proč spotřebovávám energii tak šíleným tempem? Protože se moje mysl musí namáhat, aby odrážela útočníka, o kterém ani nevím? Je to vůbec možné?

„A proto si jsi úplně jistá, že to způsobilo napadení taserem?"

„Myslím, že je to pravděpodobnější." *Teda alespoň doufám.* Dlaní si promnula čelo. „Ale nemůžu tvrdit, že momentálně dokážu jasně uvažovat. Ale vím, že paměť je velmi vrtkavá potvůrka, i když člověk neutrpěl žádný úraz, a když k tomu přičteš ještě elektrickou ránu neznámé síly a trvání, je dost pravděpodobné, že se mozek zblázní. Zvláště pak mozek někoho s mimosmyslovým vnímáním, ve kterém běžně probíhá vyšší elektrická aktivita než u ‚normálních' lidí."

Ash zavrtěl hlavou. „Já to nechápu."

„Já taky ne," přiznala se Riley. Po krátkém zaváhání dodala: „Musím podat hlášení. Protože je to správný krok, a protože

pokud vůbec někdo dokáže vysvětlit, co se mi v hlavě děje, pak jedině Bishop.“

„Zní to, jako bys o tom pochybovala.“

„Ale ne. Jen nevím, jak dlouho může i takový člověk jako on žonglovat s tolika talíři najednou, než mu nějaký spadne a s rachotem se roztříští o zem.“

16

„A vážně si nepamatuješ vůbec nic, cos během těch dvou výpadků paměti řekla nebo udělala?“ Podle Bishopova klidného tónu by nikdo nehádal, že mu ta situace připadá nějak neobvyklá, ani že má zrovna plné ruce práce s vlastním neuvěřitelně náročným případem. Alespoň v této chvíli se zdálo, že zvládne hodně věcí najednou.

„Ne,“ odpověděla Riley. „Jako kdybych upadla do bezvědomí a vzbudila se za několik hodin.“

„Což se značně liší,“ poukázal, „od toho prvního výpadku, který následoval bezprostředně po útoku taserem.“

Chvilku jí trvalo, než jí to došlo. „Když jsem se v pondělí odpoledne vzbudila, tak jsem pár útržkovitých vzpomínek *měla*. Sice zamžené a zmatené, ale měla.“

„Ano. To zní jako logický důsledek dočasného porušení elektrické aktivity mozku. Jako výbuch energie, který způsobil, že se ti roztříštila paměť a střípky vzpomínek se rozptýlily. Nedokázalas je pospojovat, ale všechny části, všechny zážitky tam pořád byly.“

„Jen vzpomínky?“

„To bych se měl zeptat já tebe.“

Riley stála v obývacím pokoji a s telefonem u ucha nepřítomně hleděla ven skrz velké okno, které směřovalo na pláž. Ash zůstal na verandě, trpělivě čekal a zamyšleně pozoroval moře. Vrtalo jí hlavou, na co on asi myslí, co cítí.

Neměla tušení.

Nadechla se a odpověděla Bishopovi: „Ne, nešlo jen o vzpomínky. Ale i o smysly a pocity. I o běžnou schopnost přečíst ostatní lidi, vědět, co si myslí nebo cítí. Všechno bylo jaksi roztroušené a vzdálené.“

„Ale vědomosti a výcvik to neovlivnilo. Tohle jsi stále dokázala používat.“

„Myslím, že jo,“ souhlasila opatrně.

„Pak se vsadím, že všechno pořád máš, Riley.“

„Ve zlomcích.“

„Dokážeš je zase slepit dohromady.“

„Vážně? A jak?“ Obávala se, že v jejím hlase zaznívala stejná nejistota, jakou pociťovala.

„První krok už jsi udělala. Zvládla jsi použít jasnovidecké schopnosti na místě činu.“

„Ale výsledek byl úplně jiný než dřív.“

„Je dost dobře možné, že ten elektrický výboj způsobil nějakou trvalou změnu.“

Uvědomila si, že se jí krátké nehty zarývají do dlaní, a přinutila se povolit pravou pěst. S pohledem upřeným na blednoucí zarudlé půlměsíčky pomalu vyslovila: „Existuje nějaký předchozí případ?“

„Podobný. Elektrické pole na nás silně působí, Riley. V podstatě na všechny. Ale jak moc působí, to už je individuální. Může mít nepředvídatelné vedlejší účinky od nepatrné ztráty orientace až po zásadní změny paranormálních schopností. Ovšem přímý zásah do mozku… Znám jediný případ, kdy muže s nepříliš silnou schopností média nešťastnou náhodou zasáhl elektrický proud. Zastavilo se mu srdce, ale podařilo se ho oživit.“

„A dál? Pořád ještě vidí mrtvé?“

„Předtím je neviděl. Stěží je tu a tam zaslechl. Zato teď je vidí v barvě a slyší tak dobře jako ty teď mě. A to neustále, pokud poodkryje svůj ochranný štít. Trvalo nám rok, než jsme ho naučili, jak si ho vybudovat.“

„Jako kdyby žil uprostřed hlučného davu, který vidí a slyší jen on.“

„Přesně tak. Nic příjemného.“

„Nepatří k jednotce?“

„Ne. Možná někdy v budoucnosti. Ale momentálně má co dělat, jen aby vedl jakž takž normální život.“

Riley by si radši povídala o problémech někoho jiného, ale zdráhavě se vrátila ke svým. „Takže… ten šok od taseru možná zesílil nebo pozměnil mé jasnovidecké schopnosti, takže budu mívat vidění.“

„Je to možné.“

„Předtím ses o téhle možnosti nezmínil, že ne? Kristepane, já si ani nepamatuju, jestli jsem ti včera volala.“

„Volala, i když jen krátce. A během hovoru jsem nezaznamenal nic zvláštního, zjevně jsi v tom chybějícím čase fungovala úplně normálně. A jestli jsme probírali možné změny tvých schopností? Ne, konkrétně o tom jsme se nebavili.“

„Měl jsi podezření, že k tomu může dojít?“

„Upřímně?“ Poprvé se mu do hlasu vloudila únava. „Tady je takový frmol, že jsem neměl moc času zabývat se tím, co se děje jinde.“

„No jo, viděla jsem tě ve zprávách. Vypadá to na hodně tvrdý oříšek.“

„Taky že je. Ale i ostatní momentálně pracují na složitých případech. Včetně tebe, Riley –“

„Já vím, měla bych se vrátit do Quantika. Ale všechny odpovědi se skrývají tady, Bishope. Navíc došlo k vraždě a je docela možné, že narazíme ještě na další oběť. A já v tom nějakým způsobem jedu taky. Nemůžu zkrátka všeho nechat a jít.“

„V neděli večer nějaký neznámý útočník překvapil vycvičenou agentku a vyřadil ji dost nevybíravým způsobem z provozu.“

„Nemusíš mi to připomínat,“ reptala.

Bishop jejímu protestu nevěnoval pozornost. „Nevíme, jestli útok měl být smrtelný, ale všechno tomu nasvědčuje. Tvoje paměť a instinkty jsou přinejlepším nespolehlivé a máš dokonce ještě větší spotřebu energie, než je u tebe obvyklé. Za posledních osmačtyřicet hodin jsi zaznamenala dvě okna jak výkladní skříň, kdy jsi ztratila víc než polovinu toho času. Přepadají tě sny a vize extrémních rituálů černé magie, které se, jak víme, vyskytují vzácněji než sníh v létě. A nikdo ti nekryje záda.“

„Co tím chceš říct?“ zeptala se schválně drze, i když si nebyla jistá, jestli jí to projde. Většinou jí takové chování netoleroval.

„Riley!“

„No dobře, tak je to šílené. Jsem blázen. Pravděpodobně. A taky mám strašný strach, jestli to nevnímáš."

„Samozřejmě to vnímám, dokonce i bez telepatie. Jak se situace zhoršuje, jsi čím dál lehkomyslnější a dost prostořeká."

Riley se zakabonila. „To jsem tak průhledná?"

„Patří to k tvým obranným mechanismům. V tvém případě to je způsob, jak přežít."

„To jako ‚té chudinky praštěné blondýny si vůbec nevšímejte, očividně to nemá v hlavě v pořádku, takže je neškodná', tak jsi to myslel?"

„Částečně. Je to taky jedno z tvých… ochranných zbarvení. Když se něčemu směješ a bereš to na lehkou váhu, tak to přece nemůže být až tak vážné, že ne? Uklidňuješ tím lidi kolem sebe, aby na tebe netlačili."

Riley znovu pohlédla na muže, který čekal na terase, a konstatovala: „Myslím, že tentokrát to nezabere."

„Nefunguje to u každého," souhlasil Bishop. „Jestli má být Ash Prescott tvoje spojení se životem, pak k němu musíš být naprosto otevřená."

Riley nepřekvapilo, že Bishop přesně odhalil, co ji trápí. Nejspíš jí na dálku četl myšlenky. „Řekla jsem mu, že mi bude dělat spojení se životem. Ale doopravdy si myslíš, že dojde až na to?"

„Možná jo. Během dvou dnů tě potkaly dva výpadky paměti, přičemž ten druhý byl delší než ten první. Už samo o sobě to naznačuje, že se tvůj stav spíše horší než lepší."

„Tak toho jsem se bála. Ale mozek je přece stavěný tak, aby se sám dal do pořádku, nebo ne? Vytvoří si nová spojení na místo těch starých, zničených."

„Více méně ano. Právě proto bych očekával, že se tvoje situace stabilizuje. Ale protože se tak nestalo, znamená to, že zřejmě došlo k dlouhodobému poškození."

Riley se nad tím na chvíli pozastavila. Snažila se přemýšlet s jasnou hlavou. Někde na okraji její mysli ji dráždila jakási myšlenka, něco, co nedokázala zachytit, a to ji rozčilovalo, protože to zřejmě představovalo alespoň částečnou odpověď.

Musí to být něco… něco, na co jsem přišla? Co mi dávalo smysl?

Bishop přerušil její úvahy: „Taky mě znepokojuje, že jsi během těch výpadků normálně fungovala.“

„To mi povídej. Ash mi pomáhá doplnit většinu ztraceného času a podle všeho jsem se chovala jako obvykle.“

„Takže jako nejpravděpodobnější scénář se nabízí, žes ten čas úplně normálně prožila a potom jsi na něj z nějakého neznámého důvodu zapomněla. Nebo se minimálně ke vzpomínkám na něj nemůžeš dostat.“

„Zní to tak.“

„Ale nevíme, co ty výpadky paměti zapříčinilo.“

„Pokud nějaká příčina existuje.“

„Podle toho, co víme, k nim nikdy nedochází jen tak, vždycky musí být nějaký spouštěcí mechanismus. Před tím druhým jsi používala své schopnosti, ale při tom prvním ne. Nevybavuješ si žádné společné rysy těsně předtím, než se to přihodilo?“

Už už chtěla říct, že ne, ale zarazila se a zamyslela se důkladněji. „Těsně před prvním výpadkem paměti jsem mluvila se dvěma lidmi ze skupinky satanistů – však víš, říkala jsem ti, že přijeli na ostrov – Steve a Jenny se jmenujou. Když jsem se probudila po téhle ztrátě paměti, bylo to ze snu, kde jsem pozorovala jakousi černou mši, při níž Jenny sloužila jako oltář.“

„A v druhém případě?“

„Ten nastal hned pár minut poté, co jsem se probrala z toho vidění na místě činu. Všichni účinkující v mé vizi byli zahalení, ale žena mohla klidně být zase Jenny. A kněz Steve. Nemůžu to tvrdit jistě, ale…“

„Je tam možná vazba.“

„Jediná, co mě napadá.“ Riley přeběhl mráz po zádech, protože si uvědomila, že se čím dál hůř soustředí. Znovu byla s energií na dně. Už zase.

Do háje, krucipísek, do prčic…

Přinutila se pokračovat: „Ash… se zmínil, jestli by mě nemohl ovlivňovat jiný senzibil. Gordona to taky napadlo.

Někdo, kdo by dokázal manipulovat mojí myslí a vzpomínkami.“ *A možná ze mě saje energii.*

„Možné to je. To, že se tvůj stav horší, napovídá, že se potýkáš s něčím víc než s jediným elektrickým výbojem. A pokud tam u vás působí černá magie doplněná o opravdové paranormální schopnosti, a zjevně slaví jisté úspěchy, pak to nemůžeš zvládnout sama.“

„Bishope –“

„Nikdo by takovou situaci neměl řešit sám. Co když tam máš senzibila, který je schopný vyvolávat temné síly a využívat jich? Riley, dobře víme, že zlo existuje, že je to skutečná, téměř hmatatelná energie.“

„Jo, jenže –“

„Energie, proti níž jsi právě teď bezbranná. Přirozenou obranu máš oslabenou, tak tak že ne docela zničenou. Jak se můžeš bránit takovému rafinovanému útoku?“

Na to nedokázala odpovědět.

Bishop ani na odpověď nečekal. „Kdyby nic jiného, tak praktikování okultismu představuje skvělou příležitost, jak využít negativní energii. Ať už k ochromení nebo zničení protivníka, tak k dosažení jakéhokoli jiného cíle. Ty přece černé magii rozumíš nejlépe, takže dobře víš, jak nebezpečné mohou podobné rituály být v nepravých rukou. Vůbec to ten dotyčný nemusí udělat záměrně a třeba nad tím ani nemá kontrolu, ale každopádně vytvoří obrovské množství negativní energie – což klidně může být jedna z věcí, která na tebe právě teď působí.“

Na tuhle možnost nepomyslela; ještě nikdy se jí nic podobného nepřihodilo. Ovšem na druhou stranu opravdové černé mše, jichž byla svědkem, by dokázala spočítat na prstech jedné ruky. A ještě by jí pár prstů zbylo.

„Do háje.“

„Musíš počítat s tím nejhorším, Riley. Předpokládej, že stojíš proti velmi mocnému nepříteli. Ten útok taserem byl možná pouhý začátek.“

„Neumím si představit, koho bych mohla v tak krátké době ohrozit, alespoň ne v takové míře.“

„Právě na tuhle otázku bys měla hledat odpověď. Bez ohledu na to, co se stalo s tvými vzpomínkami a schopnostmi, jediné, co víš jistě, je, že na tebe někdo zaútočil.“

Kupodivu zrovna něco takového potřebovala Riley slyšet, a navíc od někoho, kdo dovede situaci posoudit s chladnou hlavou.

Cítila se o něco jistější a vyrovnanější. Dokáže to. Koneckonců je přece profík a velmi zkušený vyšetřovatel.

Prošla skvělým tréninkem sebeobrany a umí se o sebe postarat. A o okultismu ví skoro všechno.

Dokáže to.

Věřila si skoro na sto procent, že to zvládne.

„Takže mi dovolíš pokračovat v pátrání?“

„Za jistých podmínek, Riley.“

„No dobře, ale –“

„Poslouchej mě. Zvolila sis Ashe Prescotta, aby ti dělal spojení se životem, a oba musíme věřit, že víš, co děláš. Měj ho pořád po ruce. Prověř veškerá vodítka, která máš, vypátrej možné souvislosti – a zítra mi podáš hlášení. Pořád platí, že máš čas do konce pátku, jak jsme se původně domluvili. Pokud se věci nepohnou nebo budeš mít i jen desetiminutové okno, s konečnou platností tě odvolám do Quantika. Rozumělas?“

Riley věděla, že tentokrát nemá smysl se hádat. „Dokonale.“ Pořád zápasila s udržením pozornosti a doufala, že to její šéf nevycítí. „Ještě jednu věc, Bishope. Co ten sériový vrah z Charlestonu? Říkal jsi, že nahlédneš do spisů.“

„To jsem taky udělal. A nemusíš se obávat Johna Henryho Pricea, Riley.“

Ztěžka se opřela o kuchyňskou linku. Ohromně se jí ulevilo a ani se to nesnažila skrývat. „Víš to jistě?“

„Naprosto.“

„Dost na tom, že ho nějaký cvok napodobuje, ale –“

„Věnuj se vlastnímu vyšetřování, Riley. Zítra čekám na hlášení. Případně se ozvi dřív, kdyby se něco změnilo. A hlavně *dávej na sebe pozor*.“

„Slibuju, že budu opatrná.“ Položila sluchátko, ale chvíli zůstala opřená o pracovní desku. Pak se odstrčila, a než zamířila

na verandu promluvit si s Ashem, zašla si pro další energetickou tyčinku. Marně se přesvědčovala, že z ní energie neuniká, jako kdyby někdo vytáhl špunt.

* * *

Bishop zaklapl mobilní telefon a zůstal hledět na složku, která ležela otevřená na stole před ním.

„Tys jí lhal," prohodil Tony neutrálním tónem.

„Jen jsem jí neřekl celou pravdu."

„Záměrné zamlčení je totéž jako lež, šéfe."

„Záleží na tom," bránil se Bishop, „jestli účel světí prostředky. V tomhle případě ano."

„Myslíš, že to dobře dopadne?"

Bishop se vyhnul přímé odpovědi, když řekl: „Riley hlavně potřebuje bezvýhradně důvěřovat tomu, kdo jí bude dělat spojení se životem."

„A kdybys jí řekl celou pravdu, tak by o tu důvěru mohla přijít?"

„V současné situaci zřejmě ano. Když se nemůže spolehnout na své schopnosti, instinkt, ani vzpomínky, mohla by se kvůli nejmenší pochybnosti od něj odtrhnout. Uzavřela by se ještě více. A svou osamělostí by se vystavila většímu nebezpečí."

„Tady by asi nešlo jen o drobné pochybování."

„V jejích očích ne."

„Z mého pohledu to vypadá trochu podezřele," svěřil se Tony. „Rád bych věřil na náhodu, ale když už nic jiného, tak se člověk při práci s tebou naučí, že se šťastnou náhodou nemůže počítat. Souvislost mezi dvěma věcmi – nebo lidmi, kteří spolu zdánlivě nemají nic společného, většinou znamená nehezké překvapení. A to, že jsme objevili spojení mezi Johnem Henrym Pricem a Ashem Prescottem, v této chvíli působí poněkud hrozivě. Přinejmenším."

„Price je mrtvý," odsekl Bishop a natáhl se, aby zavřel složku před sebou.

„Hm. Jenže u nás ještě neznamená, že když je mrtvý, že zmizel nadobro. A už vůbec mrtvý nemusí být neškodný. Někdo přece jen zabíjí ty turisty v Charlestonu.“

Bishop vstal. „Nejsme v Charlestonu, ale v Bostonu. A tady taky někdo vraždí.“

„Člověk by si řek, že se to asi šíří vzduchem,“ prohodil Tony.

„Vypadá to tak. Budu na vyšetřovně. Znovu si podám toho takzvaného svědka.“

„Škoda že do něj nevidíš.“

„Hodlám se o to stále pokoušet.“

Teprve když Bishop došel ke dveřím zasedací místnosti, ozval se Tony zase: „Šéfe? Nemáš rád, když někdo z nás musí zůstat u případu sám, že ne?“

„Ty myslíš, že jsem Riley nechal, ať se v tom plácá sama?“

„Ty si to myslíš. Máš pocit, žes to udělal.“

„Tony,“ začal Bishop váhavě, „pracovat s někým, kdo má schopnost vcítit se –“

„– je hrozná otrava. No jo, já vím. Ale já empatii moc neovládám. To už musí být hodně silné pocity, abych je vnímal.“

„Vůbec mi to neulehčuješ.“

Tony se zakřenil. „Právě naopak. Beru to jako svou povinnost, abych ti připomněl, že Riley je velká holka – obrazně řečeno – a umí se o sebe postarat. Nezapomínej, že jsem tenkrát v té tělocvičně byl taky. Rozdala si to s tebou i s Mirandou. S oběma *najednou*. A málem vás taky oba dostala. Proto říkám, že je dost tvrdá.“

„Fyzicky nepochybně ano.“

„Jenže tady nejde o fyzickou odolnost, že? Protože ten, co ji taserem vyřadil z provozu, věděl přesně, že jinak by proti ní neměl šanci.“

„Nepřítel, který toho o tobě tolik ví, je velmi nebezpečný.“

„A je lepší mít takového nepřítele na očích?“

Bishop neodpovídal.

„Nevaroval jsi ji.“

„Ale varoval.“

„Jenže ne nijak konkrétně."

„Sama ví nejlíp, že tam má nepřítele. Takže jsem jí nemohl říct nic, co by ji ještě více povzbudilo, aby byla neustále ve střehu, nebo si dávala více pozor, nebo…"

„Se chovala paranoidně?"

„Ne. Nechci, aby pochybovala o člověku, který jí může pomoct přežít následující dny. To by bylo nebezpečné."

„Nezbývá než doufat, že si vybere správně," konstatoval Tony. „Protože i z mého úhlu pohledu vypadá ten chlap strašně podezřele. Teda všichni. Komu bude moci věřit, až opravdu dojde na lámání chleba? Novému milenci s krvavou stopou k sériovému vrahovi, co ji málem připravil o život? Starému kámošovi z vojny, který k ní nebyl zrovna dvakrát upřímný? Nebo maloměstskému šerifovi, který má vlastní plány? Koho si vybere, aby mu svěřila svůj život? Jak se s takovou volbou poprat?"

„Řídí se svým instinktem."

„A co jako?"

„A poslouchá, co jí celou dobu napovídá."

Riley spořádala jednu tyčinku a pustila se do druhé, než vyšla na terasu k Ashovi a znovu se uvelebila v křesle vyhřátém od sluníčka.

„Co říkal Bishop?" zajímal se.

Riley stručně shrnula jejich rozhovor a řekla: „Myslí si, že to sice zní nepravděpodobně, ale je možné, že mě ovlivňuje někdo s paranormálními schopnostmi. Mnohem pravděpodobnější se však jeví, že za všechno může ten útok taserem. Zmínil se o případu, kdy elektrický výboj výrazně změnil schopnosti jednoho senzibila. Jestli jde o následky elektrošoku i u mě, tak se vůbec nedá odhadnout, jaké škody napáchal na mém mozku, dokud neuvidíme, jak se to vyvrbí."

Rozhodla se, že Ashovi nebude vykládat, že na ni klidně může působit i negativní energie vyvolaná satanskými obřady, ačkoli by nedokázala vysvětlit, proč o tom vlastně pomlčela.

O kom tedy pochybuju? O sobě? Nebo o Ashovi?

„Je zázrak, že tě to nezabilo," přisadil si Ash.

Riley se pokoušela udělat na prázdném obalu od tyčinky uzel. „Pořád musím dumat nad tím, jak mě někdo mohl úplně překvapit. To by se nemělo stát. Však víš, jak to myslím. Nemělo by se to přihodit někomu, kdo sloužil v armádě a pak ještě podstoupil důkladný výcvik FBI."

Ash opatrně nadhodil: „Možná, že ten někdo se vůbec nemusel snažit, aby tě překvapil. Třeba byl…"

„Byl celou dobu se mnou? Jo, to mě taky napadlo."

„Z čehož, předpokládám, tak trochu pramení tvoje nedůvěra vůči všem."

„A ty by ses snad nezdráhal někomu věřit?"

„Ale já se nehádám, jen konstatuji."

Přísně se na něj zahleděla, zaváhala, ale pak přece jen promluvila: „Abys věděl, tak jsem o nedělním útoku a následné ztrátě paměti řekla Gordonovi. Alespoň si myslím, že jsem mu to vykládala, pokud to není další nespolehlivá vzpomínka."

Zdálo se, že Ashe její přiznání nijak nerozrušilo. „Sloužili jste spolu a znáte se roky. Je docela přirozené, že ses obrátila s důvěrou nejdříve na něj. Ví o těch dalších výpadcích paměti?"

„Ne. Od té doby, co k nim došlo, jsem s ním nemluvila. Teda aspoň…" Zamračila se. „Prostě si nepamatuju, že bych s ním mluvila. Pokud jsem to neudělala v úterý zrovna během toho okna. Obědvala jsem s tebou, pak jsem se procházela po pláži a zastavila se na kus řeči se Stevem a Jenny – a pak už si akorát pamatuju, jak jsem se včera ráno probudila."

Taky se mračil. „V úterý jsem tě vyzvedl zhruba o půl sedmé, zašli jsme si na večeři a na drink a potom jsme se vrátili sem. Chtěla sis najít nějaké věci na internetu a já se zase prokousával hromadou lejster."

„Aha… je na tom něco divného? Že oba pracujeme v mém domku?"

„Neřekl bych, že je to úplně běžné, ale už se to párkrát stalo. Ať už u tebe nebo u mě."

„Já jsem byla u tebe doma?"

Musel se zasmát. „Samozřejmě, Riley. Ale na noc jsme většinou u tebe, protože můj byt není zrovna největší. Mimochodem, hledám něco prostornějšího."

Rozhodla se nebrat na vědomí poslední informaci. „Takže… mezi tím, kdy jsem hovořila se Stevem a Jenny, a tím, kdy jsi mě tady vyzvedl, uběhly tři čtyři hodiny, o kterých nic nevím. Možná jsem byla sama, ale možná taky ne. Třeba jsem šla za Gordonem nebo jsem mluvila ještě s někým jiným."

„S Gordonem to můžeš snadno ověřit."

„Jo, zavolám mu." Riley se zadívala na poloprázdný hrnek kávy a už poněkolikáté se pokusila soustředěně přemýšlet. Vždycky se jí to podařilo jen na krátkou chvíli, pak se myšlenky znovu rozutekly a doslova cítila, jak se vzdaluje, i navzdory kaloriím, které zkonzumovala od rozhovoru s Bishopem.

I tentokrát vydržela jen pár minut.

„Riley?"

„Včera," řekla nakonec, přičemž se maximálně snažila udržet pozornost. „Po tom… vidění v lese, nebo co to bylo. Co jsme pak dělali?"

„Hned potom? Vrátili jsme se sem."

„Vážně? A nechtěl si Jake promluvit s těmi lidmi, co si pronajali Pearsonův dům?"

„Jo. Jenže při procházení jejich minulosti se nic nenašlo, takže neměl žádnou záminku podrobit je výslechu, nemohl by to ničím právně podložit. Ale stejně jim zavolal, a když se zeptal, jestli by je mohl navštívit, byl zdvořile odkázán na jejich advokáta." Ash pokrčil rameny. „Taková reakce se dala čekat, nejspíš jsou zvyklí, že jim policajti pořád šťourají do soukromí."

„To určitě jsou."

„Umím si to představit. No nic, Jake byl naštvaný a podrážděný. Na stanici už nebylo co dělat a ty jsi chtěla po něčem pátrat v nějaké okultní databázi, kterou znáš, a tak jsme odpoledne i večer strávili tady. Před západem slunce jsme se šli projít a ještě předtím jsem se tě pokoušel zasvětit do tajů přípravy omáčky na špagety, ale s výjimkou těchto dvou přestávek jsme seděli doma; já přecvakával televizní programy a

tys zažraně surfovala po netu. Sice jsi nic neříkala, ale měl jsem dojem, že pátráš po něčem konkrétním.“

„Předpokládám, že netušíš, jestli jsem to našla.“

„Nesvěřila ses mi.“

„Zní to, že ses musel celý večer pěkně nudit,“ usoudila Riley a z nějakého důvodu jí to bylo nepříjemné, ale nevěděla proč.

„Plně jsi mi ho vynahradila.“

Lákalo ji pomyšlení, kam tou narážkou míří, ale nechtěla se rozptylovat. „Během celé doby nedošlo k *žádnému* pokroku ve vyšetřování?“

„Přece jsme se bavili o –“ Ash zavrtěl hlavou. „Máš pravdu, je to příšerně matoucí. Naše vzpomínky se značně liší.“

Napůl pro sebe Riley prohodila: „V tom se zřejmě bude skrývat nějaká hluboká myšlenka, ale o to teď nejde. Co si teda nepamatuju?“

„Během odpoledne volal Jake, že se jim konečně podařilo identifikovat oběť. Při prohlídkách dům od domu narazili na prázdnou vilu, kterou si někdo najal, a otisky odtud se shodovaly s otisky našeho pana XY. Zatím nám ovšem jeho totožnost nijak nepomohla, protože jsme zatím neobjevili, že by měl nějaké vazby na někoho na ostrově nebo v Castlu. A poslední informace z večera: Jakeovým lidem se zatím nepodařilo spojit se s jeho rodinou. Nic z toho si nepamatuješ?“

Tentokrát Riley ani nezaváhala, aby se zamyslela, jestli si něco pamatuje. Už tak měla co dělat, aby se dokázala soustředit. „Ne. Kdo je to? Jak se jmenuje?“

„Tate. Wesley Tate. Podnikatel z Charlestonu.“

Riley se ze všech sil snažila roztřídit hromadu myšlenek, které jí zaplavily hlavu. Co je skutečnost? Které vzpomínky jí doopravdy říkají paní? „On bydlel v Charlestonu?“

„Jo. Když jsme spolu večer mluvili, Jakeovi lidi se stále pokoušeli získat o něm více informací, takže tohle jediné víme zatím jistě.“

„On bydlel v Charlestonu a na dovolenou přijel sem?“

„Taky mi to přišlo divné. Když člověk bydlí v nádherném přímořském městě, proč by si najímal vilku na ostrůvku vzdáleném ani ne sto kilometrů?“

„Třeba doma neměl výhled na moře.“

„Tady taky ne. Ten dům neleží přímo u pláže, je až v třetí řadě.“

„Takže kvůli výhledu nepřijel.“

„Nejspíš ne. Sousedi ho zaregistrovali v sobotu, když dorazil, a pak už ho, zdá se, nikdo neviděl. Taky je divné, že si vybral dost velký dům, ne nějaký menší, který by samotnému chlapovi bohatě stačil. Zvlášť když na ostrově je hodně malých domků a apartmánů volných. Pracovník z realitky měl dojem, že se k němu později připojí ještě rodina nebo skupina přátel.“

„Ale nikdo další nepřijel.“

„Zatím ne.“

Riley dopila kávu a vstala, přičemž ji potěšilo, že stojí na nohou jakžtakž pevně. „Ráda bych se podívala do té vily, kde se Tate ubytoval. A pak bychom se měli sejít s Jakém a Liou u Pearsonova domu.“

Ash se okamžitě zvedl. „Mezi tou skupinkou satanistů a Tatem existuje nějaká souvislost?“

„Pokud se můžu spolehnout na tenhle útržek paměti, tak dokonce hodně velká.“

„Včera večer sis žádnou spojitost nevybavila. Co když je tahle vzpomínka zase mylná?“

„To budu řešit, až podle toho, co se ukáže,“ odvětila rozhodně Riley.

17

Z Ashova hummeru a mobilu zavolala Gordonovi. Telefon zapojila do nabíječky ještě dřív, než vymačkala číslo.

„Určitě to bude zapotřebí," vysvětlila Ashovi. „Proto se ani neobtěžuju tahat s sebou svůj mobil. Zdá se, že z nich vysávám energii."

„Jestli to dobře chápu, tak je to něco nového," spíš konstatoval, než že by se ptal.

„Ani obvykle mi dlouho nevydržely, ale rychlost, s jakou se vybíjejí teď, je pro mě opravdu novinka. Při takovém tempu budu ráda, když nám po cestě nezdechne i auto."

Ash si změřil pohledem autonabíječku a pokrčil rameny. „Nechám nastartovaný motor."

Riley se zaposlouchala do vyzváněcího tónu, a jakmile se Gordon ohlásil, bez obalu na něj vyhrkla: „Mluvili jsme spolu včera?"

Gordon, kterého jen tak něco nerozhodilo ani v extrémních podmínkách, klidně odpověděl: „Ne. Naposledy jsme se viděli – a slyšeli – v úterý ráno."

„Do háje."

„Proč? Stalo se něco?"

„Později ti všechno povyprávím."

„Tak dobře," neodporoval Gordon.

„Jsem v pořádku. Jsem pořád s Ashem. Budeš doma odpoledne?"

„Jo."

„Tak fajn. Ozvu se."

Riley zaklapla telefon a položila ho, stále zapojený do nabíječky, do přihrádky mezi předními sedadly. Pak se od něj automaticky odtáhla.

Ash ji vybídl: „Dej si další tyčinku."

Riley se prohrábla kabelkou a vylovila jednu z asi šesti tyčinek, které si vzala s sebou. „Už to na mně začíná být až tak vidět?"

„Třesou se ti ruce," odpověděl na to Ash. „Za tvým sedadlem v chlaďáku máš i pomerančový džus. Po tom, co se včera odehrálo na místě činu, jsem se rozhodl udělat pořádné zásoby."

Riley se podařilo vytáhnout láhev, aniž by musela přelézat dozadu, a zapila tyčinku džusem. „Tohle už začíná být k smíchu."

„Mě to spíš začíná děsit," prohodil Ash klidným tónem, jen jakoby mimochodem. „Vím, žes říkala, že se situace může podstatně zhoršit, ale…"

„O něco takového ses neprosil. Promiň."

Ash k ní zalétl pohledem. „Já zvládnu všechno, co bude potřeba, Riley. Ale o tebe mám strach."

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechovala, zatímco se snažila soustředit a uklidnit. „Musím zjistit, oč tu běží. Jestli se tady vážně odehrávají obřady černé magie – a když jo, tak proč. Z jakého důvodu umřel Wesley Tate a jestli jsem do jeho vraždy nějak zapletená. Proč mě někdo napadl. A taky proč se můj stav horší, místo aby se lepšil, když k útoku došlo před několika dny. Všechno to do sebe určitě nějak zapadá. Jen musím najít všechny zatoulané kousky."

„A pak je správně poskládat, aby to dávalo smysl."

„Přesně tak." Riley si rozbalila druhou tyčinku. „Mám na to zhruba třicet hodin. Jinak mě zítra večer Bishop odvolá. A pak strávím měsíc po vyšetřeních; od testů DNA až po analýzu inkoustových kaněk našimi doktory."

Ash odlehčené poznamenal: „Přál bych si, aby k tomu nedošlo. Hned z několika důvodů."

„To já taky."

„Jak ti teda můžu pomoct?"

„Stačí, když budeš hlídat, ať se pořád soustředím."

„Udělám, co bude v mých silách." Zahnuli na krátkou příjezdovou cestu k vile, kterou si najal Wesley Tate, a zaparkovali u ní.

Protože se nejednalo o místo činu, velký dům nebyl obehnaný páskou, ani ho nikdo nehlídal. Riley přesto zavolala předem Jakeovi a požádala ho o dovolení, aby si směli vilku

prohlédnout. Zároveň mu navrhla, že se přibližně za hodinu s ním i s Liou sejdou u Pearsonova domku.

Šerif souhlasil s oběma požadavky a domluvil s pronajímatelem, aby je u vily čekal s klíčem někdo ze zaměstnanců realitní kanceláře.

Setkali se s krásnou brunetou oblečenou dosti vyzývavě – nebo svůdně – a Riley okamžitě, když spočinula zrakem na Colleen Bradshawové, pochopila, že se jedná o jednu z těch „ochotných" žen, o nichž se Ash zmínil.

Nešlo jen o to, jak byla oblečená, i když to výrazně přesahovalo zdejší běžnou úroveň. Lidé z realitních kanceláří často provázeli perspektivní klienty, kteří zvažovali buď nájem nebo koupi, a Riley už jich viděla dost, aby věděla, že se hezky oblékají pouze do práce a právě z tohoto důvodu. Nebylo to ani ve vřelém úsměvu, ani v tom, jak se Colleen třikrát dotkla Ashovy paže, zatímco ji a Riley stručně představoval.

Ale poznala to na tom, že se její úsměv neodrážel v mrazivě šedivých očích.

Ta ženská mě nenávidí.

Riley to poněkud zaskočilo, ale nijak ji to nerozrušilo. Měla příliš mnoho problémů na to, aby si ještě přidělávala další kvůli Ashovým bývalým milenkám.

„Jake říkal, ať vám předám klíč," oznámila Colleen Ashovi a téměř obřadně mu jej podávala, jako kdyby to byl cenný skvost, který mu musela pečlivě vtisknout do dlaně. A na dvě sekundy na ní přidržela svou ruku.

Riley se trochu pootočila, aby byla lépe vidět pistole, jež měla připnutou u pasu. „Díky, slečno Bradshawová," oslovila ji bezbarvým hlasem vyhrazeným pro bankovní úřednice a číšnice. „Až tady skončíme, postaráme se, aby se klíč bezpečně vrátil do kanceláře."

„Jistě. Ráda jsem vás poznala, agentko Craneová."

„Nápodobně. A ještě – slečno Bradshawová? Setkala jste se s Wesleym Tatem? Mluvila jste s ním?"

„Bohužel ne. Tuhle oblast má na starosti kolega."

„Aha. Tak nic. Ještě jednou díky."

„Rádo se stalo. Ashi, my se určitě ještě uvidíme."

„Zatím ahoj, Colleen.“

Oba pozorovali, jak se vysoká bruneta poskládala – poněkud přehnaně dramaticky, pomyslela si Riley – do malého sporťáku. Když zmizela z dohledu, Riley se zeptala: „Jak dlouho to trvalo mezi vámi dvěma?“

Ashe její otázka nepřekvapila. „Pár měsíců minulou zimu.“

„Očividně ten vztah neukončila ona.“

„Ne.“ Ash pozvedl klíč. „Půjdeme?“

„Ach tak. Nerad se bavíš o svých bejvalkách. To je dobré vědět.“

„Není co vykládat.“ Vystoupal jako první po schodech k předním dveřím. „Šlo o přitažlivost, ale jinak jsme nenašli moc společného.“

„Přeskočila jiskra, ale nezažehla oheň.“

„Tak nějak.“

„Tak jak to, že mě nesnáší?“

Ash se pousmál. „Co by proti tobě mohla mít?“

„Vůbec ti nesluší, když se snažíš tvářit jako neviňátko. Působí to u tebe trochu nepřirozeně.“

„Proč si myslíš, že tě nenávidí?“

„Řekněme, že jsem ráda, že pistoli u pasu mám já.“

Na chvíli se zastavil na horním schodu, otočil se k ní a na rtech mu stále pohrával úsměv. „No ne, ty žárlíš. To na tobě pozoruju poprvé. A docela se mi to zamlouvá.“

„Nejsem žárlivá. A navíc nemám být proč, nebo snad ano?“

„Samozřejmě že ne.“

„No proto.“ *Co na tom, že ta amazonka měří metr osmdesát a obléká se, jako kdyby měla někde postávat na rohu? Co na tom? Proč mě to tolik štve?*

Proč nad tím vůbec hloubám?

„Jasně, vůbec nejsi žárlivá.“ Ash odemkl a otevřel dveře. „Jdem na to?“

„Vážně nejsem žárlivá. A mimochodem – máš mi pomáhat, ať se soustředím.“

„Samozřejmě. Promiň.“

Jsem policajtka a tady strávila oběť poslední dny svého života. Alespoň –

„Jak dlouho tu Tate byl, než došlo k vraždě?“ zeptala se, a když překročila práh domu, pustila dlouhonohou brunetu z hlavy.

„Dlouho ne. Přijel v sobotu.“ Ash už přestal vtipkovat a choval se čistě pracovně.

„Ježíši. To snad ani neměl čas se pořádně vybalit.“

„Podle Jakea je v hlavní ložnici pár kusů oblečení, co si člověk sbalí tak na jednu noc, a v koupelně holení. Buď neplánoval zůstat dlouho, nebo si hodlal všechno potřebné nakoupit.“

Prošli vstupní halou do velké místnosti, která sloužila jako obývací pokoj a jídelna zároveň. Byl to obrovský otevřený prostor vybavený luxusním nábytkem a doplňky, nacházely se zde i poslední výstřelky jako plazmová televize a krbová kamna.

To na chvíli odvedlo Rileyinu pozornost. „Copak tady někdo používá krb?“

„V zimě může být pár chladných nocí. Většinou jich není moc, ale jsou. Zřejmě se apartmány vybavené krbem lépe v zimě pronajímají.“

„Aha. To dává smysl.“ *Zatraceně, mysli! A soustřeď se.* Riley se rozhlédla kolem sebe ve velkém domě, který sloužil k ubytování minimálně tuctu osob. „Kolik je tu pokojů?“

„Kromě obývacího ještě šest a sedm koupelen. Pod námi se nachází ještě jedno patro a nad námi další.“

Riley zamračeně přešla k lednicím a jednu otevřela. „Je to čím dál podivnější,“ zhodnotila. „Lednička je plná.“ Zkontrolovala ještě druhou. „Obě praskají ve švech. Vsadím se, že špajz taky.“

„Máš pravdu, Jake říkal, že z místního supermarketu sem dodali velkou objednávku v sobotu, ještě než Tate přijel. Zařídil si to předem. Je možné nakoupit si potraviny po internetu a z obchodu to dovezou, jakmile uklízečky uklidí po předchozích nájemnících. Závozník pak věci, které se rychle kazí, uloží do lednice a zbytek nechá na kuchyňském pultu, ať si je uklidí host.“

„Netušila jsem, že se to tak dá udělat," divila se Riley a zavřela dvířka od lednice. „Já jsem se zkrátka cestou zastavila a nakoupila všechno, co potřebuju."

„Jo, vzpomínám si: mražená pizza a balíky energetických tyčinek."

„Takhle nákupy vypadají, když člověk nevaří." Znovu se zachmuřila. „Otázkou zůstává, proč Tate objednal tolik jídla. Zásoby by stačily deseti lidem na několik týdnů."

„Patrně očekával společnost. A zřejmě ne jenom na jednu nebo dvě večeře." Zvědavě na ni pohlédl. „Zjistila jsi něco díky jasnovidectví?"

„Ještě jsem se nepokoušela." Protože musela vyvinout obrovské úsilí, aby se dokázala soustředit, obávala se spustit obranný štít.

Teda pokud vůbec ještě nějaký štít měla, o čemž se dalo pochybovat.

„Tak co podnikneme?" Ash z ní nespouštěl oči. „Sice nevím přesně, jak to funguje, ale tipuju, že po něm nezůstalo mnoho vlastní… energie… aspoň tady ne, když uvážíme, že tu strávil velmi krátkou dobu. Než přijel, tak to tu vypulírovala uklízecí četa – a Jakeovi kluci z výjezdovky jsou velmi důkladní a taky po sobě dokonale uklidí, takže tu nejspíš nezůstal ani chlup."

Riley přemýšlela, jestli jí Ash dává možnost se z toho vyvléct, protože se bojí, že neuspěje, anebo naopak, že se jí to podaří.

Sama nevěděla, čeho se obávat víc.

„Kde je hlavní ložnice?" zeptala se.

„Většinou má nejlepší výhled, takže hádám nahoře," odpověděl. Sám vykročil po schodech jako první a přes rameno dodal: „Ne že bych se ti chtěl plést pod nohama, ale radši zůstanu nablízku, jen tak pro případ."

„Vážím si toho," řekla. A byla to pravda.

Hlavní ložnice byla na sezónní pronájem velmi prostorná a pyšnila se velkou koupelnou, která k ní přiléhala, a soukromou terasou se – vzdáleným – výhledem na moře.

Riley se posilnila tyčinkou a jala se místnost prozkoumávat: rozhlížela se, dotýkala se věcí a opatrně pootvírala smysly, o

jejichž funkčnosti pochybovala. Nezachytila vůbec nic. Žádné pachy, ani zvuky, ani příjemný povrch; dokonce na ni vesele vymalovaný pokoj působil podivně omšele.

Znovu vnímala všechno přes hustou clonu, vrstvu něčeho nepopsatelného, která ji oddělovala od okolního světa. A ještě houstla.

Náhle ji přepadla zima. Snažila se nechvět a úporně se pokoušela pokračovat v práci.

„Potrpěl si na pořádek," konstatovala, když nahlédla do skříně, kde s rovnoměrnými mezerami visely sako a dvě košile.

„Neměl čas udělat nepořádek," podotkl Ash.

Riley otevřela zásuvku a ukázala na úhledné hromádky ponožek a spodního prádla. „Vážně byl pořádkumilovný."

„No dobře, tak byl." Ash se odmlčel a pak řekl: „Pokud existuje nějaké spojení mezi Tatem a těmi lidmi z Pearsonova domu, tak proč se nedržíš téhle stopy, abys získala potřebné informace? Proč se nutíš do něčeho, co nemusíš?"

Pohlédla na něj se svraštěným obočím. „Nutím se? Tobě připadá, že mě to stojí moc úsilí?"

Ash se jí dlouhou chvíli vpíjel pohledem do očí, pak k ní přistoupil a otočil ji tváří k zrcadlu nad toaletním stolkem.

„Podívej se na sebe," vybídl ji.

Na krátký okamžik, na zlomek vteřiny se Riley zazdálo, že se dívá na nějakou cizí ženu s Ashem za zády. Jako by měla rozostřené vidění, jako by byla lehce rozmazaná fotka objektu, který se trochu pohnul.

Pak to zmizelo a Riley uviděla sebe. Za ní stál Ash a jeho ruce spočívaly na jejích ramenou.

Zprvu nechápala, co ho tak rozrušilo; ten podivný závoj, který tlumil barvy a otupil její smysly, ležel i mezi ní a zrcadlem, stejně jako ji odděloval od okolního světa.

Ale pak se mlha polehounku rozplývala. Riley se cítila silnější, jako by stála pevněji na nohou. V odrazu zrcadla s úžasem pozorovala, jak se pokoj za ní rozjasňuje a barvy ožívají. Její bleděmodrá blůzka s krátkým rukávem a džínsy, Ashovy khaki kalhoty a tmavá košile, dokonce i jeho výrazně zelené oči najednou viděla zcela zřetelně.

Už ne vzdálené.

Nebyly mimo dosah.

Zadívala se na ruce na svých ramenou a vnímala, jak se jí vyčišťuje mysl.

Krucinál, Bishop měl zase pravdu.

„Koukni se na svůj obličej," začal. „Úplně –"

Riley ho zarazila zvednutou rukou. „Počkej. Chvilku vydrž." Riskla, že spotřebuje poslední zbytky energie, a zaměřila se na svůj sluch. Zkoušela zaslechnout moře, které bylo příliš vzdálené a jeho hučení by jen stěží vnímala přes zaizolované zdi a trojitá okna.

Téměř okamžitě, jako kdyby otevřela dveře jen pár metrů od pláže, k ní dolehlo rytmické tříštění vln. Málem cítila, jak se jí zpěněná voda rozlévá kolem kotníků, a vdechovala slaný vzduch lehce páchnoucí rybinou.

Pavoučí instinkt se hlásil zpátky do služby.

Pokusila se dosáhnout ještě dál –

* * *

– byl už mrtvý, když došla na jinak opuštěnou mýtinu.

Kouř z posledních žhavých uhlíků stoupá ve spirálách vzhůru a pach síry a krve ji skoro porazil. Nepřiblížila se k bezhlavé mrtvole, z níž stále kape krev, ale obezřetně obcházela paseku, s pistolí v ruce a smysly vyburcovanými na maximum.

Všemi smysly.

Nevnímala nic zvláštního, jenom nejasné stíny tmavých postav, které se tu pohybovaly, tančily a zatratily svou duši. Vzdálenou ozvěnu prozpěvování a zvonů a vzývání v latině.

Ale necítila přítomnost konkrétních osob, ani opravdové známky života. Je to… zvláštní. Jako kdyby duchové v její mysli nebyli ničím víc než právě neskutečnými postavami, jako několik nočních můr navrstvených na sebe.

Ovšem mrtvola je skutečná. Oběť zde někdo bez pochyby mučil a zabil. Věděla, že kdyby se těla dotkla, bude stále ještě teplé.

I krví potřísněné kameny patří do reality. Uhasínající oheň. Kruh soli, jenž našla na zemi.

Sloužil k posvěcení ohraničeného prostoru nebo k ochraně toho, kdo stál uvnitř?

Neví. A čím víc se snažila otevřít své smysly, tím silněji vnímala… nějakou překážku. Běžné noční zvuky k ní doléhají jaksi tlumeně. Štiplavý pach síry se vytrácí rychleji, než by očekávala, než by měl, a krev –

Krev už vůbec necítí.

Riley rychle vzhlédla k mrtvole, napůl přesvědčená, že se jedná jen o výplod její vlastní představivosti. Ale nehybné tělo tu pořád visí.

Vykročila směrem k němu a ztuhla, protože si náhle uvědomila, že vstoupila dovnitř dosud neporušeného kruhu.

Obklopilo ji naprosté ticho a začalo se jí zakalovat vidění. Pokusila se pohnout, ale nedokázala ani pozvednout pistoli nebo vykřiknout a tma se kolem ní hmatatelně stahovala, jako studená náruč, z níž nelze uniknout.

Stěží měla čas, aby se první náznaky porozumění prodraly hustou temnou mlhou její mysli.

Tak tak že si začínala uvědomovat, co se s ní děje.

A pak jako by ji srazil rozjetý vlak, nervy jí sežehla palčivá bolest a v mysli vybuchl jasný plamen. Na nekonečný okamžik se cítila doslova spoutaná se zemí, přibitá kopím ohnivé energie.

Které stáhlo všechnu její sílu jako bleskosvod –

„Riley!“

Teprve když ji Ashův hlas vrátil do místnosti, v níž stáli, došlo jí, že měla zavřené oči, a když je otevřela, spatřila jeho starostlivě zamračenou tvář. A cítila jeho ruce na svých ramenou, které ji svíraly o poznání silněji, jako kdyby ji držel na nohou.

S vypětím se uklidnila. „Promiň. Ale, Ashi –“

„Podívej se na svůj obličej, Riley.“

Uvědomila si, že se celou dobu dívala na něj, a zaměřila se na svou tvář.

Znovu ji prostoupil dřívější mrazivý pocit.

Vypadala… přepadle. Ani ne jako by zestárla, ale spíš jako někdo na smrt vyhladovělý.

Prsty zkusmo osahávala ostře vystouplé lícní kosti a prohlubně pod nimi, jež před pár hodinami zdaleka nebyly tak výrazné.

„Tohle není normální," vyjel na ni Ash a Riley překvapil jeho rozzlobený tón, který u něj zaslechla poprvé.

„Ne… není to *přirozené,*" opravila ho opatrně.

„Jaký je v tom rozdíl? Kristepane, Riley, spaluješ kalorie takovým tempem, že nemůžeš stihnout pokrýt požadavky svého těla. Nesmíš se pořád přemáhat, nutit se používat schopnosti, které nejspíš vzaly za své po té ráně z taseru."

Se zrakem stále upřeným na vyzáblý obličej v zrcadle, na oči, které na ni hleděly s horečným napětím, jež kontrastovalo s mrazivým chvěním, které lomcovalo jejím tělem, se mu svěřila se svým poznáním: „To není ten důvod. Zřejmě to byl počátek, první krok. Ale neměl za úkol mě vyřadit ze hry. Nikdo mě nechtěl zabít. Jen oslabit, abych byla zranitelná."

„O čem to mluvíš?"

„Našla jsem největší kousek skládačky, Ashi. Jde o mě."

Otočil ji čelem k sobě, ale nespouštěl ruce z jejích ramen. „Jak tě to napadlo? Miláčku, ty okultní nesmysly se přece objevily dlouho předtím, než jsi přijela, dlouho předtím, než ses vůbec rozhodla přijet."

„Ale fungovaly jako skvělá návnada, že jo?" Mozkové závity šrotovaly naplno i zatímco mluvila, a pomalu si dávala dohromady, co se jevilo jako nesourodá fakta a události. Roztrhané vzpomínky a nejasná vidění. „Možný výskyt okultních aktivit v ospalém pobřežním městečku, nic násilného nebo hrozivého, takže není třeba povolat celý vyšetřovací tým. Stačí jeden člověk. Jenom expert na okultismus. Já."

Zesílil stisk na jejích ramenou. „Zavolal tě sem Gordon Skinner. Člověk, kterému věříš. Je to tak?"

„Ano. To muselo být součástí plánu. Když pojedu někam, kde mi v případě potřeby může krýt záda důvěryhodný přítel, tak se nebudu dvakrát rozmýšlet a klidně přijedu sama."

„Chceš naznačit, že v tom má prsty?“

„Ne.“ Riley rozhodně zavrtěla hlavou. Zaváhala a zvedla ruce, aby Ashe chytila za zápěstí. Téměř okamžitě pocítila příliv síly. Hlava se jí vyjasnila a myšlenky a závěry rychle zapadaly na svá místa.

V tomhle se nemýlila.

Jde o spojení. A právě takové potřebuju, abych mohla zdárně dokončit tenhle případ. Do prčic, možná spojení potřebuju už jen k tomu, abych všechno přežila.

„Kdepak. Nevěřím, že by v tom Gordon hrál nějakou roli. Přinejmenším ne vědomě. Sám je možná pěšcem na šachovnici, kterým někdo manipuluje, stejně jako zmanipuloval tolik jiných lidí a událostí.“

„Riley –“

„Ashi, to, co se se mnou děje, není *přirozené*. Nemělo by se to dít. Škody, které napáchal taser, by už teď pomalu měly mizet. Což znamená, že je tu ještě něco dalšího, co mě ovlivňuje. To něco tu je od začátku. Ukrádá mi sílu, schopnosti, hraje si s mou pamětí, mým vnímáním času a reality.“

„Co by ti to mohlo způsobit?“

„Negativní energie. Temné síly. Někým vytvořené, ovládané a zaměřené na mě.“

„Někdo s paranormálními schopnostmi? Ale vždyť jsi tuhle možnost vyloučila.“

„Nemyslím si, že se jedná o senzibila. Spíš jde o někoho, kdo se vydal do temných zákoutí posbírat dostatek energie, aby docílil, co si předsevzal.“

„A to je co?“

Zvolna pronesla: „Ať už sleduje jakýkoli cíl, určitě to má něco společného se mnou. Právě mi probleskla krátká vzpomínka – teda myslím, že to byla vzpomínka – na nedělní noc. Jak jsem přišla na mýtinu a objevila zavěšené tělo, ten muž byl už mrtvý. Přišla jsem sama. Ale cítila jsem se nesvá, protože mé smysly nefungovaly úplně nejlíp. A pak jsem vstoupila do kruhu.“

„Do toho kruhu ze soli?“

„Jo. Zůstal neporušený. Když jsem ho překročila, vstoupila dovnitř…, padla jsem do pasti. Nemohla jsem se pohnout. Nic jsem neslyšela. Všechno zčernalo. A právě tehdy mě někdo napadl s taserem. Byla jsem lapená jako moucha v pryskyřici, a pak záměrně paralyzována elektrickým výbojem."

„Jak lapená? Máš na mysli živelné síly, nebo něco nadpřirozeného?"

„Obojí. Mluvím o člověku, co dokáže vyvolat negativní energii. Mučení a vražda lidské bytosti? Nic negativnějšího snad už nejde. Utrpení dává obrovskou moc. Násilná smrt dokáže uvolnit neuvěřitelné množství síly; ničení vždycky vytváří něco, co nahradí to, co bylo zničeno, i když třeba jen v podobě energie. Když to zkombinuješ s rituálem černé magie, který má za účel vyprodukovat ještě více temných sil, dostaneš dostatečně silný psychický jed, který zmrzačí i nejsilnějšího nepřítele."

„To myslíš sebe?"

„Já jsem ta, co vstoupila do toho kruhu a ráno se vzbudila ochromená."

„Sice bych proti takovému hodnocení protestoval, ale to je momentálně vedlejší. Chceš říct, že to celé sloužilo od počátku tomuto účelu? Oslabit tě a pak ti ublížit? S pomocí energie?"

V jeho hlase jasně zaznívaly pochybnosti a Riley mu to neměla za zlé. Její spekulace zněly opravdu nevěrohodně.

Vsadím se, že právě k tomuhle závěru jsem dospěla před tím, než mě postihl další výpadek paměti. Začala jsem to rozebírat ve svých písemných záznamech, že – ať to zní jakkoli neuvěřitelně – někdo si schválně zahrává s energií a temnými silami a všechno narafičil tak, aby mě sem přilákal. A tady mě zničil.

Ale s něčím její nepřítel nepočítal, tím si byla téměř jistá. Sama si to teprve začínala uvědomovat.

Tím nečekaným trumfem byl Ash.

18

„Riley –“

„Ashi, nejsou v tom žádné čáry. Není na tom nic nepřirozeného kromě způsobu, kterým to někdo využil. Jde o… degeneraci naprosto normální lidské schopnosti ovlivňovat elektrické a magnetické pole. Všichni to děláme v malém měřítku každý den. Naše tělo překypuje elektrickými impulsy, které neustále jiskří. Automaticky, bez našeho vědomí. Ale v tomto případě někdo našel způsob, jak vstřebat negativní energii a využít ji, dokonce ji vypustit zpátky ven za určitým cílem.“

„Riley, je něco takového vůbec proveditelné? Pohltit energii z něčeho jiného? Nebo z někoho jiného?“

Nadechla se a pomalu vydechovala. „Doufám, že tě to moc nevyděsí. Ale podívej se lépe na můj obličej.“

Udělal, co mu řekla, a vráska na čele se mu ještě prohloubila. „Vypadáš… už nejsi tak vyzáblá. Ani nepůsobíš tak přepadle jako před pár minutama. Co –“

Ashovi se nedal upřít bystrý postřeh. Pohledem sklouzl k jejím rukám, kterými se ho držela za zápěstí – a okamžitě mu to došlo.

„Počkej, chceš naznačit, že čerpáš energii ze mě? Z našeho spojení?“

Byla ráda, že dodal ten poslední kousek, a přikývla. „Jsem si docela jistá, že jo. Každým okamžikem cítím, jak sílím. Dosud se mi nic podobného nepovedlo. A věř mi, že jsme to zkoušeli.“

„S kým jsi to zkoušela?“

„V rámci naší jednotky. Bishop vytváří pracovní týmy i podle toho, jak se schopnosti agentů vzájemně doplňují. Vyvažuje slabosti jednoho silnými stránkami druhého. Moji slabou stránku vždycky představovala nadměrná spotřeba energie, takže jsem pak během vyšetřování padala vyčerpáním, někdy v zásadní situaci. Takže se mě pokoušel dát dohromady s někým, kdo… má energie nazbyt. Ale nikdy to nefungovalo,

protože já nedokázala brát z cizího zdroje, i když ten se nabízel zcela dobrovolně. Bishop říkal –“

„Co říkal?“

Riley zaváhala. Přestože na paměť se nemohla s jistotou spolehnout, její tělo odhalilo, a to už před nějakou dobou, jednu důležitou pravdu.

„Tvrdil, že existuje vzácný druh důvěry, který se vyskytuje pouze mezi sourozenci a mezi milenci. Ta důvěra je tak hluboká a bezmezná, že veškeré překážky, jež lidi rozdělují, zmizí. Má to tak se svou ženou: sdílejí své myšlenky, schopnosti, všechno, čím jsou. Jako dvě části jedné duše.“

Znovu se nadechla a dokončila: „Říkal, že ji pravděpodobně taky najdu, až se zamiluju. A pokud ano, pak objevím i úžasný zdroj síly, z něhož budu moct čerpat. On i Miranda umějí předpovídat budoucnost, takže když řekne *pravděpodobně,* můžeš to vzít za bernou minci.“

Ash bezprostředně nezareagoval, proto spěšně dodala: „To neznamená, že jsem nějaký upír, který vysává energii, jenom –“

Ash ji políbil. Dlouze a s neskutečnou hloubkou citu.

Když konečně zase popadla dech, slastně si vzdychla.

Usmál se, ale jeho hlas zněl zastřeně, když řekl: „Lásko, když jsme se poprvé milovali, uvolnili jsme takový žár, že by mohl zažehnout novou hvězdu. Takže se nemusíš bát, že nevím, jak lidské bytosti mohou vytvářet a využívat energii. Zvláště ty správné lidské bytosti ve vhodné kombinaci.“

Riley si odkašlala. „Páni, jak já bych si na to ráda pamatovala.“

„Připomenu ti to dnes večer. Pokud ne ještě dřív.“ Znovu ji políbil, tentokrát krátce, a dodal: „Jestli ze mě teď potřebuješ čerpat energii, velmi ochotně ti ji předám, zvlášť když ti to pomáhá. Kromě toho si říkám, že mě neubude.“

„To teda ne, patříš k lidem, kteří mají… nadbytek. Víc než potřebuješ nebo než bys byl schopen využít.“ To u něj vycítila hned od první chvíle na místě činu. Nevadí, že si na nic nevzpomínala, síla z něj vyzařovala s téměř hmatatelnou intenzitou. „Zhruba jednou za měsíc si musíš koupit nové hodinky, protože vždycky přestanou jít, a vsadím se, že máš

problémy i s bankomatem a ostatními počítačově řízenými přístroji.“

„Náhodou máš pravdu v obou případech.“

„Někteří lidé produkují přemíru energie a nedokážou nadbytek rozumně využít. Jiní ji zase rychle spalují. Někteří až příliš rychle.“

„Tak to se k sobě dokonale hodíme. Jenom nechápu, proč jsi na to přišla až teď, že ze mě můžeš čerpat energii. Jestli se nemýlím, tak jsem až dosud měl pocit, že ti energii hodně ubírám. Teda že náš vztah tě každopádně stojí hodně sil.“

„Nemýlíš se.“ Zamyslela se. „Odhaduju, že za to můžou hlavně moje obavy, aby se mi něco ne vymklo z rukou. Proto jsem nedokázala využít tvůj zdroj, vědomě ani podvědomě, až dokud jsem nebyla úplně zoufalá. Dokud moje energetická rezerva tak neklesla, že to bylo otázkou holého přežití. Ukázal jsi mi můj obraz v zrcadle a já pudově pochopila, že buď se musím natáhnout pro pomoc – nebo umřu.“

Rty mu rozvlnil mírný úsměv. „Už jsi s někým rozebírala tu svoji potřebu mít všechno neustále pod kontrolou?“

Nemohla si pomoct a musela se zasmát, i když jen krátce. „Jo. Ale mimochodem jsi úplně stejný. Je těžké někomu bezvýhradně důvěřovat.“

„A vložit svůj osud do rukou někoho jiného. Jo, já vím. Pěkně tě to štvalo.“

Znovu se zasmála. „Vsadím se, že jsem byla hodně nepříjemná. Ale vysvětluje to mé občas podivné chování, že? Ještě nikdy jsem nebyla zamilovaná.“

„To už jsi mi řekla. A pěkně ses u toho mračila.“

„Tak to ne.“

„Ale ano. Mžouralas jak sůva z nudlí. Mně to nijak nevadilo. Sám jsem zamilovaný poprvé v životě, tak mě to z počátku taky trochu rozhodilo. Ptala ses, jak dalece se o našem vztahu ví. Myslím, že ani jeden z nás nedokázal nic skrývat, byli jsme v tom… až po uši… od chvíle, kdy jsme se seznámili.“

„Hned od začátku?“

„Ano. Bohužel jsi zrovna měla rande s Jakem, když jsme se poznali. On nás představil.“

Riley bolestně zkroutila tvář. „Jauvajs.“

„No jo.“

„Tak to už se nedivím, že Jake na nás je poněkud… vysazený.“

„Snažil jsem se ho odškodnit,“ připustil Ash.

Na chvíli se zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou. „Momentálně se tím nebudu zabývat. Navážeme zpřetrhané nitky, postavíme spálené mosty, zkrátka urovnáme to s Jakem potom.“

Ash, zvyklý z právnické praxe neodbíhat od tématu, nadhodil: „Dobře, vrátíme se k tvému přesvědčení, že tvoji nadměrnou spotřebu energie má na svědomí vliv někoho cizího.“

„Pokud mám pravdu – a myslím že ano – pak všechny tyhle rádoby okultistické aktivity, včetně vraždy nebo vražd, nejsou ani tak kamufláž jako prostředek.“

„Jak se napojit na temné síly a využívat jich.“

Riley přikývla.

„Ale to je snad smyslem všech obřadů černé magie, nebo ne?“

„Dají se najít případy, které to potvrzují, ale víc takových, které to vyvracejí. Já mám zkušenosti, že většina stoupenců okultismu se chce vysmívat všemu, co je byť jen vzdáleně spojeno s tradičním náboženstvím, dělají na boha dlouhý nos jako nezvedené děti a snaží se vsugerovat si, že chovat se jako zvířata jim přináší svobodu.“

„Navlékání se do hábitu a šukání v rakvi?“

„Asi tak nějak. Akorát bez lidské oběti.“

„Takže obvykle nikdo nepřijde o život.“

„V podstatě nikdy nikdo nezemře. Je vůbec vzácnost, když někomu teče krev. Jediné výjimky, o nichž vím, nastaly v případě, že skupinu vedl nějaký skutečně zlý člověk. Třeba typ sadistického vraha. Pár se jich pokusilo jít ve stopách Charlieho Mansona a nutili své stoupence, aby pro ně zabíjeli, ale většinou radši zabíjejí osobně. A akorát je baví oblékat se do kápí a předstírat, že vyvolávají Satana a že všechno dělají se šlechetnými úmysly pro osvícení nás zaostalých.“

Ash se zachmuřil. „Dobře. Jestli tedy lidská oběť byla jen… vedlejší produkt rituálu, který měl hlavní účel vytvořit energii, a pokud nevěříš, že způsob, jakým byl Tate zavražděn, je kouřová clona, která má zakrýt opravdový motiv vraha, pak –“

„Totožnost oběti nehraje až tak důležitou roli, jak jsme si zpočátku mysleli.“ Tentokrát se zamračila Riley. „Ale pořád je součástí celkové skládačky. Někde musí nějakým způsobem zapadat a nejen proto, že její krev byla použita při obřadu. Oběti se vždycky velmi pečlivě vybírají. I když je vrah úplně šílený, v jeho světě to musí mít nějakou logiku.“

„Takže další krok: promluvit si s tou partičkou z Pearsonova domu.“

„Jsou jedinými otevřenými satanisty, o nichž doposud víme. A přestože přijeli až po přípravných případech – což mi trochu vadí, protože to do sebe nezapadá – každopádně tu byli včas, aby se mohli účastnit toho, co se odehrálo v neděli v noci.“ Znovu svraštila obočí.

„Copak?“

„Ta vzpomínka, co se mi vybavila. Sice nevím, jak dalece jí můžu věřit, když se mi teprve vracejí síly, ale *pokud* se to tak v neděli přihodilo, tak když jsem se objevila na mýtině, měla jsem divný pocit, že je to všechno naaranžované. Nebo jistým způsobem zfalšované. Tělo bylo naprosto skutečné, ale všechno ostatní včetně ozvěny předchozího ceremoniálu působilo jaksi neskutečně.“

Ash zvolna zavrtěl hlavou, jako že nechápe tok jejích myšlenek.

„Sám jsi říkal, že ke spikleneckým vraždám dochází velmi výjimečně. Možná o žádné spiknutí nešlo. Jestli se tu odehrávaly nějaké okultní obřady, zřejmě skončily bez oběti.“

„A k vraždě došlo až potom? A spáchal ji jenom jediný člověk?“

„Proč ne? Satanisti se pobaví během neškodného rituálu, tančí a prozpěvují kolem ohně, popíjejí hodně vína a přidají i něco sexu, pak se z toho jdou domů vyspat. O něco později na místo přijde vrah, provede si svoje a narafičí to tak, aby to vypadalo jako součást rituálu, který se tu prve odehrál. Použije

to místo i vraždu jako prostředek k uvolnění negativní energie, a to jak samotným zločinem, tak i hrůzou, která zachvátí obyvatele. A navíc nás svádí ze stopy.

Takže ztrácíme čas, když hledáme na nesprávném místě a pokládáme špatné otázky."

„Jako kdo měl motiv zabít Wesleyho Tatea?"

„Například."

Ash váhavě pronesl: „Jestli se vrah dokáže napojit na energii, nebo vcítit do místa či nějakého rituálu a pak to využít, určitě musí mít *nějaký* motiv. Přece se jednoho krásného rána nevzbudí a neřekne si, že existují i lepší finty, jak někoho zničit, než ho prostě jen odbouchnout nebo ubodat."

„Máš pravdu. I kdyby člověk měl ten dar a byl ochoten věnovat čas a úsilí, aby se naučil ho zvládnout, využívat surovou energii vážně není žádná psina. Opravdu je k tomu zapotřebí silná motivace."

„Třeba nenávist?"

„To by zřejmě šlo," připustila.

„Takže správná otázka zní: kdo tě může natolik nenávidět, aby podstoupil tohle všechno jenom proto, že tě chce zničit."

„Přesně tak," přisvědčila. „To je ta správná otázka."

„Vsadím se," říkal Jake Stevovi, „že soudní doktoři zjistí, že někdo od vás na té mýtině byl. Předběžné testy z místa činu potvrzují výron semene i vaginální sekrety od různých… subjektů. To vám Satan nedovolí, abyste si na párty vzali aspoň deku?"

„Šerife," odvětil Steve klidně, „ať už jsme v neděli večer dělali cokoli, dlouho před půlnocí byli všichni, co tu bydlí, v domě. Kolem jedenácté jsme si nechali dovézt větší množství pizzy; určitě si to můžete ověřit v restauraci i u toho mladíka, co nám těch šest velkých pizz přivezl."

„A co má být? Wesley Tate byl zabit mezi druhou a šestou ráno, což znamená, že jste všichni měli dost času, abyste se v klídku nacpali a pak se vrátili na mýtinu."

„Vůbec jsem neřek, že jsme na té mýtině kdy byli."

„To se brzy ukáže, že jo? Protože Rileyino tvrzení, že jste před příjezdem mluvili s Tatem, ve spojitosti s tím, jak o sobě všude rozhlašujete, že praktikujete satanismus, bude soudci stačit, aby rozhodl, že se všichni musíte podrobit testu DNA."

Když Steve vyslal k Riley vyčítavý pohled, kterým ji obviňoval, že je zradila, ospravedlnila se: „Promiň, Steve, ale došlo k vraždě. Musíme zjistit, kdo ho zavraždil a proč. A taky to *zjistíme*. Pokud s tím nikdo z vás nemá nic společného, tak teď se vám naskýtá ideální příležitost nás o tom přesvědčit."

Na to se ozvala Jenny: „Stejně si myslím, že by tu měl být náš právník."

Riley tmavovlasou ženu zamyšleně pozorovala. Kromě Stevea byla jediná, kdo se odvážil promluvit. Ostatní – pět mužů a pět žen – posedávali ve velkém obývacím pokoji najatého domku mlčky a tvářili se nezúčastněně.

Tvořili docela pestrou směsici, od pětadvaceti až téměř k důchodovému věku, ale jinak vypadali jako běžní návštěvníci Opal Islandu: měli na sobě šortky jasných barev a tenké nátělníky a většina se taky mohla pochlubit spáleninami od sluníčka.

Riley v místnosti cítila všeobecné, nijak přehnané napětí, což se vzhledem k situaci dalo pochopit, ale nezachytila nic, co by vzbudilo její podezření vůči celé skupině.

Ovšem s Jenny… u Jenny to bylo jinak.

Jenny se trápila.

…to jsem nechtěla. Jak se to mohlo stát? Ale… nemohla jsem vědět. Myslela jsem, ze konečně otevřel svou mysl… doufala jsem, že se změnil.

Zajímavé. A hodně to Riley napovědělo. Ale než mohla vyčíst ještě něco víc, Jake znovu naléhal, odhodlaný odpovědi z nich i vypáčit, když se konečně objevilo spojení mezi těmi lidmi a zavražděným mužem.

„Lidi, kteří nemají co skrývat, právníka nepotřebujou," konstatoval. „Nic proti tobě, Ashi."

„Neberu si to osobně." Ash seděl kousek za Riley u velkého jídelního stolu, na židlích otočených tak, aby viděli na celou skupinku rozesazenou po celém pokoji, a jen on a Riley věděli,

že ruka, která ležérně spočívá na jejím rameni, není ani zdaleka bezúčelná a už vůbec nevyjadřuje majetnické gesto, ale představuje důležité pouto.

A pro Riley životně důležitý zdroj energie.

Lia na druhé straně stolu zaznamenala jejich dotyk s úsměvem, zatímco Jake se tvářil čím dál podrážděněji, když zabloudil očima jejich směrem.

Nedokáže dobře skrývat své pocity. Rozhodně se mu nelíbí, že jsem s Ashem. Ale nedokážu určit, jestli mu to vadí kvůli mně nebo kvůli Ashovi…

Proč myslím na takové blbosti?

„Jenny má nejspíš pravdu," přidal se Steve a bylo vidět, že už mu to není příjemné. „Šerife, vy si zajděte pro soudní příkaz a my se mezitím zkontaktujeme se svým právníkem a pak uvidíme."

Riley nemusela zapojovat jasnovidecké schopnosti, aby poznala, že Jake hodlá pronést něco horkokrevného a úplně zbytečného, proto radši promluvila.

„Steve, slíbila jsem, že vás nikdo nebude pronásledovat, a dohlédnu na to, aby k tomu nedošlo. Ale potřebujeme vědět všechno, co víte vy. Wesley Tate vás sem přece pozval, že?"

„Jo."

Riley si nevšímala Jakova uraženého postoje ve středu skupinky a klidně se dál vyptávala Stevea.

„Ale nikdy ses s ním nesetkal?"

„Ne."

„Jak je možné, že jsi s ním byl vůbec ochotný jednat? Přece ti musí volat spousta novinářů, co zrovna pasou po zajímavé reportáži, a jiných týpků, kteří vám chtějí dělat problémy. Čím se telefonát od Tatea lišil?"

„Říkal jsem ti, znal ty správný jména."

„Jaká například?"

„Zatraceně, Riley, na to ti přece nemůžu odpovědět. Někteří se ke svému přesvědčení otevřeně nehlásí."

„Ty blaho, to by mě zajímalo proč," neodpustil si Jake.

Steve se hned ohradil: „Právě kvůli podezřívavým lidem, jako jste vy, šerife. Abyste věděl, tak v naší zemi *by měla být* svoboda vyznání.“

Než Jake mohl zareagovat, jistě prchlivě a necitelně, Riley překvapila většinu shromážděných otázkou.

„Jak dlouho jsi rozvedená, Jenny?“

Oslovená žena pod tmavým opálením zbledla. „Cože?“

„Slyšelas dobře. Wesley Tate byl tvůj bývalý muž, že?“

Steve vzal svou družku za ruku. „Na to nemusí odpovídat.“

„Steve, nechovej se jako blázen.“ Riley mluvila věcně. „Tenhle fakt by se zřejmě provalil při hloubkové kontrole, tak proč ho tajit nebo popírat? Byli jste přece legálně rozvedení, ne? Takže by jí jeho smrt nepřinesla žádné finanční výhody. A jestli jsou rozvedení tak dlouho, jak předpokládám, tak už se nepochybně zahojily i všechny staré rány a dřívější nesrovnalosti jsou dávno zapomenuty. Jenny nemá žádný motiv zavraždit Wesleyho Tatea.“

Alespoň… myslím, že nemá. Soustřeď se, krucinál!

Steve se zaškaredil, ale nepokoušel se Jenny zastavit, když se rozhodla promluvit.

„Jsme rozvedení přes deset let,“ řekla a z jejího hlasu zazněla úleva. „Byli jsme svoji ani ne pět. On… nedokázal strávit můj netradiční životní styl.“

Riley se vybavily útržky snu – nebo vzpomínky – v níž tato žena sloužila nahá jako oltář v obřadu, který snad už nemohl být více vzdálen *tradičnímu* pohledu. Nedivila se tedy Tateovi, že to nezvládl. Ale pouze se zeptala: „A od té doby? Vídali jste se?“

„Ani ne. On tak nějak zavedl zvyk, že se ukáže o Vánocích, aby viděl, jak se mi daří.“

„Satanisti slaví Vánoce?“ podivoval se Jake nahlas. Buď ho to opravdu natolik zajímalo, nebo byl zkrátka naštvaný, že se musel vzdát vyšetřování, a tak mu nevadilo, když odbočil od tématu.

„Samozřejmě ne jako křesťani,“ hlesl Steve bezbarvě.

Riley se vrátila k původnímu účelu rozhovoru. „A jak to, že vás znenadání kontaktoval?“ vyzvídala na Jenny.

„Tvrdil, že nám chce pomoct. Kousek od našeho domova u Columbie došlo… k několika incidentům, jak ti Steve říkal. Vysílali to v regionálních zprávách. Wes říkal, že to viděl. Měl strach, že by se situace mohla vyhrotit, protože v okolí vždycky panovalo ovzduší netolerance. Kvůli všem zdánlivým projevům okultismu, které se na jihovýchodě rozmohly od loňského roku."

Riley přikývla. „Vím o tom, pár případů jsme vyšetřovali." *Jak mi Bishop připomněl. Ovšem ukázalo se, že všechno… teda většina se tak jen tvářila.* „Takže se o tebe bál. A dál?"

„Navrhl, ať se na chvíli uklidíme, že ví o bezpečném útočišti. Pověděl nám o tomhle domě, vylíčil ho jako krásné, klidné místečko s nádherným výhledem, a navíc nás tu prý nikdo nebude obtěžovat. Říkal, že ví – zcela jistě – že tu bydlí lidé s podobným náhledem na život."

„Ale nikoho nejmenoval."

„Bohužel ne."

„A dosud vás žádný stejně smýšlející člověk nekontaktoval?"

„Ne."

„Dobře. Měl se tu s vámi setkat?"

„Zmínil se, že možná přijede na pár dnů, že bychom se třeba mohli sejít a popovídat si," odpověděla Jenny. „Ale domlouvali jsme se nezávazně, nic pevně stanoveného. Říkal, že zavolá, než přijede. Ale nevolal."

„A nenapadlo tě, že by mohl být tím zavražděným mužem?"

„Ne. Proč by mě to mělo napadnout?"

„Pardon, dámo, ale nevypadala jste nijak zaskočeně *ani* zdrceně, když jsme vám oznámili, že to byl on," vložil se do hovoru Jake.

„Každý člověk nemusí dávat okatě najevo, co cítí," odsekla ostře, sjela ho pohledem od hlavy k patě a zase zpátky a pak pohrdavě odvrátila zrak.

Riley na prchavý okamžik zalitovala, že je nepřišli vyslechnout sami s Ashem. Ale pak si v duchu připomněla, že se do vyšetřování zapojila pouze neoficiálně. Promluvila dřív, než Jake stačil vybuchnout – což bylo na spadnutí.

„Vážně sis myslela, že se po tolika letech změnil?“ zeptala se Jenny.

Tmavovláska nepatrně zaváhala a pak se pousmála. „Ani ne. Ráda bych si to myslela, ale spíš je pravděpodobnější, že chtěl akorát zjistit, jestli jsem si svůj životní styl nerozmyslela já. Nikdy se znovu neoženil. Asi se nikdy nevzdal myšlenky, že se zas dáme dohromady.“

„Což,“ prohlásil významně Jake, „může být *váš* motiv k vraždě.“

„To těžko,“ ohradil se Steve. „Já zcela jistě vím, že Jenny je naprosto oddaná našemu životnímu stylu.“

„Předpokládejme že ano,“ řekla Riley, aniž pohlédla na Jakea. „Přesto nám budete muset vysvětlit svou přítomnost na mýtině, kde se v pondělí ráno našlo tělo Wesleyho Tatea. Vy jste tam v neděli večer *byli*, že ano?“

„*Pokud* jsme tam byli, pak jedině provést obřad velebení západu slunce,“ odpověděl.

Riley věděla, jak se mohou rituály v různých skupinách lišit, ale do Stevea viděla natolik, že se odvážila konstatovat: „Žádný oheň, jenom svíčky. A černé oblečení, ne dlouhé hábity. Solí posvěcený kruh, uvnitř kterého jste zpívali. Sice to nebyl přímo sexuální obřad, ale minimálně tři dvojice… si dopřály uspokojení. Chtěli jste ten kamenný oltář použít v budoucnu, ke složitějším ceremoniím, ale nejdříve jste si chtěli to místo posvětit.“

„Tak jsme to měli v plánu,“ přiznal. „Dokud se nějaký šílenec nerozhodl uspořádat tam lidskou oběť. Můžeš se spolehnout, že další rituály budeme provádět v naprostém soukromí tady v domě a ještě se zataženými žaluziemi.“

„Zítra máte povolení uspořádat velký oheň,“ namítl Jake.

„Budeme opékat marshmellow, šerife. Jste srdečně vítán, ale musíte si donést vlastní prut.“

Riley usoudila, že Jakeův krevní tlak už více nesnese, a proto se zvedla. „Možná si s vámi budeme potřebovat ještě promluvit,“ oznámila Steveovi. „Každopádně bych vám znovu radila, že by bylo moudré držet se prozatím spíš kolem domu.“

Steve se zamračil, ale přikývl. Jenny pouze tiše hlesla: „Díky, Riley.“

19

Jake významně mlčel, dokud nedošli k autům, pak se obořil na Ashe: „To na ni nemůžeš aspoň pět minut nesahat?“

Ash nepustil Rileyinu ruku a s úsměvem odvětil: „Vážně nemůžu.“

Lia se zakuckala, jak se pokoušela zakrýt smích, a pak se honem Riley zeptala: „Ty si nemyslíš, že v tom jsou namočení, že ne?“

„Domnívám se, že někdo si přeje, ať si to myslíme, ale já… ne.“ Riley zavrtěla hlavou. „Podle mě je vrah tatáž osoba, která poradila Tateovi, aby sem pozval bývalou ženu i s celou partou.“

Jake se zděsil: „Moment. Chceš mi tvrdit, že máme co do činění ještě s *jinou* bandou satanistů?“

„Určitě se nejedná o skupinu. To by podle mě bylo víc než nepravděpodobné. Možná dva lidi, úzký tým, ale nejspíš jde jen o jednoho člověka.“

„Třeba tahle parta měla sloužit jako zástěrka,“ poznamenal Ash.

„Zástěrka čeho? Že by Tatea někdo zabil z úplně jiného důvodu?“

„Nó,“ protáhla Riley, „však to zabralo. Chci říct, že nejdříve jsme jako zběsilí běhali a snažili se zjistit totožnost oběti, a teď nám to zase moc nesedí na nejvhodnější podezřelé. Všichni víme, že čím déle zůstane vražda neobjasněná, tím víc stopa vychladne.“

Nehodlala se šerifovi svěřovat s podezřením, že ona sama představuje v dané situaci klíčovou postavu, že se stala terčem něčí zloby. Důkazy, kterými by své tvrzení mohla podepřít, by s největší pravděpodobností ani nepochopil, natož aby je připustil.

„Že by někdo hrál na čas?“ Jake zamítavě zavrtěl hlavou. „Tak proč by ho potom nechával viset nad oltářem? Proč prostě nehodil tělo do moře nebo ho nezahrabal? Nikdo by ho ani nepohřešoval, takže by se na jeho zmizení přišlo, až by do vily

přijeli další turisti. *A hlavně,* proč by ho někdo mučil a ufikl mu hlavu?“

„Právě proto, aby to vypadalo jako smrt spojená s černou magií,“ vysvětlila Riley. „Ale neznamená to, že tomu tak doopravdy je.“

„Zatím jsme nepátrali po motivu mimo okultismus,“ nadhodil neutrálně Ash.

Jake rozladěně zabručel: „Mám pro vás motiv. Možná byl navlečený do černých hábů a kruhů soli, ale já mám na ostrově jak mrtvého muže, *tak* jeho bývalou ženu, a to nemůže být náhoda. Hele, manželé se pořád vraždí. I po několika letech po rozvodu. Třeba zrovna přišel k nějakému rodinnému dědictví a ona pořád figuruje v jeho poslední vůli. Možná v tom hraje roli dítě a jde o to, kdo ho dostane do péče. A usměvavý Steve klidně může být mnohem žárlivější, než se zdá.“

Riley se zamračila, pak pokrčila rameny. „Je to tvůj případ, Jakeu. Já jen nevěřím, že někdo z toho domu Tatea zabil.“

„Tak *kdo*?“ Jake víceméně zařval.

„Nevím. Zatím.“

Vypjal ramena jako muž, který se chystá k činu. Dost možná k fyzicky náročnému činu. „Prima. Doufám, že ti nebude vadit, když se jim prohrábnu trochu víc v minulosti.“

„Myslím, že je to skvělý nápad. Protože *musí* existovat ještě nějaká spojitost mezi tou skupinou, Wesleym Tatem a Opal Islandem nebo Castlem.“

„Jaká spojitost?“ zajímala se Lia.

„Vypátrejte to,“ vybídla policisty Riley, „a získáme velký kus do skládačky.“

Jake gestem naznačil Lie, ať si nasedne do džípu, a k ostatním dvěma prohodil: „Co vy hodláte dělat v mezičase?“

Riley věděla, že Ash by neodolal pokušení zmínit, že to zahrnuje nahotu a kámasútru, proto rychle odpověděla: „Jen se trochu porozhlédneme. Jestli třeba nenarazíme ještě na další stoupence okultismu.“

„Přeju hodně štěstí. Dejte mi vědět, když něco objevíte.“

„Určitě.“ Dívala se za odjíždějícím policejním džípem, pak se s pozvednutým obočím obrátila k Ashovi. „Tys mi teda pomoh.“

„Zjistil jsem, že mě baví Jakea vytáčet. Jako kdybych dostal novou hračku.“

Musela se zasmát, ale napomenula ho: „Tak s tím laskavě přestaň, jasné? Přinejmenším dokud nezjistíme, co se tu děje. Mě to rozptyluje.“

„Promiň, máš pravdu,“ kál se a střízlivě dodal: „Všiml jsem si, že nijak nespěcháš, abys Jakeovi sdělila své podezření.“

„Nemám žádný důkaz. Navíc to zní strašně přitažené za vlasy, že někdo vyvádí takové psí kusy, jen aby mě sem přilákal a udělal mi v hlavě guláš. Čím víc o tom přemýšlím, tím nepravděpodobněji to zní.“

Ash zalétl pohledem k domu za nimi, pak s Riley obešel vůz ke dveřím spolujezdce. „Možná bychom si o tom měli promluvit cestou.“

Riley počkala, až taky nasedl do auta a nastartoval, než se zeptala: „Cestou kam?“

„Sama si řekni. Mimochodem, co tvoje hlava? Zdá se, žes během výslechu bez problémů vnímala spodní proudy, pokud ne přímo myšlenky.“

„Přímo myšlenky,“ potvrdila. „Minimálně u Jenny. Sice slabě a rozostřeně, ale daly se přečíst. Takže hlava se rozhodně lepší. V každém ohledu až na paměť; černé díry ještě nevydaly své tajemství a na svůj zdejší pobyt před tím útokem si pořád vzpomínám jen podivně vzdáleně a mám tam hodně mezer.“

Ash ji vzal za ruku a položil si ji na své stehno. „Ale energie už ti potíže nedělá?“

„Ani ne. Ale stejně mám hlad.“ Zamyslela se. „Nejspíš jídlo stále potřebuju pro fyzické výkony, zatímco tvoje energie mi pomáhá používat všechny smysly.“

„Hlavně že ti pomáhá.“ Pohlédl na hodinky a zařadil rychlost. „Navrhuju nejdřív oběd. Pak sis chtěla odpoledne povykládat s Gordonem. Co ještě?“

„Znovu bych ráda omrkla ty požáry. Něco mi pořád vrtá hlavou.“ Vzhlédla k němu a s palčivým vědomím pevného

stehna pod svou dlaní suše dodala: „Na kámasútru se vrhneme později.“

Ash se usmál. „Vážně se vracíš do normálu.“

„Protože jsem poznala, na co myslíš?“

„Od chvíle, kdy jsme se poprvé dotkli,“ přitakal. „Říkalas, že to nejsou konkrétní myšlenky, jen všeobecný dojem, že na to myslím pořád.“

„A tobě to nevadí?“

„V podstatě to pro mě je takový malý zázrak. A úleva. Nikdy nemusím sáhodlouze vysvětlovat, co tím myslím, když se bavíme.“

„Má to i své stinné stránky,“ varovala ho.

„Jo, já vím.“

Zvědavě pozvedla obočí.

„Jednou mě napadla trošku sexisticko prasácká myšlenka, jaké podle tebe mívají všichni muži.“

„To teda musela být pěkná svinárna, když jsem ti to vlepila. Jinak jsem na takové myšlenky zvyklá. Však víš, vojenský život a vyrůstat mezi samými bráchy.“

„Hm. Řekněme, že to vedlo k… ohnivé… diskuzi. A následovalo skvělé milování.“

„No, aspoň jsme nešli spát rozhádaní. Moje matka trvá na tom, že v tom tkví tajemství šťastného vztahu.“

Ash se usmál, ale řekl: „Vím, že nahlížení do mysli je u nás jednostranná záležitost, ale já nemusím být jasnovidec nebo telepat, abych poznal, že tvoje nezávazné vtipkování je roztomilá kamufláž, kterou si oblékáš stejně běžně, jako si jiní lidé natahujou ponožky. Co tě doopravdy trápí?“

Riley pohlédla na svou ruku spočívající na jeho stehně – co by každý pokládal za důvěrnost mezi milenci, pro ni znamenalo důležité pouto, na němž závisí její život – a uvážlivě promluvila:

„Když jsem se probrala po té ráně z taseru, jako kdyby mě od okolního světa oddělovala nějaká clona. Všechno bylo… tlumené, matné, vybledlé. Jakmile jsem dokázala čerpat tvoji energii, ten závoj se začal pomalu rozplývat.“

„Ale?“ povzbudil ji.

„V Pearsonově domě se mi párkrát stalo, že… jsem se začínala ztrácet. I když ses mě dotýkal; přestože jsem dostávala dostatek energie, nedokázala jsem se soustředit.“

„Máš představu proč?“

„To je to, co mě trápí. Měla jsem pocit, jako by šlo o vnější vliv.“

„Ale informace, které jsi zachytila, taky přicházely z vnějšku. Jaký je v tom rozdíl?“

„Protože to zkrátka nebylo v mé mysli, jako třeba vědomí, co si Jenny myslí. Bylo to spíš, jako… by mě něco tahalo.“

„Což v podstatě potvrzuje tvoji teorii.“

„Jo. To je všechno fajn až na to, že když já ten pokus vnímala, ten, kdo byl na druhé straně, musel zase cítit, že neuspěl.“

„Chceš naznačit, pokud se někdo opravdu snaží zasahovat do tvé mysli –“

„Tak se o to stále pokouší, a navíc právě zjistil, že se mu to už tak dobře nedaří. Že jsem našla způsob, jak útoky odrážet. A obávám se, že další pokus už bude naostro.“

„Víš,“ promluvil Gordon poté, co si vyslechl poslední novinky, „teď mě mrzí, holka, že jsem tě do toho zatáh.“

Riley pokrčila rameny. „Že mě někdo nenávidí, je jasné. Kdyby k tomu nedošlo tady, stalo by se to někde jinde. Jsem ráda, že je to tu, Gordone.“ Bradou kývla směrem k Ashovi.

„To ti přeju. Co tě znám, potřebuješ nějakou spřízněnou duši.“ Pohlédl na Ashe a neodpustil si: „Je hromosvod na potíže. Aby sis nestěžoval, že tě nikdo nevaroval.“

„Potíže většinou sama zvládá,“ podotkl Ash nevzrušeně.

„To jo. Ale v tom je ten problém, víš, že ji nikdy nenapadlo, že by *nemusela* všechno zvládat sama samotinká. Že nejde jen o to, co dokáže, ale taky o to, co by měla udělat. Což někdy znamená přijmout pomocnou ruku.“

„Přestaň o mně mluvit, jako kdybych tu nebyla, Gordone. Vždyť mám pomoc – vás dva.“

„A oba jsi nás za poslední tři týdny moc nezasvětila do svých záležitostí," oponoval.

„No dobře. Ale teď už jste zasvěcení a potřebovala bych, abychom se nad tím pořádně zamysleli. Doufám, že na něco přijdeme."

Seděli u stolu ve stínu slunečníku na terase za Gordonovým domem poblíž přístaviště, na místě, které skýtalo soukromí i únik před žhnoucím odpoledním sluncem.

Gordon našpulil rty. „Předpokládám, že už sis udělala seznam možných nepřátel."

„Více méně." S Ashem to probrali během oběda. „Víš stejně dobře jako já, že jsem si znepřátelila pár lidí během služby v armádě, když jsem pracovala ve špionáži a vyšetřování. A co jsem u speciální jednotky, zasloužila jsem se o to, že zabásli pár pořádných výlupků. Ale to je to – všichni sedí v base. Nebo jsou mrtví."

„Nikdo neběhá na svobodě?"

„Podle toho, co jsem zjistila, ne. Po obědě jsme na chvilku zaskočili domů, abych se mohla připojit na internet a prověřit databázi."

„Což podle všeho dělala už předtím během jednoho výpadku paměti," doplnil Ash.

Gordon se zamračil. „Takže o nějakém nepříteli uvažuješ už delší dobu."

Riley přikývla. „Vypadá to tak. Historie přihlášení ukazuje, že jsem prověřila pohyb všech pachatelů, které jsme s mojí pomocí dopadli za posledních pět let, a to hned dvakrát. Všichni jsou po smrti nebo bezpečně zavření."

„Třeba bys měla ověřit ještě starší případy."

Riley se ušklíbla. „To jsem byla v aktivní službě v zámoří, kde se to nepřáteli hemžilo na každém kroku. Ale pochybuju, že by se některý zaměřil přímo na mě; viděli uniformu, ne Riley Craneovou."

„Třeba to není míněno osobně."

„Ale já mám silný *dojem*, že ano. Že je to naopak velmi osobní. Už ten způsob útoku. Jako kdyby někdo přesně věděl, kde jsem zranitelná, a záměrně mě chtěl okrást o mé zbraně.

Nejen o mé výjimečné smysly, ale i o vzpomínky, vědomí sama sebe. Gordone, někdo se mi dostal do *hlavy*.“

„Víš to jistě, holka? Nechci tě nijak urazit, ale je pravda, že paměť máš trochu chatrnou a strašidelný smysly si vzaly neplacený volno, takže –“

„Už nastoupily zpátky do služby, díky Ashovi. Ještě nejedou na sto procent, ale pracuju na tom.“ Když ji Ash vzal za ruku, odměnila ho letmým úsměvem.

„A co ti prozradily?“ zajímal se Gordon.

„Že velkou část záhady tvořím já. Dokonce se možná úplně všechno odehrává kvůli mně. Že mi někdo úřaduje v hlavě.“

„A že toho docílil s pomocí černé magie?“

„Aspoň částečně.“ Riley se zamračila. „Přemýšlela jsem, jestli vím o nějakém nepříteli, který by se v tom vyznal, protože to doopravdy vyžaduje zvláštní znalosti, nedá se to naučit z knížek. Ale během minulých případů jsem se setkala pouze se dvěma stoupenci černé magie a oba jsou mrtví.“

Ash podotkl: „U oběda ses zmínila o jednom. Během nedávného vyšetřování zdánlivých okultních aktivit se ukázalo, že za nimi stojí sériový vrah.“

Přikývla. „Sice neměl paranormální schopnosti, ale přesto se naučil pracovat s temnými silami dost výkonně. Přinejmenším tak dobře, aby dokázal… ach jo, nevím jak to jinak říct, než zamlžit mé smysly.“

„Tvůj současný nepřítel zjevně umí totéž,“ poznamenal Ash.

„Jo, ale když odhlédnu od skutečnosti, že jsem se účastnila pitvy tamtoho chlápka, ovlivňoval mé smysly jinak, než čím procházím teď.“

„Třeba proto, že on tenkrát nepoužil nejdříve taser,“ navrhl Gordon.

Nad touhle možností se Riley zamyslela. „Mno… možné to je. Po umělém přerušení elektrické aktivity mozku má každý další útok krutější následky. Ovšem na druhou stranu…“

„Co?“ Ash ji napjatě sledoval.

„Uvažuju, jestli ten taser *byl* opravdu první útok. Pokud ten někdo dokáže využívat negativní energii, třeba mě ovlivňoval úplně od začátku. Nějakým způsobem mě omezoval a

rozptyloval. Možná jsem právě proto došla k názoru, že tu něco není v pořádku, i když jsem nenašla žádné důkazy, že by tu skutečně docházelo k okultním obřadům – alespoň předtím, než jsme objevili Tateovo tělo.“

Gordon mírně zavrtěl hlavou a vyslovil své obavy nahlas: „Holka, viděl jsem tě používat tvý strašidelný smysly dost dlouho, takže bych si nedovolil pochybovat, ale tentokrát fakt nevím. Jestli máš tak nebezpečnýho nepřítele, který dělal všechno proto, aby tě sem nalákal, a pak si několik týdnů zahrává s tvojí hlavou i životem, jak to že nevíš, kdo to je?“

„Myslela jsem si, že vím,“ připustila Riley. „Zvlášť když jsem zjistila, že policie v Charlestonu pátrá po sériovém vrahovi. Jenže ten to nemůže být, proto jsem ho ani nezmínila. Je mrtvý.“ *Bishop to tvrdí a jemu můžu věřit.*

„Koho jsi podezírala?“ zeptal se Ash.

„Jediného dalšího sériového vraha, s nímž jsem se setkala, který se zajímal o černou magii,“ řekla Riley. „Jmenoval se John Henry Price.“

Na okamžik jí připadlo, že se její ruka náhle proměnila v kousek ledu, ale pak si uvědomila, že to vychází z Ashe, z jeho dlaně, a když na něj pohlédla, zamrazilo ji až do morku kostí.

„Ty jsi ho znal,“ hlesla.

„Pořád nic?“

Lia překvapeně vzhlédla od svého stolu, udivilo ji, že šerif přišel za ní, místo aby ji zavolal do své kanceláře. „Myslíte hloubkovou kontrolu? Zatím nic nového. Potvrdila se informace o sňatku Jenny Coleové s Wesleym Tatem – a o jejich rozvodu. Přesně jak říkala.“

„Sakra,“ zakabonil se Jake. „Musíme přijít ještě na něco.“

„Je mi líto, ale zatím fakticky nic. Nikdo z nich se tu nepohyboval, když došlo k požárům, takže je nemůžeme obvinit z účasti na těchto zločinech. Až dosud jsme na jejich rejstříku nenašli ani skvrnu, stejně jako při předběžném prověřování. Nějaké pozorovací skupiny, co sledují okultní aktivity, je vedou

na seznamu, ale dosud ve spojitosti s nimi nebyly hlášeny ani prokázány žádné násilnosti.“

Stále podmračeně Jake pokračoval: „A co prověření Tatea? Nevyplul na povrch nějaký důvod, proč by ho někdo chtěl zabít?“

„Zatím nic.“

„To jako *vůbec* nic, anebo nic, co bys ty považovala za motiv?“

Lia zamrkala. „Šerife, zatím jsme zjistili, že Wesley Tate byl v Charlestonu uznávaným podnikatelem a všeobecně ho lidi měli rádi. S ženami se moc nestýkal, v jeho životě nebyla žádná výjimečná žena a ty, s nimiž se vídal za posledních zhruba dvanáct měsíců, jsou volné, a tudíž odpadá i potenciální žárlivý přítel. Byl docela oblíbený. Všem, s kým jsme mluvili, vzalo dech, že ho někdo zavraždil – a ještě takhle.“

„Neprokázal se zájem o okultismus – vzhledem k *životnímu stylu* bývalé ženy?“

„Byl baptista. V kostele předříkával a seděl každou neděli v jejich rodinné lavici.“

„I v době, kdy byl ženatý?“

„Ano. Podle výpovědí přátel a příbuzných vždycky říkal, že ‚není nábožensky založená‘, když se někdo ptal na manželku. Zdálo se, že mu to nijak nevadí.“

„A co poslední vůle?“

„Zmiňuje pár přátel a někoho z rodiny, ale většinu odkazuje na charitu.“

„Utahuješ si ze mě?“

„Ne. Asi půltuctu dobročinných společností, kterým přispíval i za svého života, se v podstatě podělí o jeho majetek. A než mě přerušíte, jeho bývalá žena v závěti vůbec nefiguruje. Takže Jenny se zřejmě mýlila, když si myslela, že manžel se s ní chce dát znovu dohromady.“

„Tak proč je sem zval? Když už jsme u toho, proč zrovna *sem!* Nebydlel v Castlu ani Opal Islandu a v záznamech realitek jsme nenašli, že by si tu už někdy dřív něco najímal, že?“

„Přesně tak.“

„Tak proč tady? Proč je zval na místo, které sám nikdy předtím nenavštívil?“

„Třeba sem někdy zajel s větší skupinou,“ navrhla Lia. „Akorát nikdy nezařizoval ubytování na své jméno.“

Jake zavrčel: „Jo, a třeba stejně jako ty svěřil osud špendlíku.“

Lia si odkašlala. „Nechtěla jsem, aby se to doneslo k vám.“

„Slyším všechno. A co výpis Tateových hovorů?“

„Potvrzuje, co tvrdil Steve Blanton. Tate volal do domu poblíž Columbie, kde skupina pobývá.“

„Volal někomu v Castlu nebo na ostrově?“

„Žádný takový hovor jsme neobjevili.“

Jake zanadával, a ne zrovna polohlasně.

„Je mi líto, šerife, vypadá to, že Tateův případ nemá hlavu – omlouvám se za nevhodnou narážku – ani patu.“

Jake se beze slova otočil a odkráčel do své kanceláře.

Lia pronesla, taky ne zrovna šeptem: „Děkuji, strážmistře Wellsová, odvedla jste dobrou práci. Jsem si jistý, že mluvit se všemi těmi zděšenými lidmi nemohlo být nic příjemného, ale co naděláme, takové už jsou stinné stránky našeho povolání.“

„To jsem taky slyšel.“

Bolestně zkřivila rty a rychle sáhla po telefonu. Když se na ni zakřenil kolega, významně obrátila oči v sloup.

* * *

Riley odtáhla ruku a pomalu zopakovala: „Ty jsi ho znal.“

„Ano i ne.“

Mlčky čekala.

Ash pohlédl na Gordona, potom upřel oči do Rileyiny tváře. „Říkal jsem ti, že jsem odešel z úřadu okresního prokurátora v Atlantě, protože už mě unavovalo všechno to politikaření.“

Riley se mihla hlavou nejistá, prchavá vzpomínka, ale ani se ji nepokoušela zachytit a jednoduše vyčkávala.

„Je to pravda jen částečně. Odešel jsem i kvůli tomu, že jsem u soudu prohrál případ, který jsem měl vyhrát. Než se

pustil do zabijáckého řádění v několika státech, John Henry Price byl v Atlantě souzen za jednu vraždu. Byl vinen, jenže já nedokázal přesvědčit porotu."

Tentokrát v Rileyině mysli vyvstala jasná vzpomínka. „Nenarazila jsem na tvé jméno. V jeho složce. Jenom na poznámku, že Price byl dopaden pouze jednou, v Atlantě, víc než před pěti lety, že předstoupil před soud a byl osvobozen."

Ash se ušklíbl a vysvětlil: „Pracoval jsem pouze s nepřímými důkazy, což není u vražd nic neobvyklého. Myslel jsem, že budou stačit. Muselo to stačit, protože když jsem se tomu muži podíval do očí… bylo to, jako kdybych nahlédl do samotného pekla."

„Já vím," přitakala Riley. „Sledovala jsem ho několik měsíců a nacházela rozsekaná těla jeho obětí. Dokonce jsem se mu dostala do hlavy. Nebo – on do mojí. To je jedno. Když jsem ho konečně dostihla, asi bych ho nezajala živého, i kdybych měla příležitost."

Ash se nadechl a zvolna vydechoval. „Taky jsem nikde nenašel tvé jméno. V novinách akorát psali, že ho zastřelil agent FBI. Poté, co Price zavraždil všechny ty lidi, kteří by nikdy nezemřeli, kdybych odvedl dobře svou práci."

„Nebyla to tvoje chyba. Byl mazaný a dával si pozor."

„Dobrý žalobce by ho nenechal proklouznout." Ash pokrčil rameny. „S tímhle vědomím musím žít každý den."

Po dlouhé chvíli Riley natáhla ruku a znovu propletla své prsty s jeho.

Gordon, který vše sledoval a mlčky naslouchal, nyní rozvážně pronesl: „Jsem tady jediný, kdo nevěří na náhody?"

Riley zavrtěla hlavou.

„Ani já ne," přidal se Ash. „Ale nechápu, kam tím míříte. Pokud si myslíme, že to má něco společného s Pricem."

„Ten je mrtvý," podotkla Riley. „Sice se nikdy nepodařilo najít jeho tělo, ale je mrtvý." *Ale to, jak jsem ho dostala, patří k mým nejsilnějším vzpomínkám. Pořád se mi to znovu promítá před očima. Musí pro to existovat nějaký důvod. Zkrátka musí.*

Gordon si krátce promnul čelist a pak řekl: „Zmínila ses, že jsi mu vlezla do hlavy, nebo on vlezl do tvojí. Může to ještě trvat, nebo ne?“

„Ne. Určitě bych to poznala. Jednotka už řešila několik případů, kdy se energie oproštěná od tělesné schránky – duše, chcete-li – zabydlela v jiné osobě a dokázala ji ovlivňovat.“

„Posedlý zlým duchem?“ Ash zakroutil hlavou. „Myslel jsem, že něco takového není možné.“

„Když se mě budeš držet, poznáš všechno, o čem sis dřív myslel, že není možné,“ povzdechla si Riley. „Posednutí se stává, ale v tomhle případě se mi to nezdá. Při sledování, ať už se on vloudil do mé mysli nebo já do jeho, jsem ho velmi dobře poznala. Price měl tak černou duši, že si neumím představit, že by se dokázala… skrýt… v jiném člověku. Určitě by se prozradil.“

„Ty vraždy v Charlestonu,“ prohodil Gordon.

„Podle Bishopa ho akorát někdo napodobuje.“

„A jak to může vědět?“

„Prostě to ví.“

„No dobře. Třeba to, že jste oba měli co do činění s Pricem, nakonec vůbec nic neznamená.“

„Jasně. A ještě začneš věřit na Ježíška.“

„Stávají se i divnější věci,“ připomněl jí Gordon. „Oba jsme je zažili. Ale když tvrdíš, že Price je mrtvý a neobchází kolem v přestrojení za někoho jiného, tak mi to stačí.“

„Kéž by to stačilo i mně,“ posteskla si Riley.

20

Před dvěma a půl lety

„Mám tě,“ zašeptala Riley s očima přilepenýma k pronásledovanému, který svižně kráčel po hrbolatém chodníku. Říct o téhle části města, že je zchátralá, by ještě vyznělo jako kompliment. Tmavé uličky poblíž řeky byly opuštěné dávno předtím, než jarní záplavy změnily místní přístav na bezvýznamnou zátoku vzdálenou od většiny lodních tras.

Už se skoro rozednívalo, zářivý měsíc v úplňku se chýlil k obzoru a Riley sledovala Pricea celou noc. Čekala by, že dávno něco podnikne, ale přestože navštívil několik barů, z každého odcházel sám. Právě si to namířil k bývalému velkému doku, který však v současné době tak tak držel pohromadě a bylo tam uvázaných jen pár lodí.

Riley vnímala hlodání nejistoty, ale nedovolila si zaváhat. V ruce držela zbraň, na dnešní večer se oblékla na pronásledování do džínsů a tenisek a hlavně měla v dohledu Johna Henryho Pricea.

V žádném případě nehodlala vycouvat jen kvůli nepojmenovatelné nejistotě.

Jenže… proč se po týdnu, kdy se jí ho stěží podařilo nakrátko zahlédnout, dnes producíruje tak viditelně? Krucinál, proč si to dovolil?

Určitě to dělá schválně, ale proč?

Zůstáváš pozadu, kočičko. Nestačíš mi?

Riley instinktivně přidala do kroku a mávla rukou nad pochybnostmi. Nehodlala propást tuhle příležitost.

Ale… proč teď míjel zakotvené loďky a mířil ke konci mola, kde nebylo nic než kalná, líně plynoucí voda?

Protože to je konec, kočičko.

Neuvědomila si, že jsou tak blízko, ani ne deset metrů, když se k ní prudce otočil a pozvedl napřaženou paži.

Ačkoliv byla rychlá, Riley stěží stihla zareagovat, když pistole v jeho ruce poskočila a ona ucítila náraz střely.

Kdepak, parchante, nevyhraješ. Nenechám tě vyhrát!

Už jsem přece vyhrál, kočičko.

Ale Riley i v pádu zamířila; poháněla ji odhodlání, jaké dosud nezažila, odhodlání zastavit Pricea právě tady a hned. Vystřelila dvakrát, ještě než dopadla, a pak znovu třikrát, když ležela na zemi.

A trefila Pricea přímo do hrudi.

Pistole mu vypadla z ruky; udělal vrávoravý krok pozpátku a potom další, nekonečnou vteřinu se potácel na kraji mola – a pak se po zádech svalil do pomalého proudu řeky.

Riley ani nevnímala pulzující bolest v levém rameni, jen nehybně ležela a zírala na okraj přístaviště, kde před chvílí stál Price. Podvědomě otevřela svou mysl a zbystřila smysly a přísahala by, že i přes kvílení vzdálených policejních sirén zaslechla poslední šepot.

Neraduj se, kočičko… ještě se neraduj.

* * *

Současnost

„Neřeklas mi, že tě ten grázl postřelil," vyčetl jí Ash.

„Říkám ti to teď." Riley pokrčila rameny. „Trefil mě do levého ramene, ale nezasáhl nic důležitého."

„Nemáš žádnou jizvu."

„Nedělají se mi jizvy. Jinak bych vypadala jako plastická mapa."

Ash ji sjel káravým pohledem. „Gordon si nedělal legraci, když tvrdil, že přitahuješ problémy jako hromosvod."

„Nedělal. Ber to jako další varování."

„Už jsi mě varovala dostatečně." Blížila se čtvrtá hodina, když Ash zastavil hummer na parkovišti poblíž ohořelých pozůstatků plážového domku, který zjevně někdo úmyslně podpálil.

„Co myslíš, že najdeš?" vyzvídal na Riley, jakmile vystoupili z auta.

„Nevím. Pravděpodobně vůbec nic.“ Počkala, dokud neproklouzli pod žlutou policejní páskou, jež obklopovala zbytky domu a dodala: „Něco mě žere od chvíle, kdy jsme se tu zastavili s Jakem. Jenom nedokážu určit co.“

Ash ji vzal za ruku. „Mrzí mě, že jsem ti neřekl o Priceovi. Pravdu o tom, proč jsem odešel z Atlanty.“

„Nemohl jsi vědět, že to bude důležité.“

„O to nejde.“

„Dobrá tedy. Tak proč jsi mi o tom neřekl?“ Upírala pohled na zuhelnatělé pilíře a hromadu sutin před nimi.

„Nebyla to moje nejsvětlejší chvilka, Riley.“

„Hele, jestli si chceš povídat o zklamání a selhání, taky můžu přispět svojí troškou do mlýna. Každému se někdy něco nepodaří, Ashi.“

„Pochybuju, že tvoje selhání má za následek masakr několika nevinných lidí.“

„Být tebou, tak to netvrdím tak jistě. Nezapomínej, že jsem sloužila v armádě. Jako důstojník. Takže moje rozhodnutí taky určitě stálo někoho život.“ Zavrtěla hlavou. „Můžeme všechno dělat jen podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Některé věci se zkrátka musí stát.“

Zvědavě na ni pohlédl. „Ty tomu vážně věříš?“

„Vážně jo.“

„A pořád si myslíš, že tě sem někdo vylákal, že někdo tahal za provázky a ovlivňoval, co se tu děje?“

Přikývla.

„Ale proč? Proč by si někdo dával až takovou práci?“

„Nevím. Třeba to má být pomsta. Vyrovnání účtů. Nebo mi chce někdo ukázat, že má navrch.“ Jakmile vyslovila poslední slovo, uvědomila si, že neladí s ostatními motivy.

„Že má navrch? To jako že s tebou soupeří? Souboj schopností?“

Snažila se soustředit, protože jí něco prokmitlo myslí, mlhavý útržek informace, který… měla doslova před očima… jen ho uchopit. Zřejmě se měla někoho na něco zeptat. Sledovat určité vodítko –

„Riley?“

Zamrkala a vzhlédla k Ashovi. „Něco mi uniklo. Nějaká spojitost.“

„Jaká?“

„Přesně nevím. Nějaká věc? Místo? Nebo lidi? Do háje, proč nemůžu jasně uvažovat?“

Zamračil se, zatímco si ji upřeně prohlížel. „Zase tě ruší ta mlha? Vnímáš všechno tak nějak z dálky jako předtím?“

„Ne. Vlastně jo. Krucinál, nejsem si jistá. Mám takové zamlžené okraje. Pořád nedokážu přestat myslet na Pricea. Vzpomínám, jak jsem po něm šla. Poslední dny ho mám pořád plnou hlavu, proto jsem ti to řekla. Nemůžu si pomoct a říkám si, jestli…“

„Jestli co?“

„Jestli jsem něco nepřehlídla. Celou dobu, co jsem ho sledovala. A nakonec slyšela jeho myšlenky ve své hlavě.“

Znovu zaměřila pohled na ohořelou stavbu. „Bylo to až neskutečné. A neuvěřitelně strašidelné. Občas mi připadalo, že se chová skoro… škodolibě. Jako kdyby znal nějaké tajemství a věděl, že –“

…škodolibý, jako kdyby znal nějaké tajemství a věděl, že –

Riley zamrkala před obrazovkou svého laptopu a na okamžik se jí zmocnila závrať. Čas, prostor a skutečnost, všechno zmateně vířilo.

Silně si mnula dlaněmi tvář, dokud se jí nepřestala točit hlava a věci zase získaly svůj řád. Teprve potom otevřela oči a opatrně znovu pohlédla na monitor.

Na své hlášení.

Hlášení?

Váhavě – i když si to nerada připouštěla – sklouzla pohledem k pravému dolnímu rohu, kde se nacházelo datum a čas.

Dvě hodiny.

Pátek ráno.

„Kristepane,“ zašeptala.

Odstrčila se od stolku ve svém domku na pláži a překvapilo ji, že je úplně oblečená, zato ji nijak nezarazilo, že se cítí slabá a zmatená.

Ve čtvrtek odpoledne se přece s Ashem jeli podívat na místo jednoho z těch požárů, tím si byla jistá. Hledala odpovědi. Rozebírali všechno možné a –

Opět ji zaplavila vlna závrati. Zavřela oči a chytila se pevně kraje stolku, až se její prsty zarývaly do –

Ohořelého dřeva.

Zavrávorala a ustoupila o krok zpět. Dívala se na sutiny, které přízračně vystupovaly v záři bezpečnostní lampy. V nose ji štípal kyselý zápach spáleného dřeva a z druhé strany dun k ní doléhalo tříštění vln, které se ozývalo blízko, protože byl právě příliv.

Zvedla ruce před oči, chvíli pozorovala začerněné konečky prstů a pak se zahleděla na kus ohořelého dřeva, kterého se předtím držela.

„To stačí," zašeptala. „Zatraceně, *už dost!*"

Neodvažovala se zavřít oči, měla strach i jen mrknout, aby zase nenastal nějaký šílený posun v čase i místě.

Jenže o to samozřejmě vůbec nešlo. Žádný přesun se nekonal, všechno bylo akorát v její hlavě.

Zvolna natáhla ruku a přejížděla prsty po drsném povrchu ohořelého kusu dřeva, aby se přesvědčila, jestli je skutečný. Nahmatala opravdické dřevo, i když spálené.

Nechala prsty spočinout na tvrdém, hrbolatém materiálu a pomalu se rozhlížela kolem sebe. Bezpečnostní reflektor svítil jasně, až to bodalo do očí, takže mimo osvětlený prostor vládla o to hlubší tma, kde se stěží dalo něco zahlédnout. Přesto se domnívala, že rozpoznává Ashovo velké auto, zaparkované na zamýšlené příjezdové cestě k budově.

Sice stálo, ale motor běžel.

Je někdo za volantem?

Riley se nechtěla pustit dřeva a už vůbec netoužila přejít z kužele světla do tmy. Zůstala stát, zaposlouchala se do zvuku příboje, jenž k ní doléhal z pláže, a s hrůzou se sama sebe ptala,

jestli by to unesla, kdyby tu souvislost, která jí uniká, měla celou dobu před očima.

Nebo spíše vedle sebe.

Ve své posteli.

Pomyslela si, že to by nesnesla.

„Ne," zašeptala. „Není to on. Věřím mu."

Tak kdo teda, kočičko?

Ovanul ji nevýslovný chlad, až měla pocit, že se jí kosti proměnily v led.

Nedokážeš se podívat pravdě do očí. Nikdy jsi to nezvládala.

„Přestaň." Donutila se odtrhnout od dřeva a rozhodně vykročila směrem k autu. „Jsi mrtvý."

Vážně si myslíš, žes mě zabila? Ženská pošetilá. Existujou věci, které nikdy neumírají. Copak jsi to ještě nezjistila?

„Všechno může umřít. A ty jsi mrtvý. Zabila jsem tě."

Víš to jistě, kočičko?

Hummer se tyčil v temnotě a motor tiše předl. Přiblížila se až k němu. Obrnila se, ale když otevřela dveře u řidiče, zjistila, že auto je prázdné.

No tak, snad sis nemyslela, že je tady? Kdepak, kočičko. Jsme tu jen my dva. Jenom ty a já.

Riley zaváhala, pak se usadila za volant.

Poběžíš za ním a schováš se před pravdou? Nebo přijdeš za mnou, abys ji konečně objevila?

Tentokrát neotálela. Zařadila zpátečku a vycouvala z příjezdové cesty.

To je přece hloupost. Samozřejmě, že je to úplná blbost. Není ozbrojená. A poslouchá hlasy uvnitř hlavy. Může to dávat smysl? Vůbec ne.

Měla totiž zase zamlžené myšlení, lomcovala jí strašná zima a byla si jistá jedině tím, že je to hloupý nápad a že toho určitě bude litovat.

Ale stále ti to vrtá hlavou, že jo? Od toho dne u řeky. Ještě pořád váháš, jestli jsi přece jenom neminula.

„Nikdy se neminu."

Všechno je jednou poprvé, že? A koneckonců jsi neuvažovala jasně. Protože on se ti dostal do hlavy –

Vida.

„On. Takže jsi někdo jiný.“

Ticho.

Riley slyšela, jak se krátce zasmála, a uvědomila si, že ví, kam má jet, kde musí být. „Neříkej mi, že na něm někomu opravdu záleželo. Ten vyvrhel někomu chyběl, když bylo po něm?“

To ti nevyjde, kočičko.

„Chceš říct, že tě nedokážu naštvat? Vsadím se, že jo. Dřív nebo později.“

Chceš se vsadit o svůj život?

Přejela most na pevninu a zamířila do Castlu, přímo k parku. Mysl jí znovu zastřel podivný závoj, díky němuž jí všechno připadalo vzdálené. Dokonce jako by se vzdálila i sama sobě. Ale tentokrát se nepokusila skrz něj probojovat.

Tentokrát našla lepší způsob.

Jako kdyby si vykládala s někým na sedadle spolujezdce, nezávazně prohodila: „Kdo jsi? Jeho učeň? Zrůda začátečník? Někdo, koho vychovával, aby přebral jeho řemeslo a pokračoval, kde skončil?“

Nesnaž se to pochopit, Riley. Akorát spotřebuješ svoji cennou energii. Copak si neuvědomuješ, že budeš potřebovat vyburcovat veškeré síly, abys se mnou mohla soupeřit?

„Už tě nebaví zahrávat si se mnou? Celé týdny si se mnou hraješ jako kočka s myší. Jenže dneska to přišlo tak náhle. Otřáslo to s tebou. Skoro jako… kdyby ti vypršel čas. Zajímalo by mě proč.“

Opět se rozhostilo ticho.

„Dneska se ukázala pravda a to tě vyděsilo, že? Ash ti udělal škrt přes rozpočet. Strašně se ti líbilo, když jsi mi ukradl vzpomínky, jak jsme se zamilovali, jenže ti unikla podstata našeho vztahu. Nedošlo ti, že nezávisí na vzpomínkách. Že vědomí, že mu můžu důvěřovat, mi poskytne jistotu, kterou potřebuju. A už vůbec tě nenapadlo, že mi dokáže poskytnout energii, co mi odčerpáváš.“

Jenže on tu není, kočičko. Jen ty. Jen my dva.

Nad tím neuvažovala, jen dala za pravdu Gordonovi, že se vždycky do všeho vrhne na vlastní pěst. Ale ne proto, že by byla přesvědčena o vlastní neporazitelnosti, ale kvůli zodpovědnosti, kterou pociťuje vůči ostatním.

Své drahé zbytečně nevystavovala nebezpečí.

Bylo to jednoduché krédo, kterým se v životě řídila.

Třeba podle něj i zemře.

Zaparkovala hummer poblíž díry v plotě, kterou teď nikdo nehlídal. Cestičku ozařovalo pouze měsíční světlo, které pronikalo korunami stromů, ale protože byl úplněk, stačilo to, aby dobře viděla.

I když na tom v podstatě nezáleželo. Něco ji sem přitahovalo a tentokrát se tomu nebránila. Pod zastřeným povrchem své mysli, jako před zamlženým zrcadlem, čekala, až se vyjasní. Mlha ji chránila; teď, když tomu rozuměla, dokázala ji využít jako další ze svých mnoha přestrojení.

Nechala zmatené útržky myšlenek, zdánlivě nahodilé, proniknout skrz mlžnou bariéru, zatímco pod ní její mysl pracovala naprosto jasně.

A sestavovala dohromady jednotlivé dílky skládačky.

Když došla na mýtinu, její pohled hned přitáhl kamenný oltář, jehož tvar jako by se vynořil z hlubin věků. Tentokrát nad ním nic neviselo, ale skvěl se kolem něj nový kruh ze soli. Věděla to, i když tu sůl nemohla vidět, protože na určitých místech byly rozestavěné svíčky.

Černé svíce.

A zapálené.

Neudělala ani dva kroky, když kvůli tomu, že horečně zaměstnávala svou mysl, nevzala na vědomí varovné postavení chloupků na zátylku, které se vztyčily pár sekund před tím, než na ni zezadu skočil.

21

Riley ovládala nepřeberné množství technik v boji muže proti muži, od exotických bojových umění až po sprosté pouliční potyčky, a v tomhle okamžiku instinktivně použila ty pouliční.

S rychlostí blesku natáhla ruku za sebe, chytila ho mezi nohama a co nejsilněji stiskla, až zaryla nehty do jeho varlat.

Zaskučel bolestí a okamžitě ji pustil. Ještě než dopadl, obratně se otočila a stála k němu tváří – s jeho zbraní ve své dlani.

Svíjel se na zemi a držel se za pohmožděnou mužskou pýchu, lapal po dechu a sténal, zkrátka vypadal úplně zabraný do svého utrpení, a tak si Riley byla docela jistá, že minimálně několik dlouhých minut bude slepý a hluchý ke svému okolí.

Počkala, až se vzpamatuje, neustále na něj mířila jeho vlastní zbraní, a když začal jevit známky, že se začíná zotavovat, klidně promluvila: „Příroda ti nadělila větší postavu, silnější svaly a více bojovnosti. Což je tvoje velká výhoda.

Taky ti nadělila koule.“ Natáhla kohoutek revolveru, který mu sebrala. „To je zas moje výhoda.“

Jake se ani nepokusil vstát a párkrát zasípal, než se mu podařilo říct: „Ježíši…, pereš se nefér.“

„Peru se tak, abych vyhrála,“ upřesnila. „Vždycky.“

Znovu zasípal a nakonec ze sebe vypravil: „Počítal jsem, že… na mě zkusíš… nějaký triky… z bojovýho umění.“

„No, to jsem mohla. Ale takhle mi to přijde zábavnější.“ Hned když ta lehkomyslná slova vypustila z úst, zarazila se a beze špetky humoru dodala: „Nemáš tu co dělat. Zatraceně, Jakeu, co tu vůbec chceš?“

Učinil chabý pokus se postavit, pak se s heknutím svalil zpátky na zem. „Krucipísek, Riley, vždyť jsi mi říkala, ať se tu s tebou sejdu. Že už je ti všechno jasný a –“

Sklonila hlaveň, ale stále zbraň svírala oběma rukama. „Tak proč jsi na mě skočil?“

„Jen tak, ze srandy," odpověděl s dalším zasténáním, které ovšem vyznělo už spíše předstíraně. „Napadlo mě, že mě třeba přehodíš přes rameno nebo něco podobnýho, ale – kristepane –"

Obvyklé chlapské žvásty, pomyslela si a nestálo jí to za to, aby se kvůli tomu rozčilovala nebo aby ji to alespoň znechutilo. Byl zvědavý na její sebeobranu a chtěl si s ní změřit síly.

Má, co chtěl.

Nehodlala na něj dále plýtvat energií. Část jí věnovala tomu, aby udržovala mlhu, která jí zdánlivě zatemňovala smysly, ale dovolila si i prozkoumat mýtinu.

Nepřítomně přikázala Jakeovi: „Ani se nehni, jasný? Zůstaň ležet. Nevolala jsem ti osobně, že ne? Někdo ti vyřídil vzkaz?"

„Co to meleš?"

„Kdo ti řekl, že se s tebou tady chci sejít? Nebo mám hádat?" Zvýšila hlas. „Můžeš vylézt, Lio."

Na okamžik zavládlo ticho, ale pak se na druhé straně mýtiny vynořila vysoká zrzka. A vstoupila do kruhu. Rozhodně nevypadala, že je ve službě, protože vyměnila uniformu za dlouhý černý hábit. Neměla však nasazenou kapuci, a tak v jasném měsíčním světle zářily její dlouhé rezavé vlasy.

„Kdys na to přišla?" zeptala se klidně.

„Obávám se, že dost pozdě," odpověděla Riley stejně nevzrušeným tónem. „Dneska – nebo vlastně včera – když jsi mi zase začala motat hlavu. Pochopila jsem, že mi unikla nějaká souvislost. Jak řekl Gordon, nevěří na náhody. Podle něj to, že Ash i já – když jsme v minulosti měli oba co do činění s Johnem Henrym Pricem – jsme právě tady, nemůže být náhoda. A taky že není. Chtěla jsi do toho zatáhnout i Ashe. Proto sis vybrala Castle. Protože jsi ho tu vystopovala. Je to tak?"

Lia se nepatrně usmála. „Asi jsem tě podcenila."

Riley pokračovala: „Ash byl tady a říkala sis: ‚Ten už mi neupláchne.' Byl jediný, komu se téměř podařilo dostat Pricea za mříže, kam po zásluze patřil. Nevadilo ti, že se mu to nakonec nepovedlo. Stačilo, že se vůbec odvážil."

„Neměl to dělat," přitakala Lia. „Bylo to… nepříjemné. Soudní proces a to, jak nás každý sledoval. Nemáme rádi, když jsme pořád pod dohledem."

Riley se ovládla a nadhozené téma nerozvíjela. „Takže sis vybrala tohle místo jako své pole působnosti. Už jsi znala Gordona. Pravděpodobně jste se setkali v Charlestonu, když hledal vhodné místo, kde se usadí. Na to jsem se ho zapomněla zeptat, kdo mu poradil, ať si pořídí dům na Opal Islandu. Měla jsem to zpřeházené díky té povídačce, kterou jsi mě nakrmila, jak sis vybrala Castle tím, žes naslepo píchla špendlíkem do mapy. Předpokládala jsem, že už tu byl, když ses přistěhovala. Ale bylo to naopak, že jo, Lio?“

„Po Gordonovi se mi asi bude stýskat,“ odpověděla Lia. „Byla s ním legrace. A hravě jsem si ho omotala okolo prstu. Což platí pro většinu chlapů, jak jsem zjistila.“

Riley musela sebrat všechnu energii, aby dokázala rozdělit svou pozornost. Aby nespouštěla oči z Lii a mluvila klidně a vyrovnaně, zatímco jiná část jejího vědomí se vydala úplně jiným směrem.

Jen doufala, že si vystačí s tím, co má.

„Vytipovala sis i skupinu satanistů,“ pokračovala. „Díky Priceovým zájmům jsi znala ty správné lidi, takže jsi snadno našla, cos potřebovala. Neškodnou partu, která právě hořela touhou změnit působiště, a bývalý manžel jedné členky stále doufal, že se usmíří se svou ženou. Jak jsi poznamenala, byla hračka navést Tatea, aby udělal, co chceš. Možná sis s ním párkrát vyrazila a takhle ses dozvěděla o Jenny.“

Lia s úsměvem pokrčila rameny.

„Už jsi měla skoro všechny hráče pohromadě. Gordon i Ash už tady byli. Tatea jsi naočkovala, aby sem pozval bývalou ženu a její přátele. Já byla další na řadě. Abys mě sem přilákala, musela jsi vystrašit Gordona. Žádný problém. Zkrátka jsi zařídila pár událostí, u kterých padlo podezření na okultní aktivity. Co já vím, možná jsi přidala ještě jiné drobnosti. Buď jsi Gordonovi to podezření sama vnukla, nebo jsi alespoň přiživovala jeho obavy. Aby mi nakonec zavolal.“

Riley ukročila o půl kroku stranou, aby se soupeřce dívala přímo do tváře.

Jakeovu zbraň nechala volně viset.

„A já přišla. Přesně podle tvého plánu. Nebo to byl jeho plán? Má na tebe otec takový vliv i v hrobě?“

To Liu zaskočilo, viditelně jí povadl úsměv a v jejím postoji se zračilo napětí.

Riley přikývla. „Ani trochu neměl rád ženy, ale snažil se chovat normálně, jako ostatní. Sice se nikdy neoženil, ani jsme nevypátrali žádnou přítelkyni, takže se vsadím, že s tvou mámou strávil akorát jednu noc. Co byla zač, Lio? Štětka, které zaplatil, aby mu ho postavila?“

Lia zakroutila hlavou zvláštním, nepřirozeným způsobem – a svíčky uvnitř kruhu najednou zaplály jasnějším plamenem.

Díky silnějšímu světlu Riley zahlédla to, čeho se obávala. Uprostřed kruhu na oltářním kameni leželo bezvládné tělo Jenny.

Nebyla mrtvá. Dlouhé zahnuté ostří nože v Liině ruce ještě neposkvrnila krev. Ale tmavovláska byla očividně v bezvědomí.

Riley se stále pokoušela skrývat tu část mysli a smyslů, kterými se zoufale snažila navázat spojení, proto promluvila poněkud pomalu a nejisté.

„Nejvíce negativní energie lze zřejmě získat obětováním kněžky, je to tak? A ty dnes potřebuješ ty nejtemnější síly. Máš úplněk, satanskou kněžku. A co dál? Taky jsi Jenny nalila do žaludku svoji krev jako Tateovi?“

„Tys na to přišla, no ne?“

„Na to, že se jednalo o tvoji krev? Vlastně to ani jinak nešlo. Ten, kdo oběť zamýšlel, ukládal krev po troškách. Nemohla sis dovolit, aby se někde objevila další mrtvola, zatímco jsi spřádala své plány. Takže to musela být tvoje krev.“

„Je to krev mého otce.“

Riley se nenechala rozptylovat. „Vsadím se, že tě našel, když jsi byla v pubertě. Nebo jsi našla ty jeho. Zlo ke zlu jako vrána k vráně. Prý se takoví lidé navzájem přitahují. Každopádně on získal svého učně. Svou krvavou princeznu. Bylas fakt dobrá, to musím uznat. Celou dobu, co jsem po něm šla, jsi mě sledovala, že jo? Já se soustředila plně na něj, byla jsem naprosto posedlá, takže tebe jsem vůbec nevnímala. Jak mě hlídáš a podáváš mu hlášení.“

„Vyhrál by nad tebou," vyštěkla Lia náhle změněným hlasem, mnohem hlubším a tak trochu hrdelním. „Tak jsme to naplánovali. Aby to vypadalo, žes ho zastřelila. Schválně spadl do řeky. Abysme nemuseli pořád utíkat, ale mohli se někde usadit."

„A co se stalo, že se to nepovedlo?"

„Taková nesmyslná hloupost. Neprůstřelná vesta, co měl na sobě, ho chránila před tvými kulkami. Jenže byla strašně těžká a proud byl silnější, než jsme předpokládali. Navíc se vyčerpal tou předchozí honičkou. Utopil se."

„To je smůla," řekla Riley bez špetky soucitu. „Doufala jsem, že bude pořádně trpět."

Lia znovu tak nějak prkenně přešlápla a svíčky se rozhořely, jako kdyby byl plamen přiživován plynem. Na mýtině se rozjasnilo téměř jako ve dne, zatímco okolní les ještě více potemněl.

Riley hodila koutkem oka po Jakeovi, aby zjistila, jestli stále leží na zemi. Ani se nepohnul. Nejspíš je v šoku, usoudila. Nebo se nedokáže vzpamatovat z úžasu.

Prohodila: „Vsadím se, že ses dobře bavila, když jsi mi pletla hlavu, že?"

„To si ani neumíš představit," přisvědčila Lia. „Z počátku to byl tvrdý oříšek. Dokázala jsem pouze zahalit své myšlenky, aniž bych ovlivnila tvou mysl. Proto jsem použila taser."

„Jo, jednak ten útok a pak i negativní energie, kterou jsi vytvářela, zvláště díky lidské oběti, se postaraly o to, žes mě vyřídila. Vsadím se, že zmasakrovat Wesleyho Tatea ti působilo opravdové potěšení. Starý zvyk, co?"

„Jsem pravá dcera svého otce."

Riley napadlo, že nikdy neslyšela nic děsivějšího, než tuhle hrdě vyslovenou větu. Nadechla se a přinutila se, aby její hlas zněl vyrovnaně.

„Takže celou dobu šlo jen o pomstu. Dala sis načas a připravila všechno tak, aby ti to hrálo do noty. Parta satanistů ti sloužila jako kamufláž, aby rozptýlili naši pozornost, zatímco jsi sama prováděla černou magii. S použitím ohně, krve a smrti. Prostě ať to stojí, co to stojí, jen abys získala moc, kterou jsi

potřebovala. K tomu, abys mě zničila. Nestačilo ti jenom mě zabít. Chtělas mě úplně zničit.“

„Vzalas mi otce. Za to musíš zaplatit,“ zdůvodnila Lia.

„Tvůj otec byl sadistický maniak,“ namítla Riley stejným tónem. „Musela jsem lidstvo zbavit takového zla. Samozřejmě myslím lidstvo se zdravým rozumem.“

Lia opět ztuhla, ale zasmála se. Její smích zněl ostře jako chrastění suchých větviček. „Zdá se, že to pořád nechápeš, *kočičko.* Už jsem nad tebou vyhrála. Ukradla jsem ti kus života, rozhasila ti paměť, takže si ani nepamatuješ, jak ses zamilovala. No není to k breku?“

„Vidíš, tady jsi zašla příliš daleko. A to ti jen tak neprojde, Lio. Protože já chápu, že mě potřebuješ vytrestat. To mi připadá naprosto logické, i když chceš pomstít takovou zrůdu, jakou byl Price. To chápu. Ale pokud jde o moje vzpomínky, jak jsem našla spřízněnou duši, tak ty chci zpátky. A ty mi je vrátíš.“

Tentokrát se Lia zasmála trochu – i když jen neznatelně – nejistě. „Tobě ještě nedošlo, žes prohrála? Jsi tak slabá, že se mi nedokážeš postavit, natož abys mi vyrvala, co jsem ti ukradla.“

„Máš pravdu. Sama nemám dost sil, abych tě porazila. Jenže to zas nechápeš ty, Lio. Já nejsem sama.“ Riley natáhla ruku za sebe a cítila, jak jí Ashova dlaň sevřela prsty.

Na chvíli jako by se zastavil čas, když si Lia uvědomila, co se stalo. Pak zvedla nůž a vrhla se na Jennino bezvládné tělo.

Zoufale potřebovala moc, kterou tou obětí získá.

Riley vystřelila a zasáhla Liu do ruky, takže jí nůž vypadl z náhle bezmocné dlaně.

„Ne,“ zachroptěla. „Nenechám tě –“

Riley nikdy předtím nezkoušela nic, co by se tomuhle alespoň vzdáleně podobalo, přesto jakýmsi způsobem věděla, co přesně má udělat. Když Lia sebrala všechen svůj vztek a pocit ublížení a s výkřikem z kruhu vyslala viditelný proud temné energie, který ve tvaru zubatého kopí mířil přímo na Riley, nedospěl k cíli jako zbraň, ale jako nástroj.

Bylo to skoro jako ten výboj z taseru, jímž všechno začalo, jenže tentokrát nezastihl Riley nepřipravenou. Tentokrát

nezůstala lapená a v žádném případě nebyla bezbranná. Nevypustila svou sílu do země jako předtím, ale uchopila surovou energii, kterou po ní její sokyně mrštila, vybrala si z ní, co si chtěla vzít, a zbytek obrátila zpátky ke zdroji.

Když se však proud energie vrátil k Lie, byl rozžhavený doběla a ve chvíli, kdy rozbil kruh její moci, noc rozechvěl její druhý výkřik. Objevil se oslepující záblesk světla, výkřik ustal, jako kdyby ho někdo usekl, a bylo po všem.

Svíčky zmizely. Sůl roznesl vítr. A jasný měsíční svit zaléval dvě ženy nejblíže oltáři; jedna se sotva začínala probouzet, zatímco druhá ležela zhroucená na zemi.

„Je mrtvá?“ zeptal se Ash.

„Ne,“ odpověděla Riley. „Ale úplně bezmocná. Jenny něčím nadopovala, ale zdá se, že se z toho probírá. Ta by měla být v pořádku.“

„Jestli má žaludek plný krve, tak jí bude pěkně blbě.“

„Asi jo, ale pak už bude v pohodě. Nevím, jestli zůstane u své satanské víry, ale určitě to přežije.“

„Díky tobě.“

Otočila se a usmála se na něj. „Díky nám. Já už si zase na všechno vzpomínám.“

Ash se taky usmál. „To je dobře.“

Jake se ztěžka zvedl ze země a vypískl „co to *ksakru* mělo znamenat?“ o několik oktáv výše, než by si zřejmě přál.

Riley na něj pohlédla a své spřízněné duši řekla: „Mám tušení, že vysvětlování bude trvat pěkně dlouho.“

„To nic,“ uklidnil ji Ash a objal ji. „Máme času dost.“

Epilog

„Gordon přiznal, že měl z Lii divný pocit už několik týdnů předtím, než mi zavolal," vyprávěla Riley. „Nebyl schopen přesně určit, co mu na ní vadí, jen měl dojem, že všechno není, jak má být. Když se začaly objevovat zdánlivé důkazy okultních aktivit, napadlo ho, že ji třeba někdo uřkl nebo něco podobného."

Ash zvedl obočí. „Že ji někdo uřkl?"

„Hele, už jsme zažili neuvěřitelnější příhody. A Gordon pochází z Louisiany. Jenže babiččiny příběhy zcela odporovaly učebním osnovám na Duke University, takže pokud jde o paranormální jevy, má sklon pochybovat o vlastních instinktech."

„Studoval na Dukeu, jo? To by vysvětlovalo, proč chvíli mluví jako venkovský buran a hned nato řeční jako profesor."

„Jo, je to tak." Riley se opřela o zábradlí terasy a zahleděla se na pláž, kde jasně plápolal velký oheň – obklopený poněkud zakřiknutou skupinkou satanistů. Byl pátek večer, tak si užívali plánovaného „opékání".

„Nezdá se, že by se dobře bavili," poznamenal Ash.

„Ne. Asi toho na ně bylo moc a ještě to nestrávili. I když s tím neměli co do činění, dostali se hodně blízko k temné stránce. K té nejtemnější. Obvykle jsou z toho lidi trochu přejetí."

„To docela chápu."

Riley se pousmála, ale neotočila se k němu. „Na tebe to ovšem neplatí, že?"

„Já jsem se cítil přejetý ze začátku," připustil. „Když jsme si oba nevěděli rady s tím, že jsme zamilovaní. Ale jakmile jsme se zaláskovali, tak už se nedalo nic dělat. Akorát si to užít."

„Jsem ráda, žes dodal tu poslední větu."

„Řeknu ti, že si vážně umím užívat. Když vezmu v úvahu, že jsem svázal svůj osud s jasnovidkou, bývalou vojačkou a agentkou FBI, která se specializuje na černou magii a má

schopnost vytáhnout mě v noci z postele a přitáhnout mě k sobě na vzdálenost několika kilometrů, abych jí pomohl překonat zlo zplozené sériovým vrahem…“

Riley chvíli žmoulala mezi zuby spodní ret a pak řekla: „No, když to podáš takhle.“

„Jsem hrozně odvážný.“

„To rozhodně ano.“ Otočila se a v jasné měsíční záři ho obdařila úsměvem. „Je ti jasné, že se tě Bishop pokusí naverbovat? Vlastně to neměla být otázka.“

„Napadlo mě to.“

„Bude z nás skvělá dvojka.“

Ash ji sevřel v náruči. „To už jsme, lásko.“

Jinou odpověď Riley nepotřebovala.